

သန်းခေါင်ယံခရီးသည်

နှင့်

ကိုယ်တွေ့လေကြောင်းဝတ္ထုတိုများ

လေသူရဲတစ်ဦး

ရတနာပုံစာပေ - ၃

[၂၀၀၁ ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လ]

မာတိကာ

၁။ သန်းခေါင်ယံခရီးသည်	၁၃-၃၉
၂။ ဆယ်မိနစ်ခရီး	၄၀-၆၉
၃။ ကောင်းမှုတော်ကယ်ပေလို့	၇၀-၈၅
၄။ အတောင်ချင်းယှက်လို့ ဝဲကာယံတယ်	၈၆-၁၀၄
၅။ လေထီးချတစ်ခေါက်	၁၀၅-၁၂၉
၆။ တာလေကိုရှာဖွေခဲ့စဉ်က	၁၃၀-၁၅၆
၇။ ခိုးထဲလေထဲ	၁၅၇-၁၆၉
၈။ ဗိုင်းပေါ်စာလံမခိုက်ချင်သူ	၁၇၀-၁၈၅
၉။ မိုးယံမှ အန္တရာယ်လမ်း	၁၈၆-၁၉၈
၁၀။ အဝဘားမာန်	၁၉၉-၂၁၂

အမှာစာ

ကျွန်တော့်မှာ ၁၉၆၂-ခုနှစ် (၂၁) နှစ်သား စစ်တက္ကသိုလ်မှ ကျောင်းဆင်းခဲ့သည့်အချိန်အမှစ၍ လေယာဉ်မောင်းခဲ့ရပါသည်။(၈)နှစ်ခန့် တပ်မတော်(လေတပ်)တွင် စစ်ဆင်ရေးတာဝန်အမျိုးမျိုးကို ထမ်းဆောင်ခဲ့ထူးပါသည်။

ကျွန်တော်၏ စာရေးဆရာဘဝနှင့် လေသူရဲဘဝမှာ အတူတူစခဲ့သည်ဟု ဆိုပါမည်။ ကျွန်တော်သည် ပထမဆုံး လေယာဉ်ပျံကို ဆရာမပါပဲ တစ်ယောက်တည်း စတင်မောင်းနှင်တတ်သည့်နေ့မှစ၍ ဝတ္ထုတိုများ စရေးခဲ့ပါသည်။

လေယာဉ်မောင်းသင်ကျောင်းများ၌ **First Solo Fight**ဟု ခေါ်သော ပထမဆုံးအကြိမ် လေယာဉ်ပျံကို ဆရာမပါဘဲ တစ်ဦးတည်း ပျံသန်းသည့်အတွေ့အကြုံမှာ အလွန်ရင်ခုန်ဖွယ်ကောင်းသော အတွေ့အကြုံဖြစ်ပါသည်။ အန္တရာယ်လည်း အလွန်များလှပါသည်။ အချို့လေသူရဲများမှာ ဤအခေါက်တွင်ပင် ကွင်းပြင်မရောက်တော့ပါ။

ရတနာပုံစာပေ

ကျွန်တော့်မှာ ထိုသို့ ပထမဆုံးအကြိမ် တစ်ဦးတည်း ဆရာမပါဘဲ အောင်အောင်မြင်မြင် လေထဲတစ်ခေါက် လေယာဉ်ပျံမောင်းပြီးသည့် ညတွင် ဝမ်းသာလွန်းသဖြင့် အိပ်မရဖြစ်နေခဲ့ပါသည်။ ကျွန်တော်မှတ်မိသေးသည်။ ထိုညမှာ စနေနေ့ညကြီးဖြစ်၏။ ကျွန်တော်နှင့်အတူ ဆရာတစ်ဦးတည်းတွင် လေယာဉ်မောင်းသင်နေကြသော ယူဘီအေမှ ဒုလေယာဉ်မှူး ဦးထွန်းနောင်၊ တပ်မတော်(ကြည်း)မှ ပြောင်းလာသည့် ဗိုလ်ကြီးဂျင်မီသာဇံတို့နှင့်အတူ လေသူရဲရိပ်သာမှ ဘားခန်းတွင် သုံးယောက်သား ကြိတ်၍ ဂုဏ်ပြုပွဲလုပ်ပြီးည (၁၀)နာရီခန့်တွင် ပြန်လာခဲ့ပါသည်။

ဘာကြောင့်မသိပါ။ ည(၂)နာရီထိုးသွားသည်အထိ အိပ်မရ။ ကျွန်တော့်ရင်ထဲတွင် နေ့လည်က လေထဲကြုံတွေ့ခဲ့ရသော အဖြစ်အပျက်များကို သတိရပြီး ရင်ခုန်နေပါသည်။ အသေးစိတ်အားလုံး ပြန်မြင်လာပါသည်။နောက်ဆုံး အိပ်မသည့်အတူတူ ဒီအဖြစ်အပျက်များကို စာရေးမည်ဟု စိတ်ကူးပြီး စာထရေးပါသည်။

မနက်(၆)နာရီခန့်တွင် ပြီးသွားပါသည်။

ထိုပြီးသွားသည့်စာမှာ ကျွန်တော်၏ ပထမဆုံးလေကြောင်းဝတ္ထုတိုဖြစ်သော “ဆယ်မိနစ်ခရီး”ပင်ဖြစ်၏။ ထိုဝတ္ထုတိုမှာ နှစ်လခန့်ကြာလျှင် မြဝတီထဲတွင် ပါခဲ့ပါသည်။ ထိုမှစ၍ ကျွန်တော်မှာ လေကြောင်းဝတ္ထုတိုများကို ဆက်တိုက်ရေးပြီး စာပေလောကသို့ ရောက်လာခဲ့ပါသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ကျွန်တော်၏ လေသူရဲဘဝနှင့် စာရေးဆရာဘဝမှာ အတူတူစခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်ဟု ဆိုခဲ့သည်မဟုတ်လား။

ယခုစာအုပ်တွင်ပါ ဝတ္ထုတိုအားလုံးမှာ ကျွန်တော်ရေးခဲ့သမျှ လေကြောင်းဝတ္ထုတိုများမှ စိတ်ကြိုက်ဝတ္ထုများကို ရွေးချယ်၍ စုပေါင်းဖော်ပြထားခြင်း ဖြစ်၏။ ဤဝတ္ထုတိုအားလုံးမှာ များသောအားဖြင့်

ကျွန်တော့်ကိုယ်တွေ့ အတွေ့အကြုံများ ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံမှာ လေကြောင်းသိပ္ပံနှင့် ပတ်သက်၍ တတ်သိသူ အလွန်နည်းပါသည်။ လေ့လာစရာ စာအုပ်စာတန်းများလည်း အလွန်ရှားပါးလှပါသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း လေကြောင်းပညာနှင့် ပတ်သတ်၍ တတ်သူ၊ သိသူများဟူ၍ နိုင်ငံတွင် ယနေ့ လက်ချိုးရေ၍ပင် ရနိုင်ပါသည်။

ကျွန်တော်သည် ဤဝတ္ထုတိုများကို ရေးရာ၌ အဓိကပြုထားသည်မှာ လေကြောင်းပညာနှင့်သတ်သက်၍ လူများစိတ်ဝင်စားလာနိုင်ရေး၊ ဗဟုသုတရရေး ဖြစ်ပါသည်။ မှန်သည်။ ကျွန်တော်၏ ဝတ္ထုတိုများကို ရုတ်တရက် ဖတ်ကြည့်လျှင်၊ စွန့်စားခန်းဝတ္ထုတိုများဟု ထင်စရာရှိပါသည်။ မဟုတ်ပါ။ စွန့်စားခန်းများမှာ စာဖတ်သူ မပျင်းစေရန် ကျွန်တော့်အတွေ့အကြုံများကို စိတ်ဝင်စားဖွယ် ပြန်လည်တင်ပြထားခြင်းသာဖြစ်ပြီး အသေအချာဖတ်ကြည့်လျှင် လေကြောင်းပညာကို ဖြန့်ဖြူးနေခြင်းသာ အဓိကဖြစ်သည်ကို တွေ့ရမည်ဖြစ်ပါသည်။ လက်တွေ့သိပ္ပံဝတ္ထုများဟုလည်း ဆိုချင်ဆိုနိုင်မည်ဟု ကျွန်တော်ထင်ပါသည်။

ဤကား ကျွန်တော့်ရည်ရွယ်ချက်၊ ကျွန်တော့်အားပြုချက် ဖြစ်၏။ လူထုအတွင်း မည်မျှ ထိုးဖောက်မှု ရှိသည်ကိုတော့ ကျွန်တော် မခန့်မှန်းတတ်ပါ။ မည်သို့ပင်ဆိုစေ၊ မြန်မာနိုင်ငံ၏ ယနေ့ လေကြောင်းပညာ ဖွံ့ဖြိုးရေးလုပ်ငန်းများတွင် ကျွန်တော့်ဝတ္ထုတိုများမှာ အုတ်တစ်ချက် ခဲတစ်လုံးအဖြစ် ပါဝင်ခွင့်ရမည်ဟုဆိုလျှင်ပင် ကျွန်တော် ကျေနပ်လေပြီ။

ဦးလှဝင်း(လေသူရဲတစ်ဦး)

ရည်ညွှန်းချက်

တာဝန်ထမ်းဆောင်စဉ် ကျဆုံးသွားကြသော အောက်ပါ သူငယ်
ချင်း လေသူရဲများအား ရည်ညွှန်းသည်။

- ၁။ လေသူရဲ ဒုဗိုလ်စိုးညွန့်(လေ/၁၅၆၆) ၂၀-၁၁-၆၉ နေ့
တွင် တီ ၃၃ ဂျက်လေယာဉ်ပျံနှင့် ပျက်ကျသေဆုံး။
- ၂။ လေသူရဲ ဗိုလ်ကြီးသန်းဝင်း (လေ/၁၂၉၁) ၂၂-၈-၆၇
နေ့တွင် ဘီ(ဂျ)လေယာဉ်ပျံနှင့် ပျက်ကျပျောက်ဆုံး။
- ၃။ လေသူရဲ ဗိုလ်ကြီးမျိုးညွန့်ရှိ (လေ/၁၄၀၂) ၃၀-၃-၆၆
နေ့တွင် ဘီ(ဂျ)လေယာဉ်ပျံနှင့် ပျက်ကျပျောက်ဆုံး။
- ၄။ လေသူရဲ ဗိုလ်ကြီးထွန်းလူ (လေ/၁၃၀၁) ၃၀-၃-၆၆
နေ့တွင် ပရိုဖို(စ်) လေယာဉ်ပျံနှင့် ပျက်ကျသေဆုံး။
- ၅။ လေသူရဲ ဗိုလ်ကြီး မတ်စောလွင် (လေ/၁၁၂၈) ၃၀-
၃-၆၆ နေ့တွင် ပျက်ကျသေဆုံး။
- ၆။ လေသူရဲလောင်း ကျော်လှရှိန် (လေ/၁၂၁၄၅) နေ့တွင်
ပရိုဖို(စ်) လေယာဉ်ပျံနှင့် ပျက်ကျသေဆုံး။

- ၇။ လေသူရဲ(၂) လှကျော် (လေ/၇၆၈၈) နေ့တွင် ပရိပို့(၆)
လေယာဉ်ပျံနှင့် ပျက်ကျသေဆုံး။
- ၈။ ဒုလေယာဉ်မှူး သန်းစင် (ယူဘီအေ) ၂၃-၅-၆၉ နေ့တွင်
ဒါကိုတာလေယာဉ်ပျံဖြင့် ပျက်ကျသေဆုံး။
- ၉။ လေသူရဲ ဗိုလ်ကြီးချစ်တင် (လေ/ ၁၂၅၆) ၂၅-၆-၆၉
နေ့တွင် ဟာစကီး ရဟတ်ယာဉ်နှင့် ပျက်ကျသေဆုံး။
- ၁၀။ လေသူရဲ ဗိုလ်ကြီးဝင်းထိန် (လေ/ ၁၂၈၀) ၂၅-၆-၆၉
နေ့တွင် ဟာစကီး ရဟတ်ယာဉ်နှင့် ပျက်ကျသေဆုံး။
- ၁၁။ လေသူရဲ ဗိုလ်ကြီးအေးဖေ (လေ/၁၃၄၈) ၃-၄-၇၂ နေ့
တွင် ဗင်ပိယာ ဂျက်လေယာဉ်ပျံနှင့် ပျက်ကျပျောက်ဆုံး။
- ၁၂။ လေသူရဲဗိုလ်ကြီးခင်ဝင်း (လေ/၁၄၅၁) ၅-၈-၇၂ နေ့
တွင် ဒါကိုတာလေယာဉ်ပျံနှင့် ပျက်ကျသေဆုံး။
- ၁၃။ လေသူရဲ ဗိုလ်မှူးအောင်ဝင်း (လေ/၁၂၈၇) ၅-၈-၇၂
နေ့တွင် ဒါကိုတာလေယာဉ်ပျံနှင့် ပျက်ကျသေဆုံး။
- ၁၄။ လေသူရဲ ဗိုလ်မောင်မောင်ရွှေ (လေ/၁၄၂၆) ၃-၃-၆၉
နေ့တွင် တီ ၃၃ လေယာဉ်ပျံနှင့်ကျဆုံး။
- ၁၅။ လေသူရဲ ဗိုလ်ကြည်မင်း (လေ/၁၄၄၉) ၃-၃-၆၉ နေ့
တွင် တီ ၃၃ လေယာဉ်ပျံနှင့်ကျဆုံး။
- ၁၆။ လေသူရဲ ဗိုလ်မှူး ခင်မောင်ကြည် (လေ/၁၂၉၄)
၆-၈-၇၂ နေ့တွင် ဒါကိုတာ လေယာဉ်ပျံနှင့် ပျက်ကျ
သေဆုံး။
- ၁၇။ ဒုလေယာဉ်မှူး သန်းညွန့်(ယူဘီအေ) ၆-၈-၇၂ နေ့တွင်
ဒါကိုတာလေယာဉ်ပျံနှင့် ပျက်ကျပျောက်ဆုံး။

သန်းခေါင်ယံခရီးသည်

မိတ္ထီလာမြို့ လေတပ်စခန်းရှိ စစ်လေယာဉ်ကွင်းမှ ကျွန်တော့် လေယာဉ်ပျံ တက်လာသောအချိန်မှာ ည(၁၂)နာရီတိတိ ရှိပေပြီ။

လမိုက်သောညဖြစ်သည်မို့ လေယာဉ်ပျံအောက်ရှိ မြေပြင်တစ်ခုလုံးမှာ အမှောင်ထူကြီးက ဖုံးကွယ်ကာဆီးထားလျက် ရှိကြပေသည်။ သို့သော် တချက်ချက် အမှောင်ထူကြီးကို ဖောက်ထွင်း၍ လှမ်းမြင်လိုက်ရသော မှိတ်တုတ်မှိတ်တုတ်နှင့် ပေါ်လာတတ်သည့် မီးရောင်များကြောင့်သာ ကျွန်တော့်လေယာဉ်အောက်၌ ရွာငယ်ကလေးများ ရှိနေသည်ကို မှန်းဆ တွေးယူနိုင်လေသည်။

လေယာဉ်ပျံကြီးမှာ မန္တလေးမြို့ဆီသို့ ဦးတည်ပျံသန်းလျက်ရှိ၏။ ယခု ကျွန်တော် မောင်းနှင်လာခဲ့သော လေယာဉ်ပျံမှာ စက်ခေါင်း နှစ်လုံးတပ် ခရီးသည် (၂၇)ယောက်တင်ဆောင်နိုင်သည့် (စီ)အမှတ်(၄၇) ဒါကိုတာလေယာဉ်ပျံအမျိုးအစားဖြစ်၏။ ဤလေယာဉ်ပျံအမျိုးအစားသည် ကျွန်တော်တို့ မြန်မာ့လေတပ်မတော်နှင့် (ယူဘီအေ) ခေါ် ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံ လေကြောင်းသယ်ယူပို့ဆောင်ရေးအဖွဲ့

တို့၌ အဓိက အားထား အသုံးပြုနေကြရသော သယ်ယူပို့ဆောင်ရေး လေယာဉ်ပျံများပင် ဖြစ်၏။

ကျွန်တော်သည် မိတ္ထီလာလေတပ်စခန်းရှိ လေယာဉ်မောင်းသင် ကျောင်း၌ ဤခရီးသည်တင် လေယာဉ်ပျံအား အမောင်းသင်နေခဲ့သည် မှာ သုံးလခန့်ရှိသွားခဲ့ပေပြီ။ ယခင်က ကျွန်တော်သည် စက်တစ်လုံးတပ် လေယာဉ်ပျံကိုသာ မောင်းလာခဲ့ဖူး၏။(ဒါကိုတာ) လေယာဉ်ပျံမှာ ကျွန် တော်၏ ပထမဆုံးမောင်းနှင်ခွင့်ရသော စက်နှစ်လုံးတပ် လေယာဉ်ပျံပင်။

ယနေ့ညသည် ခရီးဝေးညအချိန် လေယာဉ်ပျံသန်းခြင်းကို လေ့ ကျင့်ရန်အတွက် ပျံသန်းလာခဲ့ကြခြင်းဖြစ်၏။ ပျံသန်းကြရမည့်ခရီးမှာ မိတ္ထီလာမြို့မှ မန္တလေးမြို့၊ ထိုမှ ပခုက္ကူမြို့သို့သွားပြီး ပခုက္ကူမြို့မှ မိတ္ထီ လာမြို့သို့ ပြန်လာရန်ပင်ဖြစ်၏။ ယနေ့ညအဖို့ လေယာဉ်ပျံတစ်စီးလုံး တွင် သက်ရှိသတ္တဝါဟူ၍ လေသူရဲဖြစ်သော ကျွန်တော်နှင့်လေကြောင်း လမ်းပြ ကိုညွန့်ဝေတို့နှစ်ဦးသာ ရှိကြပေသည်။ အမှန်စင်စစ် ဤလေ ယာဉ်ပျံအမျိုးအစားတွင် လေယာဉ်မှူး၊ ဒုလေယာဉ်မှူး၊ လေကြောင်း အချက်ပြ၊ လေကြောင်းလမ်းပြဟူ၍ လေသူရဲ (၄)ဦး လိုက်ပါကြရမည် ဖြစ်၏။ သို့သော် ယနေ့မှာ သင်တန်းအဖြစ် လေ့ကျင့်ပျံသန်းကြခြင်းဖြစ် ၍ ကျွန်တော်တို့ လေသူရဲ(၂)ဦးတည်းနှင့် ထွက်လာခဲ့ကြခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

လမ်းပြ ကိုညွန့်ဝေမှာ နောက်ခန်းရှိ လေကြောင်းလမ်းပြ ထိုင်ခုံ တွင် မထိုင်ဘဲ လူလွတ်နေသော ကျွန်တော့်ဘေးရှိ ဒုလေယာဉ်မှူးထိုင်ခုံ တွင် ဝင်ထိုင်၍ လိုက်ပါလာခဲ့၏။ သူသည် ကရင်အမျိုးသားတစ်ဦးဖြစ်၍ အသက် (၃၅)နှစ်ခန့် ရှိပေမည်။ သူ့အသားမှာ ဖြူဖြူ လူမှာ ဂင်တိုတို ဖြစ်၍ မေးရိုးအနည်းငယ်ကားပြီး မြက်ခုံးမွှေးများမှာ မရှိသလောက်ပင်

အလွန်ပါး၍ နှာတံမှာ အနည်းငယ်ပြားသလို ရှိပေသည်။ ထို့ကြောင့် သူ့မျက်နှာအသွင်အပြင်မှာ ကရင်လူမျိုးထက် တရုတ်မျက်နှာပေါက်နှင့် ပို၍တူလေသည်။ ကိုညွန့်ဝေမှာ ဝါရင့်လေကြောင်းလမ်းပြတစ်ဦး ဖြစ်၏။ လေထဲ၌ သူ၏ စစ်မှုထမ်းသက်ပင်(၁၇)နှစ် (၁၈) နှစ်ခန့် ရှိပေပြီ။ လေကြောင်းလမ်းပြအဖြစ် လေယာဉ်ပျံနှင့် လိုက်ပါပျံသန်းခဲ့သည်မှာ နာရီပေါင်း လေးထောင်နီးပါးခန့်ပင် ရှိချေပြီဖြစ်၏။ ပညာအခြေခံအား ဖြင့်လည်း မဆိုးလှပါ။ စစ်ပြီးစနစ်ကပင်(၁၀)တန်းအောင်မြင်ထားသူ ဖြစ်၏။ ယခုလေတပ်တွင် ကံမကောင်းအကြောင်းမလှ၍သာ အရာရှိ တစ်ယောက် ဖြစ်မလာဘဲ လေကြောင်းလမ်းပြတစ်ဦးအဖြစ် ယနေ့တိုင် အမှုထမ်းနေရရှာသူ ဖြစ်၏။

ကိုညွန့်ဝေနှင့် ကျွန်တော်မှာ ကျွန်တော်ဗိုလ်လောင်းဘဝကပင် ခင်မင်းရင်းနှီးခဲ့ကြသူများဖြစ်၏။ သူသည် အလွန်စိတ်သဘောထား ကောင်းလှ၍ သည်းခံစိတ်လည်း အလွန်ရှိပေသည်။ သို့သော် ဒီလူ၏ မကောင်းသော အကျင့်ဆိုးတစ်ခုမှာ အလွန်စကားများခြင်းပင်ဖြစ်၏။ စိတ်ဝင်စားစရာ သူသဘောကျသော အကြောင်းအရာတစ်ခုခုကို စပေး လိုက်က မဆုံးနိုင်အောင် လေ့ရှိတတ်လေသည်။

သို့သော် ယနေ့ည ကိုညွန့်ဝေ ဘယ်လိုဖြစ်လာသည်မသိ။ လေ ယာဉ်ပျံ လေထဲစတက်ခဲ့သည့်အချိန်မှစပြီး ယခုအချိန်ထိ စကားတစ်လုံးမှ မပြောသေးပါ။ ကျောက်ရုပ်ကြီးကဲ့သို့ ကျွန်တော့်ဘေးရှိ ဒုလေယာဉ်မှူး ထိုင်ခုံတွင် ကုတ်ကုတ်ကလေး ငြိမ်၍ ထိုင်နေခဲ့လေသည်။ ခါတိုင်း အမြဲ လန်းဆန်းလျက်ရှိသော သူ့အသွင်မှာ ယနေ့ညတွင် ကြက်နာကြီးလို ငိုင် လျက်ရှိ၏။ ဪ... ဒီလူ ဒီနေ့ အိပ်ငိုက်နေတယ်ထင်ပါရဲ့...။

မိတ္ထီလာမြို့မှ ထွက်လာခဲ့ကြသည်မှာ မိနစ် ၂၀ ခန့်ရှိသွားခဲ့

လေပြီ။ လေယာဉ်ပျံ၏ ညာဘက်တွင် မီးရောင်တလက်လက်နှင့် မြို့တစ်မြို့ကို မြင်တွေ့နေရ၏။ ဒါကိုတာ လေယာဉ်ပျံ၏ မြန်နှုန်းမှာ တစ်နာရီ မိုင် ၁၅၀ ခန့်ရှိသဖြင့် ယခုကဲ့သို့ မိနစ် ၂၀ ခန့်ထွက်လာမိပါက ကျောက်ဆည်မြို့နား ရောက်နေလိမ့်မည်ကို ကျွန်တော် ချက်ချင်း တွေးလိုက်မိ၏။ သို့သော် ငိုက်မြည်းနေသော ကိုညွန့်ဝေကို နှိုးရန်အတွက် စကားမရှိ စကားရှာပြီး . . .

“ဟေ့လူ . . . ကျွန်တော်တို့ဘယ်ရောက်နေပြီလဲ၊ ခင်ဗျား ညာဘက်က မြို့က ဘာမြို့လဲဗျ”

“ကျောက်ဆည်မြို့ပါ။ မန္တလေးရောက်ဖို့ (၈) မိနစ်လောက် လိုဦးမယ်”

ကိုညွန့်ဝေ၏အဖြေမှာ တုံးတိတိကြီးဖြစ်၏။ သူသည် ထိုမျှသာ ပြန်ပြောပြီး ရှေးသို့ငေး၍ နေပြန်သည်။ ကျွန်တော့်အမေးကို အလွယ်တကူ အဖြေအတိအကျ ပေးနိုင်သဖြင့် အိပ်ငိုက်နေဟန်တော့ မတူ၊ ညနေက သူ့အမျိုးသမီးနှင့် သူ စကားများလာခဲ့လို့ပေလော။ ကျွန်တော့် မှာ ဆက်မတွေးတတ်တော့ပါ။

ညအမှောင်ထုကြီးမှာ လေယာဉ်အတောင်ပံများကိုပင် လှမ်းကြည့်၍ မမြင်နိုင်အောင် ကာဆီးလွှမ်းခြုံ၍ ထား၏။ ပတ်ဝန်းကျင် တစ်ခုလုံးတွင် လေးလေးမှန်မှန် မြည်ဟီးလျက်ရှိကြသော လေယာဉ်စက်သံများ မှတစ်ပါး ဘာသံကိုမှမကြားရ။ ကောင်းကင်ပြင်ဆီသို့ ဂရုစိုက်၍ လှမ်းကြည့်လိုက်လျှင်မူ မှိတ်တုတ်မှိတ်တုတ်နှင့် လင်းလျက်ရှိသော ပိုးစုန်းကြားများသဖွယ်ရှိသည့် ကြယ်ပျောက်လေးများကို မြင်တွေ့နိုင်ပေသည်။

“မိတ္ထီလာမျှော်စင် . . . မင်းခေါင် (၃) . . . စကားပြောနေတယ်၊ ကျွန်တော့်အသံ ဘယ်လောက်ကြားသလဲ . . . ဒါပဲ”

ကျွန်တော်သည် ရေဒီယိုစကားပြောခွက်မှ မိတ္ထီလာလေတပ် စခန်းနှင့် အဆက်အသွယ် လုပ်ကြည့်မိလိုက်၏။

“မင်းခေါင် (၃)၊ မိတ္ထီလာမျှော်စင်မှ ပြန်ပြောနေတယ်၊ ခင်ဗျား အသံကို ပီပီသသကြားရပါတယ်. . . ဒါပဲ. . . ”

မိတ္ထီလာမျှော်စင်မှ ပြန်ပြောသံကို ရေဒီယိုလေလှိုင်းမှ ကျယ်လောင်စွာပင် ကြားလိုက်ရ၏။ မန္တလေးမြို့ကြီးမှ မီးရောင်များမှာလည်း ကျွန်တော့်လေယာဉ်ပျံရှေ့ဝယ် ရေးရေးပေါ်၍လာကြချေပြီ။

‘မိတ္ထီလာမျှော်စင်. . . မင်းခေါင်(၃). . . ၊ ကျောက်ဆည်မြို့ကို ကျော်လာပြီ၊ အရှေ့တည့်တည့်မှာ မန္တလေးမြို့ကို ရေးရေးမြင်နေပါပြီ၊ နောက် (၅) မိနစ်ဆိုရင် မြို့ပေါ်ရောက်တော့မယ်၊ ဒါပဲ. . . . ’

ကျွန်တော်သည် လက်ဝယ်ကိုင်ထားသော ရေဒီယိုစကားပြော ဓာတ်ခွက်ကို ပြန်ချထားလိုက်၏။ ရှေ့တွင် မြင်တွေ့နေရသော မန္တလေးမြို့မှ မီးရောင်များမှာလည်း ထိန်ထိန်ညီးလျက် ရှိကြလေသည်။

ကျွန်တော်သည် မန္တလေးမြို့ပေါ်သို့ ရောက်လာပြီးဖြစ်ကြောင်းကို မိခင်လေတပ်စခန်းရှိရာ မိတ္ထီလာမျှော်စင်သို့ လှမ်းသတင်းပို့လိုက်၏။ မျှော်စင်မှ ပခုက္ကူမြို့သို့ ဆက်ပြန်ရန် အမိန့်ပေး၏။

“ရော့. . . ဗိုလ်ကြီး”

ကိုညွန့်ဝေသည် သူ မြေပြင်မှ တွက်ချက်လာဟန်ရှိသော ပခုက္ကူမြို့သို့ ဆက်လက်ပျံသန်းရမည့် ခရီးစဉ်အသေးစိတ်များ ဖော်ပြထားသည့် စာရွက်ကို ကျွန်တော့်ကို လှမ်းပေး၏။ သူပေးသည့် စာရွက်ကို မီးရောင်အောက်၌ ဖြန့်ကြည့်လိုက်လျှင်. . . “မန္တလေးမြို့မှ ပခုက္ကူမြို့သို့ အိမ်

မြောင်ညွန့် ၂၂၀-ဒီဂရီ။ ပျံသန်းရမည့် အမြင့်ပေ (၇၀၀၀)၊ ရောက်ရှိ မည့်အချိန် (၀၁၁၀) နာရီ”

ကျွန်တော်သည် လမ်းပြ ကိုညွန့်ဝေပေးသည့် အိမ်မြောင်ညွန့် ၂၂၀ ဒီဂရီသို့ လေယာဉ်ဦးကို လှည့်လိုက်ပြီး အမြင့်ပေ (၇၀၀၀)သို့ တက်ရန် စက်အားကိုမြှင့်တင်လိုက်၏။ ရုတ်တရက် စက်အားကို မြှင့် တင်လိုက်သဖြင့် လေယာဉ်စက်သံမှာ “ဝေါ”ခနဲ မြည်ဟည်းသွားပြီး လေယာဉ်ဦးမှာ မော့၍ ထောင်တက်သွား၏။

ထိုအချိန်၌ ကျွန်တော့်လေယာဉ်ပျံအောက်ဝယ် လျှပ်စစ်မီးများ ထွန်းညှိထားသည့် စစ်ကိုင်းတံတားကြီးအား မြင့်တွေ့နေရလေသည်။ တံတားအောက်ခြေရှိ ဧရာဝတီမြစ်ပြင်ကြီးမှာမူ အလင်းရောင်မရှိသဖြင့် ရေးရေးသာ မြင်တွေ့နိုင်ပေသည်။ အင်းဝမြို့ဘက်မှ ရွာငယ်များမှာ လည်း မီးရောင်တလက်လက်ဖြင့် ရှိနေကြ၏။ မိုးကောင်းကင်ပြင်တစ်ခု လုံးတွင်မူ တိမ်သားကင်းစင်လျက်ရှိသဖြင့် နက်ပြာခံနောက်ခံကားချပ် ဝယ် စိန်တုံးကလေးများ ဖြန့်ကြဲထားသည့်အသွင်ရှိသော ငွေကြယ်ပွင့် လေးများကို လှပစွာ မြင်တွေ့နိုင်ပေသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်လေထုတစ်ခု လုံးမှာလည်း လှုပ်ရှားမှုမရှိ၍ ကျွန်တော်၏ လေယာဉ်ပျံမှာ လုံးဝ ခါယမ်း ခြင်းမရှိပါ။ ငြိမ်သက်လှပါဘိ။ လှိုင်းလေ ငြိမ်သက်သော မြစ်ပြင်ဝယ် အပျော်လှေစီးသွားနေကြရသကဲ့သို့ ချမ်းမြေ့ဖွယ်ကောင်းလှပေသည်။

xxx

ရတနာပုံစာပေ

ပခုက္ကူမြို့သို့ ပျံသန်းလာခဲ့ကြသည်မှာ (၁၀)မိနစ်ခန့် ရှိသွားခဲ့ ပေပြီ။

မြေပြင်မှ မကြာခဏပေါ်လာတတ်သော မီးရောင်များကိုလည်း မမြင်တွေ့ရကြတော့။ မြေပြင်တစ်ခုလုံးမှာ ကတ္တရာစေ့ပြင်ကြီးကဲ့သို့ မဲနက်လျက်ရှိသဖြင့် ကျွန်တော့်လေယာဉ်ပျံ ဖြတ်သန်းလျက်ရှိသော ဒေသမှာ မြို့ရွာ လုံးဝမရှိသော လွင်တီးခေါင်ဒေသမျိုး ဖြစ်ဟန်ရှိလေ သည်။

ကိုညွန့်ဝေမှာလည်း ထိုင်လျက်နှင့်ပင် အိပ်ပျော်သွားဟန်ရှိလေ ပြီ။ လုံးဝလှုပ်ရှားခြင်းမရှိတော့။ သူ့မျက်နှာမှာမူ အရိပ်ကျနေသဖြင့် မျက်လုံးများ ဖွင့်လျက် ရှိ၊မရှိကို ကျွန်တော်မမြင်တွေ့နိုင်ပါ။ မိတ္ထီလာ မြို့မှ ထွက်လာကတည်းက စကားပြောမည့်အဖော်မရှိသဖြင့် ယခုအချိန် ၌ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ပင် တဖြည်းဖြည်းနှင့် ငြိငွေ့စပြု၍ လာပေပြီ။ တဝီဝီနှင့် နားငြီးဖွယ် မပြတ်ကြားနေမရသော လေယာဉ်စက်သံများနှင့် အရှေ့မှ အကောင်အထည် ဘာမှမမြင်တွေ့နိုင်အောင် ကာဆီးထား လျက်ရှိသော အမှောင်ထုကြီးများမှာလည်း ကျွန်တော့်ကို ပျင်းရိသထက် ပျင်းရိလာအောင် ဖန်တီးပေးနေကြသကဲ့သို့ပင်။

အချိန်မှာ ည(၁၂) နာရီခွဲခန့်တွင် ဖြစ်၏။

“ဟင်. . . ဗိုလ်ကြီးထွန်းထွန်း၊ ညော်. . . ညော်နဲ့ရတယ်”

ကိုညွန့်ဝေသည် အိပ်ပျော်နေဟန်ရှိရာမှ ဘယ်သို့နိုးလာသည် မသိ။ ရုတ်တရက် ခေါင်းခါလိုက်ပြီး အထက်ပါအတိုင်း တုန်လှုပ်စွာဖြင့် ကျွန်တော့်ကို အော်ပြောလိုက်သည်။ သူ့အသံမှာ အလွန်ကျယ်သဖြင့် ဆူဆူညံညံလျက်ရှိသော လေယာဉ်စက်များကြားမှပင် သဲကွဲစွာ ကျွန်တော်ကြားလိုက်ရပေသည်။

“ဟာ. . . ဟုတ်သားပဲ ကိုညွန့်ဝေ၊ ကျွန်တော်လည်းခုမှ သတိ ထားမိတော့တယ်။ တစ်နေရာရာမှာ မီးများလောင်နေသလားမသိဘူး။ သေသေချာချာကြည့်ပါဦး. . . ”

ဟုတ်ပါသည်။ ယခုမှပင် ညော်နံ့များမှာ ကျွန်တော့်နှာခေါင်းထဲ သို့ စူးဝင်၍လာ၏။ စောစောက ပျင်းရိငြီးငွေ့နေခဲ့သော စိတ်များမှာ လည်း ရုတ်ခြည်း ဘယ်ရောက်ကုန်ကြသည် မသိတော့။ လူမှာ မီးစနှင့် အတို့ခံလိုက်ရသလို ချက်ချင်း ပူထူ၍လာ၏။ တုန်လှုပ်၍လာ၏။ ရှေ့တွင် မြင်တွေ့နေရသော လေယာဉ်စက်အခြေအနေပြ ဒိုင်ခွက်များကို လည်း တစ်ခုချင်း အသေအချာ စစ်ဆေးကြည့်ရှုလိုက်မိ၏။

ဆီအပူချိန်ပြဒိုင်ခွက်၊ ဓာတ်ဆီဖိအားပြ ဒိုင်ခွက်အားလုံးမှာ အခြေအနေကောင်းများသို့သာ ညွှန်ပြလျက်ရှိကြ၏။

ကိုညွန့်ဝေမှာ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးတစ်ခုနှင့် ဝါယာကြိုးများ မီးလောင်ခြင်း ရှိ၊ မရှိ အသေအချာ ဂရုတစိုက် စစ်ဆေးလျက်ရှိ၏။ ညော်နံ့များမှာမူ ပို၍ပို၍ ဆိုးလာကြ၏။ နောက်ဆုံးမခံနိုင်အောင် မွန်၍လာသဖြင့် ပြင်ပလေအေးများ ဝင်လာရန် ကျွန်တော့်ဘယ်ဘက်ရှိ ဘေးပြတင်းပေါက်ကို လှမ်းဆွဲဖွင့်လိုက်ရ၏။ လေစိမ်းများမှာ ရုတ်တရက် တိုးဝင်လာသဖြင့် ကျွန်တော့်မျက်နှာမှာ ရေခဲရေနှင့် ပက်ဖျန်းခံလိုက်ရသလို အေးစက်၍သွား၏။

ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော့်ဘယ်ဘက်ရှိ စက်ခေါင်းသို့ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးနှင့်ထိုးကြည့်လိုက်မိ၏။ မည်သည့်ထူးခြားချက်မှ မတွေ့ရ။ ကိုညွန့်ဝေဘက်မှ စက်ခေါင်းကိုလည်း စစ်ဆေးကြည့်ရှုရန် သတိရလိုက်မိသဖြင့်. . .

“ကိုညွန့်ဝေ. . . ညာဘက်က စက်ခေါင်းကို လက်နှိပ်ဓာတ်မီး

နှင့်ထိုးကြည့်စမ်းပါ”

ကိုညွန့်ဝေသည် ကျွန်တော့်အမိန့်သံဆုံးသည်နှင့် မဆိုင်းမတွပင် သူ့ညာဘက်စက်ခေါင်းကို လက်နှိပ်ဓာတ်မီးနှင့် ထိုးကြည့်လိုက်တော့၏။

“ဟာ. . . မီးခိုးတွေ. . . မီးခိုးတွေ”

ကိုညွန့်ဝေ၏ ရုတ်တရက် ကျယ်လောင်စွာအော်လိုက်သည့်အသံ မှာ ကျွန်တော့်နားတွင် မိုးချုန်းသံကဲ့သို့ ဖြစ်၏။ သူ၏လက်များ တုန်လှုပ် လျက်ရှိသဖြင့် လက်ဝယ်ကိုင်ထားသော လက်နှိပ်ဓာတ်မီးမှ ထွက်လာကြ သည့် အလင်းရောင်တန်းကြီးမှာ ဟိုထိုးဒီထိုးနှင့် ယိမ်းနွဲ့၍ နေကြသည်။

ကျွန်တော့်မှာလည်း ကိုညွန့်ဝေကဲ့သို့ပင် ရင်ထဲ၌ တည်ဆောက် ၍မရအောင် တုန်လှုပ်လျက်ရှိ၏။ သို့သော် လေယာဉ်များဖြစ်နေသည့် မိမိအဖြစ်ကို ပြန်လည်သတိရမိပြီး “အို. . . ငါကြောက်နေလို့မဖြစ်ပါ ဘူး။ တော်တော်ကြာ တုန်လှုပ်နေတဲ့ ငါ့အဖြစ်ကို ကိုညွန့်ဝေ ရိပ်မိသွား လို့ ငါ့အပေါ် ယုံကြည်မှုမရှိတော့ဘဲ ငါ့အမိန့် မနာခံဘဲ လုပ်ချင်တာ လုပ်နေမှ ငါးပါးမှောက်တော့မယ်” ဟု တွေးမိပြီး ကျွန်တော့်၏ တုန်လှုပ် နေသော ကြောက်စိတ်များကို ကြိုးစားထိန်းလျက် ကိုညွန့်ဝေ လက်နှိပ် ဓာတ်မီးနှင့်ထိုးပြထားသည့်နေရာသို့ စူးစိုက်ကြည့်လိုက်မိ၏။

မှန်ပါသည်။ လက်နှိပ်ဓာတ်မီး၏ အလင်းရောင်အောက်ဝယ် ညာဘက်စက်ခေါင်းမှ မီးခိုးများမှာ တလိပ်လိပ်နှင့် တက်လျက်ရှိကြ၏။ ကျွန်တော့်မှာ ရုတ်တရက် ဘာဆက်လုပ်ရမည်ကို တွေးမရနိုင်ခဲ့။ “မီးခိုး တွေ. . . မီးခိုးတွေ. . . ဒီဘက်ကူးလာတော့မယ်. . . .” ဟု ကိုညွန့်ဝေ ၏ လန့်အော်လျက်ရှိသော အသံများမှာလည်း ကျွန်တော့်ကို ချောက်လှန့် နေကြသကဲ့သို့ ရှိ၏။

ကျွန်တော်သည် ထိုင်ခုံမှထ၍ ကိုညွန့်ဝေဘက်မှ စက်ခေါင်း

ဘာကြောင့် မီးခိုးတွေ တအူအူဖြစ်နေရသည်ကို သွားကြည့်ချင်၏။ သို့သော် လက်နှစ်ဖက်နှင့် ထိန်းမောင်းနေရသော လေယာဉ်ထိန်း မောင်းတံများကိုလည်း လွှတ်မထားဝံ့။ တော်တော်ကြာ ကျွန်တော်ထံသွားတုန်း လေယာဉ်ပျံကြီးသာ အကြောင်းတစ်ခုခုကြောင့် ပတ်ချာလည်ပြီး ထိုးကျသွားမှဖြင့် ထိန်းမနိုင် သိမ်းမနိုင် ဖြစ်ချေတော့မည်။ သို့ကြောင့် ယခုအခါ၌ ကိုညွန့်ဝေကိုသာ အားထားရတော့မည်။ ကိုညွန့်ဝေပေးသမျှသတင်းကိုသာ အတည်ပြုရပေတော့မည်။ အမှန်တော့လည်း ကိုညွန့်ဝေအပေါ်၌ ကျွန်တော်ယုံကြည်မှုအပြည့်ရှိ၏။ အကြောင်းမှာ ကိုညွန့်ဝေသည် လေသူရဲတစ်ဦးမဟုတ်သော်လည်း နာရီပေါင်း လေးထောင်ကျော်ခန့် လေထဲတွင် ပျံသန်းသွားလာဖူးသည့် အတွေ့အကြုံ အပြည့်အဝရှိပြီး သော ဝါရင့်လေကြောင်း လမ်းပြတစ်ဦးပင် မဟုတ်ပေလား။

“ကိုညွန့်ဝေ. . . ”

“ခင်ဗျား. . . ”

ကိုညွန့်ဝေမှာ ကျွန်တော့်ခေါ်သံကြောင့် ညာဘက်စက်ခေါင်းကို မီးထိုးကြည့်နေရာမှ မီးမှိတ်၍ ကျွန်တော့်ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

“ခင်ဗျားဘက်ကကြည့်တော့ မီးခိုးတွေပဲ မြင်သလား. . . မီးတောက်ကော မြင်သေးလား”

“မမြင်ဘူး. . . မီးခိုးတွေ အူတက်နေတာပဲ တွေ့ရတယ်။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် မီးခိုးတွေ ပိုများလာသလိုပဲ”

“ကဲ. . . ဒါဖြင့်. . . . ခင်ဗျားအနောက်ဘက်ပြတင်းပေါက်က သွားကြည့်စမ်းဗျာ. . . မီးတောက်ရှိတယ် မရှိဘူး၊ နောက် ဘာကြောင့် မီးခိုးထွက်ရတာဆိုတာပါ သေသေချာချာကြည့်ခဲ့”

ကိုညွန့်ဝေသည် မဆိုင်းမတွပင် ဒု-လေယာဉ်မှူးထိုင်ခုံမှထ၍

နောက်ခန်းဘက်သို့ ထွက်သွားတော့သည်။ ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော့် ကိုယ်ကို ကျွန်တော် အထူးပင်အံ့ဩမိ၏။ ရင်ထဲတွင် စိုးရိမ်ခြင်း ထိတ်လန့်ခြင်းများနှင့် မည်မျှပင် ဘလောင်ဆန်နေသော်လည်း ကျွန်တော် ယခု ကိုညွန့်ဝေကို ပြောလျက်ရှိသော စကားသံမှာ အလွန်တည်ငြိမ်မှု ရှိလှ၏။ သာမန်ပြောရိုး ပြောစဉ် လေသံမျိုးထက် ဘာမှထူးခြားမှုမရှိခဲ့။ ကိုညွန့်ဝေပင်လျှင် တုန်လှုပ်မှုကင်းသကဲ့သို့ ဟန်ဆောင်ကောင်းလှသော ကျွန်တော့်အဖြစ်ကို ကြည့်ပြီး အနည်းငယ် တည်ငြိမ်စပြုလာသကဲ့သို့ ရှိလာတော့၏။

တစ်မိနစ်ခန့်အတွင်းမှာပင် လေယာဉ်စက်ခန်းသို့ ကိုညွန့်ဝေ ပြန်ဝင်လာသည်။

ဗိုလ်ကြီး. . . မီးခိုးထွက်တာက ဆီယိုနေလို့၊ မီးတောက်တော့ မရှိဘူး၊ ဆီတွေ ဘယ်လောက်တောင်ယိုသလဲတော့ မသိဘူး။ နောက်ဘက် စက်အုံတစ်ခုလုံး မဲနေတာပဲ။ (အိတ်ဇော့)ပေါ် တစက်စက်ကျနေလို့ ဒီလောက် မီးခိုးတွေအူနေတာပါ”

“ဘာ. . . ဆီတွေက နောက်ဘက်စက်ခန်းတစ်ခုလုံး မဲနေတာပဲ. . . ဟုတ်လား. . . .”

“ဟုတ်ကဲ့. . . .”

ကိုညွန့်ဝေအသံမှာ ယခင်ကလောက် တုန်လှုပ်ခြင်းမရှိတော့။ ယခုအချိန်၌ တုန်လှုပ်နေသူမှာ ကျွန်တော်သာလျှင်ဖြစ်၏။

လေယာဉ်ပျံများတွင် ဓာတ်ဆီကိုထည့်ပေးရခြင်းမှာ လောင်စာအဖြစ်သုံးရန်အတွက်ဖြစ်၍ ဆီထည့်ပေးရခြင်းမှာ စက်ခေါင်းကို အေးစေရန်နှင့် စက်အစိတ်အပိုင်းများ ချောမွေ့စွာလည်ပတ်စေရန်အတွက် ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ယခုကဲ့သို့ ဆီများ ယိုစီးထွက်၍ စက်အုံအတွင်း၌ ခန်း

ခြောက်ကုန်ကြမည်ဆိုလျှင် စက်ခေါင်းမှာ အပူချိန်တက်လာပြီး စက် အစိတ်အပိုင်းများမှာလည်း ချောမွေ့စွာ လည်ပတ်နိုင်ကြတော့မည် မဟုတ်။ မကြာမီ မီးထလောင်တော့မည့်အသွင်ကို ဆောင်လျက်ရှိကြ၏။ ဤအဖြစ်ကို ကိုညွန့်ဝေကို သိဟန်မတူ။ တစ်ခါ ကိုညွန့်ဝေပြောသကဲ့သို့ (အိတ်ဇော့) အပေါ်ကိုပါ ဆီများ တစက်စက်ကျနေကြသည်ဟုဆိုက ပို၍ ပင် ကြောက်စရာကောင်းသေးတော့၏။ အကြောင်းမှာ (အိတ်ဇော့)ဟူ သည်မှာ ဓာတ်ဆီလောင်စာများ စက်အုံအတွင်းမှ လောင်ကျွမ်းပြီး၍ ဓာတ်ဆီငွေ့အဖြစ် ထွက်ကြသောပိုက်လိုင်းကို အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် ခေါ် ခြင်းဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ပိုက်လိုင်းမှာ မီးခဲကဲ့သို့ပင် ရဲရဲနီ၍ ခြစ်ခြစ် တောက်တောက်ပူလှ၏။ ယင်းပိုက်လိုင်းမျိုးအပေါ် ဆီများတစက်စက် ကျနေသည်ဟုဆိုက အဘယ်မျှ မီးထလောင်မည့် အန္တရာယ်ကို ကြောက် လန့်ဖွယ်ကောင်းလှမည်ကို တွေးယူကြည့်နိုင်ပေသည်။

“ငါ ဘာဆက်လုပ်ရမှာလဲ . . . ငါဘာလုပ်ရမှာလဲ”ဟူသော မေးခွန်းများမှာ ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် မခါခါမေးနေမိ၏။ စိုးရိမ် ထိတ်လန့်နေမှုများမှာလည်း ဆိုဖွယ်ရာမရှိတော့။ သို့သော် မျက်လုံးများ ကမူ ရှေ့တွင်မြင်တွေ့နေရသော လေယာဉ်စက်အခြေအနေပြ ခိုင်ခွန် များကို စူးစိုက်ကြည့်ရှု စစ်ဆေးနေမိ၏။

ဓာတ်ဆီဖိအားပြခိုင်ခွန်(၁၇)လက်မတွဲ၊ မဆိုးပါ။ အခြေအနေ ကောင်းပင် မဟုတ်လား။ စက်အပူအချိန် (၂၁၀)ဒီဂရီ ဒါလည်း မများပါ။ ဒီလောက်တော့ တက်မှာပေါ့။ ဆီအပူချိန် (၁၀၀)ဒီဂရီ “ဟာ . . . သိပ်တက်နေပါလား၊ မီးလောင်တော့မှာပါပဲ . . . ” ကျွန်တော့်ခေါင်းတွင် ပူထူ၍သွားတော့၏။ ဆီအပူအချိန်မှာ (၈၀)နှင့် (၉၀) ဒီဂရီများအကြားတွင် သာ ရှိရမည်ဖြစ်၏။ ယခုတော့ (၁၀၀)ပင် ကျော်၍နေလေပြီ။ ဤ

အတိုင်း ဆက်ထားချေက မကြာမီ ညာဘက်စက်ခေါင်းမှ မီးထလောင် ပေတော့မည့်။

ယခုအချိန်၌ ကျွန်တော် ဆောင်ရွက်နိုင်သည်မှာ တစ်ခုသာရှိ၏။ ဤသည်မှာ ညာဘက်အင်ဂျင်စက်ကို ရပ်ပစ်လိုက်ရန်ပင်။

“ကိုညွန့်ဝေ . . . ကျွန်တော် ညာဘက်အင်ဂျင်ကို သတ်လိုက် တော့မယ်။ နိုးထားလို့ မဖြစ်တော့ဘူး၊ ဒီအတိုင်းဆိုရင် မကြာဘူး . . . မီးထလောင်တော့မယ်”

ကျွန်တော်၏ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ကိုညွန့်ဝေကို ပြောပြလိုက်မိ၏။ ကိုညွန့်ဝေမှာ ကျွန်တော့်ကို ဘာမှပြန်မပြောပါ။ သူ့ဦးခေါင်ကိုသာ တစ်ချက် ညိတ်ပြလိုက်၏။ အမှန်တော့ သူ့ခမျာလည်း ယခုအချိန်၌ ဘာမှ ကူညီလုပ်ဆောင်ပေးနိုင်တော့မည်မဟုတ်။ တွေ့ကြုံနေရသော အန္တရာယ် မှ ကင်းလွတ်ရေးအတွက် တစ်ခုတည်းသော သူလုပ်ဆောင်ရန်ရှိသည်မှာ လေယာဉ်မှူးဖြစ်သော ကျွန်တော်၏ အမိန့်ပေးခိုင်းစေသမျှကိုသာ တသွေမတိမ်း လိုက်နာဆောင်ရွက်ရန်ပင် ရှိချေတော့သည်မဟုတ်ပေ လော။

ကျွန်တော်သည် ညာဘက်စက်ကို သတ်လိုက်တော့၏။(ဒါကို တာ) လေယာဉ်ပျံမှာ စက်နှစ်လုံးတပ် လေယာဉ်ပျံဖြစ်သဖြင့် စက်တစ်လုံးပျက်သွားသော်လည်း ကျန်စက်တစ်လုံးနှင့် ဆက်ပျံနေနိုင်ပေသေးသည်။ သို့သော် စက်တစ်လုံးတည်းနှင့်ပျံရသည်မှာ လွယ်ကူသောအလုပ် မဟုတ်။ စက်တစ်လုံးကို ရပ်လိုက်လျှင် ကျန်စက်တစ်လုံး၏ ကြီးမားသော အရှိန်အားကြောင့် ရုတ်တရက် တစ်ဖက်ကိုဆွဲပြီး လေယာဉ်ပျံကြီးမှာ လည်၍ ထိုးကျသွားနိုင်သည်ပေသည်။ သို့သော် မိတ္ထီလာလေယာဉ်မောင်းသင် ကျောင်း၌ ကျွန်တော်၏ နည်းပြဆရာဖြစ်သော ဗိုလ်မှူးတင်မောင်ထွေး

မှာ ဤသို့ စက်ခေါင်းတစ်လုံးဖြင့် ပျံသန်းပုံပျံသန်းနည်းကို မကြာခဏ သင်ကြာပြသပေးဖူး၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော့်မှာ ယခင်က အတွေ့အကြုံရှိထားခဲ့ဖူးသူမို့ ပြဿနာအခက်အခဲ တွေ့သင့်သလောက် မတွေ့ခဲ့ရတော့။ သို့သော် ယခင်က လေ့ကျင့်ပျံသန်းခြင်းဖြစ်သဖြင့် ရင်ထဲမှာ စိုးရိမ်မှု၊ ထိတ်လန့်မှုများ ရှိလှသည်မဟုတ်။ “အို . . . ငါ့လေယာဉ်ပျံ စက်က တကယ်ပျက်သွားတာမှ မဟုတ်ဘဲ။ အချိန်မရွေး ပြန်နှိုးနိုင်တာပဲ” ဟု တွေးပြီး အားတင်နိုင်ခဲ့၏။ ယခုမူ ရှေးကနှင့်မတူတော့။ လေယာဉ်ပျံစက်တစ်လုံးမှာ မီးလောင်တော့မလိုဖြစ်၍ တကယ်ပျက်သွားခဲ့လေပြီ။ တစ်ခါ ညမှောင်ကြီးမဲမဲတွင် ဆရာမပါဘဲ ပျံသန်းနေခြင်းလည်း ဖြစ်နေခဲ့ပြန်သဖြင့် လေယာဉ်ထိန်းမောင်းတံများကို ကိုင်ထားသော ကျွန်တော့်လက်နှစ်ဖက်မှာ တဆက်ဆက်နှင့် တုန်ခါလျက်ရှိကြ၏။

ကျွန်တော်သည် ပခုက္ကူမြို့အထိ ဆက်မသွားဘဲ မိခင်လေတပ်စခန်းရှိရာ မိတ္ထီလာမြို့သို့ ပြန်ကွေ့ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။ ယခုကဲ့သို့ ဆုံးဖြတ်ရခြင်းမှာ ကျွန်တော့်ရင်တွင်း၌ ရည်ရွယ်ချက်အပြည့်ရှိ၏။ ပခုက္ကူဆလေယာဉ်ကွင်းမှာ ကျွန်တော်တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ ဆင်းဖူးသော လေယာဉ်ကွင်းမဟုတ်။ ကျွန်တော့်အဖို့ စိမ်းလျက်ရှိသော လေယာဉ်ကွင်းဖြစ်၏။ တစ်ခါ စက်တစ်လုံးတည်းနှင့် မနိုင်မနင်းမောင်းရသဖြင့် တကယ်လို့ လေယာဉ်ကွင်းအဆင်းမှာများ လေယာဉ်ပျံကြီး ကွင်းချော်သွား၍ မီးထလောင်ခဲ့မှဖြင့် ပြဿနာပေါ်ပေတော့မည်။ ပခုက္ကူလေယာဉ်ကွင်းတွင် မီးသတ်ကား၊ သူနာတင်ကားများ အသင့်ရှိကြသည်မဟုတ်ပါ။ မိတ္ထီလာလေယာဉ်ကွင်းကမူ ကျွန်တော်နေ့စဉ်တက်နေသောကွင်းဖြစ်၏။ ဘယ်နေရာတွင် ဘာရှိသည်ကို ကျွန်တော် အကုန်အစုံသိ၏။

တစ်ခါမီးသတ်ကား၊ သူနာတင်ကားများကလည်း အဆင်သင့်။ မြေပြင်မှ အကြံဉာဏ်တောင်းလိုကလည်း ကျွန်တော့်ဆရာဖြစ်သော ဗိုလ်မှူး တင်မောင်ထွေးကို မျှော်စင်မှတစ်ဆင့် အဆက်အသွယ်လုပ်နိုင်ပေသေးသည်။ ထို့ကြောင့် ပခုက္ကူမြို့သို့ရောက်ရန် (၁၅) မိနစ်ခန့်သာ လိုတော့သည်ဖြစ်သော်လည်း မိနစ်(၃၀) ခန့် ဆက်ပျံသန်းရဦးမည့် မိတ္ထီလာမြို့သို့ လှည့်ပြန်ရန် ပြတ်ပြတ်သားသားပင် ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်မိခြင်းဖြစ်၏။

“ကိုညွန့်ဝေ ကျွန်တော်တို့ပ မိတ္ထီလာပြန်ကြမယ်၊ ဘယ်အမြင့် ဘယ်အိမ်မြှောင်ညွန်းက မောင်းရမယ်ဆိုတာ အမြန်ဆုံး တွက်စမ်းဗျာ”

“ဟုတ်ကဲ့. . . ဗိုလ်ကြီး”

တစ်မိနစ်ခန့်သာ ကြာပေလိမ့်မည်။ ကိုညွန့်ဝေသည် ကုတ်ကုတ် ကုတ်ကုတ်နှင့် မြေပုံပေါ်တွင် ခဲတံကလေးတစ်ချောင်းနှင့် ထောက်တိုင်း ပြီး စာရွက်ကလေးတစ်ရွက်ကို လှမ်းပေးသည်။ အမြင့်ပေ(၆၀၀၀)အိမ် မြှောင်ညွန်း(၁၂၀)ဒီဂရီတဲ့။ ကျွန်တော်သည် ရုတ်ခြည်း အိမ်မြှောင်ညွန်း(၁၂၀) ဒီဂရီသို့ လေယာဉ်ပျံကြီးကို ကွေ့ချလိုက်၏။ ထိုအချိန်၌ပင် ရေဒီယိုစကားပြောခွက်မှလည်း မိတ္ထီလာမျှော်စင်သို့. . . . ။

“မိတ္ထီလာမျှော်စင်. . . မင်းခေါင်(၃) ခေါ်နေတယ်၊ အသံကြားလျှင် အကြောင်းပြန်. . . . ဒါပဲ”

မျှော်စင်မှ မည်သည့်ပြန်ထူးသံမှမကြားရပါ။ ရေဒီယိုလေလှိုင်းတွင် လုံးဝ ဆိတ်ငြိမ်လျက်ရှိ၏။ ထို့ကြောင့် ဒုတိယအကြိမ် မိတ္ထီလာမျှော်စင်သို့ ခေါ်ရပြန်သည်။

“မိတ္ထီလာမျှော်စင်. . . မင်းခေါင်(၃) ခေါ်နေတယ်၊ အသံကြားလျှင် အကြောင်းပြန်. . . . ဒါပဲ”

ယခုတစ်ကြိမ်တွင်တော့ စက္ကန့်အနည်းငယ်အတွင်းမှာပင် မိတ္ထီ
လာမျှော်စင်မှ ပြန်ထူးသံကို ကျွန်တော်ကြားလိုက်ရ၏။

“မင်းခေါင်(၃)၊ မိတ္ထီလာမျှော်စင်က ပြန်ထူးနေတယ်. . . ၊
ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို ခေါ်နေလား. . . ဒါပဲ”

“မိတ္ထီလာမျှော်စင်. . . ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်ခေါ်နေတာ
နှစ်ခါရှိပြီ။ အရေးကြီးသတင်းပို့စရာရှိတယ်။ အသင့်ပြင်ထားပါ. . . ဒါပဲ”

“မင်းခေါင်(၃) . . . ပို့ပါ. . . . ဒါပဲ”

ကျွန်တော်သည် တွေ့ကြုံရင်ဆိုင်နေရလျက်ရှိသော အန္တရာယ်
အကြောင်းအလုံးစုံနှင့် မိတ္ထီလာလေယာဉ်ကွင်းသို့ လှည့်ပြန်လာပြီဖြစ်
ကြောင်းကို အမြန်ဆုံးသတင်းပို့လိုက်၏။ ဗိုလ်မှူးတင်မောင်ထွေးကို မျှော်
စင်ပေါ် ခေါ်ထားရန်လည်း ပန်ကြားရတော့သည်။

“မင်းခေါင်(၃). . . ခင်ဗျားသတင်းပို့ချက် အကုန်ရတယ်။
ဗိုလ်မှူးတင်မောင်ထွေးကိုလည်း အခုပဲ ခေါ်လိုက်မယ်. . . ၊ မီးသတ်ကား
နှင့် သူနာတင်ကားတွေကိုလည်း အသင့်ပြန်ထားမယ်။ အကြောင်းထူး
လျှင် ပြန်ဆက်သွယ်ပါ. . . . ဒါပဲ”

“မိတ္ထီလာမျှော်စင်. . . ကျေဇူးတင်ပါတယ်”

ကျွန်တော်သည် မျှော်စင်နှင့် အဆက်အသွယ်ရလိုက်ပြီ ဖြစ်
သဖြင့် စိတ်အနည်းငယ်အေးသွားသကဲ့သို့ရှိ၏။ ထို့ကြောင့် စကားပြော
ခွက်ကိုချပြီး လေယာဉ်စက်အခြေအနေပြ ဒိုင်ခွက်များကို စစ်ဆေး
ကြည့်ရှုလိုက်မိ၏။ ဘယ်ဘက်အင်ဂျင်စက်၏ အခြေအနေမှာ အားလုံး
ကောင်းမွန်လျက်ရှိ၏။ သို့သော် စက်တစ်လုံးမှာ ရပ်ထားရသဖြင့်
လေယာဉ်ပျံ၏မိုင်နှုန်းမှာ တစ်နာရီမိုင်(၁၀၀) ခန့်သာရှိပေသည်။ မူလ

မြန်နှုန်းထက် မိုင် (၄၀)ခန့် လျော့ကျသွားခဲ့လေပြီ။

ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးမှာ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းလောက် အောင်ပင် မဲမှောင်လျက်ရှိ၏။

ကျွန်တော်သည် လက်တွင် ပတ်ထားသော ညကြည့်နာရီကို လှမ်းကြည့်လိုက်မိသည်။ ည(၁)နာရီ (၁၈) မိနစ်သို့ ညွှန်ပြနေချေပြီ။ မြေပြင်သို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်လျှင် အဝေးတွင် မီးရောင်မှုန်မှုန်လေးများကို မြင်တွေ့နေရ၏။ ရွာငယ်လေးများ ဖြစ်ဟန်ရှိပေသည်။ တစ်ဖက်တွင်ထိုင်နေသော ကိုညွန့်ဝေမှာ လုံးဝလှုပ်ရှားခြင်းမရှိဘဲ ငြိမ်သက်၍နေသည်။ သို့သော် မိတ္ထီလာမြို့မှ ထွက်လာစကဲ့သို့ ငိုက်မျဉ်းနေခြင်းမျိုးကား မဟုတ်တော့ပေ။ သူ့မျက်လုံးများမှာ အလင်းရောင်မှုန်မှုန်လေးအတွင်း၌ပင် အရောင်တလက်လက်နှင့် တောက်ပလျက်ရှိမည့်အဖြစ်ကို မြင်တွေ့နိုင်ပေသည်။

ကျွန်တော်သည် ဘာမှသဲကွဲစွာမမြင်နိုင်သော အမှောင်ထုကြီးအတွင်း၌ပင် မြင်ရနိုးဖြင့် ရှေ့ကိုစူးစိုက်ကြည့်နေမိသည်။ ရင်တွင်း၌လည်း “ပုပ္ပားတောင်ရှိနေတယ်” ဟူသော အသိများမှာ အလိုလိုပေါ်လာလျက်ရှိကြ၏။

ရှေ့မှမြင်ကွင်းဝယ်ရှိသော အမှောင်ထုကြီးမှာ လေယာဉ်ပျံအတောင်ဖျားများကိုပင် မမြင်တွေ့နိုင်အောင် ဖုံးကွယ်ကာဆီးထားကြလေသည်။ ပုပ္ပားတောင်မှာ မိတ္ထီလာမြို့မှ (၂၇၀) ဒီဂရီလောက်တွင် ရှိ၏။ ထို့ကြောင့် မိတ္ထီလာမြို့သို့အသွား အိမ်မြှောင်ညွှန်းနှင့် ပြန်တွက်ယူကြည့်ကြမည်ဆိုလျှင်(၁၀၀) ဒီဂရီလောက်တွင် ရှိမည်။ ယခု ကျွန်တော့်ပျံသန်းဦးတည်ချက်ရှိသော အိမ်မြှောင်ညွှန်းမှာ(၁၂၀)ဒီဂရီဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ဒီဂရီ(၂၀) ခန့်သာ ခြားနားကြပေသည်။ ကျွန်တော့်မှာ ထိုသို့ဒီဂရီ

၂၀မျှ ကွာဝေးသည်ဟု ဆိုသော်လည်း စိတ်မချနိုင်သေး။ အကယ်၍ များ မြောက်အရပ်မှလာသော လေသာ အနည်းငယ် ပြင်းထန်ချေက ကျွန်တော့်လေယာဉ်ပျံမှာ ပုပ္ဖားတောင်ဘက်သို့ မျောပါသွားနိုင်ပေသည်။ မိုင်နှစ်ဆယ် သုံးဆယ်ဟူသော အကွာအဝေးမှာ လေယာဉ်ပျံအတွက် ဘာမှဝေးကြသောခရီးမဟုတ်။ ပုပ္ဖားတောင်၏အမြင့်မှာ ပေ(၄၉၅၈)၊ ကျွန်တော့်လေယာဉ်ပျံ၏ ယခုပျံသန်းလျက်ရှိသော အမြင့်မှာ ပေ(၆၀၀၀)၊ မဆိုးလှပါ။ ပေတစ်ထောင်ကျော် အမြင့်တောင် ကွာသေးတာပဲ။ သို့သော် လည်း သေချာသထက်သေချာအောင် အမြင့်ပြိုင်ခွက်ကို လှမ်းကြည့် လိုက်မိ၏။

“ဟိုက်. . .”

နှုတ်မှပင် လန့်၍ အော်လိုက်မိ၏။ ကျွန်တော့်လေယာဉ်ပျံ၏ အမြင့်ပြိုင်ခွက်တွင်ပေ(၄၀၀၀)ဟူသော အမြင့်ကိုပြလျက်ရှိ၏။ ဘယ် အချိန်ကစ၍ ဘယ်လိုများ ပေ (၆၀၀၀)အမြင့်မှ ပေ (၄၀၀၀)အမြင့် ရောက်အောင် လေယာဉ်ပျံကြီးထိုးကျန်မ့်ဆင်းသွားခဲ့သည်မသိ။ ကျွန် တော်ပင်လေယာဉ်ပျံကို ငြိမ်သက်အောင် မထိန်းမောင်းနိုင်၍လား၊ လေ ယာဉ်ပျံစက်၏ချို့ယွင်းချက်များပင် ရှိ၍လား။ ကျွန်တော့်မှာရုတ်တရက် မဝေခွဲတတ်။ စက္ကန့်အနည်းငယ်ကြာမှ ပြန်တွေးမိခဲ့သည်မှာ စက်(၂) လုံးတပ် လေယာဉ်ပျံတွင် စက်တစ်လုံးကိုရပ်ပြီး ကျန်စက်တစ်လုံးနှင့် သာ ပျံသန်းရသဖြင့် စက်(၂)လုံးဖြင့် သယ်ဆောင်ရမည့် လေယာဉ်ပျံ တစ်ခုလုံး၏ ဝန်အလေးချိန်ကို စက်တစ်လုံးတည်းဖြင့် သယ်ဆောင်နိုင် စွမ်းရှိဟန်မတူ။ တစ်ခါ ကျွန်တော့်မှာ လေယာဉ်ပျံမောင်းတတ်စ ဖြစ် သဖြင့် လေယာဉ်ပျံကို ကျွမ်းကျင်စွာ ထိန်းမောင်းနိုင်သူမဟုတ်သည့် အတွက် လေယာဉ်ပျံကြီးမှာ တဖြည်းဖြည်း တအိအိဖြင့် နိမ့်ကျလာခဲ့ဟန်

ရတနာပုံစာပေ

ရှိချေသည်။

သို့သော် အရေးအကြောင်းပေါ်နေသည့်အချိန်အခါ ဖြစ်သဖြင့် မလိုသည့်အကြောင်းများကို အပိုတွေးမနေဘဲ လောလောဆယ် လေယာဉ်ထိုးကျဆင်းနေသည့် အန္တရာယ်မှ အမြန်ဆုံး ပြန်ထောင်တက်လာနိုင်ရန်အတွက်သာ ရုတ်တရက် စက်အားကိုမြှင့်တင်ပေး၍ လေယာဉ်ထိန်းမောင်းတံကိုလည်း နောက်သို့ အနည်းငယ် ဆွဲတင်လိုက်မိတော့သည်။

ဪ... ကံဆိုးတဲ့အခါများ ဘာလုပ်လုပ် အဆင်ကိုမပြေပါလား...။ လေယာဉ်ပျံကြီးမှာ ကျွန်တော် မျှော်မှန်းထားသလို အပေါ်ကို ပြန်မထောင်တက်လာပါ။ ပေ (၄၀၀၀)အမြင့်၌ပင် တန့်ခံ၍နေသည်။ ပို၍ ဆိုးလာသည်မှာ လေယာဉ်ပျံမြန်နှုန်းမှာ တစ်နာရီ မိုင် ၁၀၀ နှုန်းခန့် ရှိနေရာမှ ၇၅ မိုင်နှုန်းအထိ ကျဆင်းသွားခြင်းပင်ဖြစ်၏။ ထိုမြန်နှုန်းနှင့်တော့ ဘယ်နည်းနှင့်မှ ဆက်ပျံသန်း၍ အဖြစ်နိုင်ပေ။

လေယာဉ်ပျံများတွင် အနည်းဆုံး ပျံသန်းရမည့် မြန်နှုန်းဟူ၍ လေယာဉ်ပျံများကို တီထွင်ဆောက်လုပ်သည့် အင်ဂျင်နီယာများက အတိအကျ သတ်မှတ်ပေးထားခြင်းများရှိ၏။ ထိုမြန်နှုန်းဖြင့် လျော့နည်း၍ ဘယ်လိုနည်းနှင့်မျှ ဆက်၍ မပျံသန်းနိုင်ပါ။ အကယ်၍ ပျံသန်းခဲ့လျှင် လေယာဉ်ပျံကြီးမှာ လေထဲတွင် ဆက်မတည်ရှိနေနိုင်တော့ဘဲ ခဲလုံးများအမြင့်မှ ပစ်ချလိုက်လို လေထဲမှ ထိုးကျပျက်စီးသွားလိမ့်မည်သာ ဖြစ်၏။ ယင်းအန္တရာယ်ဆိုးများကို ကျွန်တော်တို့ လေသူရဲများ အထူးထိတ်လန့်စိုးရိမ်ကြသဖြင့် (ဒါကိုတာ) လေယာဉ်ပျံကို ခုနစ်ဆယ်၊ခုနစ်ဆယ့်ငါးမိုင်နှုန်းအထိ ရောင်အောင် ပျံသန်းလေ့မရှိကြ။ ကိုးဆယ်မိုင်နှုန်းအောက် ပျံသန်းခြင်းများကိုပင် အလွန်ပြုလုပ်ခဲ့လှပေသည်။

ရတနာပုံစာပေ

ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် လေယာဉ်မြန်နှုန်း အနည်းငယ် တက်လာရန် လေယာဉ်ထိန်းမောင်းတံကို ရှေ့သို့ အနည်းငယ်လျော့ပေး လိုက်ရ၏။ လေယာဉ်ဦးစိုက်ကျသွားသဖြင့် လေယာဉ်မြန်နှုန်းမှာ ရုတ် ခြည်း ပြန်တက်လာခဲ့သည်။ သို့သော် လေယာဉ်ပျံကြီးမှာ မူလအရှိ ပေ ၄၀၀၀ အမြင့်တွင် ဆက်မနေနိုင်တော့ဘဲ တစ်မိနစ်လျှင် ပေ ၂၀၀ နှုန်းဖြင့် တဖြည်းဖြည်း နိမ့်ကျဆင်းသွားတော့သည်။

တစ်မိနစ်လျှင် ပေ ၂၀၀. . . ။

ဤနှုန်းအတိုင်းသာ နိမ့်ကျဆင်းသွားချေက ပေ၄၀၀၀ အမြင့်မှ မြေပြင်ရောက်သည်အထိ မိနစ် ၂၀ ခန့်သာကြာမည်။ ထိုသို့ဖြစ်ချေက မိနစ် ၂၀ အတွင်း မိတ္ထီလာလေယာဉ်ကွင်းပေါ်ပြန်ရောက်လျှင် ရောက်၊ မရောက်လျှင် လမ်းတစ်ဝက်တွင် ပြုတ်ကျသေဆုံးရတော့မည်မှာ ဧကန် မလွဲပင် မဟုတ်ပေလား။

ကျွန်တော်သည် လေယာဉ်အဆင်းအတက်နှုန်းပြ ခိုင်ခွန်ကို ကြည့်၍ အထူးအားငယ်နေမိသည်။ ကိုညွန့်ဝေကတော့ လေယာဉ်မောင်း တတ်သူတစ်ဦးမဟုတ်သည်အတွက် ဤအဖြစ်ကို သိရှိမည်မဟုတ်။ နောက်ဆုံးတစ်မိနစ်ခန့် ငိုနေခဲ့ပြီးမှ လေယာဉ်ကျဆင်းနှုန်း သက်သာ စေရေးအတွက် စက်အားကိုတိုးမြှင့်ပေးရန် သတိရပြီး စက်အားထိန်း မောင်းတံကို လှမ်းကိုင်လိုက်မိ၏။ သို့သော် ဤအချိန်၌ပင် မျက်စိနှစ်လုံး က စက်အပူအရှိန်ပြခိုင်ခွန်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်မိသောအခါ၌ ၂၃၀ ဒီဂရီ ကို မြင်လိုက်မိသဖြင့် ရှေ့တိုးမည်ပြုနေသော ညာဘက်လက်မှာ တုန်၍ သွားခဲ့လေသည်။

မှန်ပါသည် ၂၃၀ ဒီဂရီဟူသော အပူချိန်မှာ (ဒါကိုတာ) လေ ယာဉ်ပျံများ၏ အများဆုံးခံနိုင်သော အပူချိန်ပင်ဖြစ်၏။ ထိုထက်များသွား

က အင်ဂျင်စက်ခေါင်း ပေါက်ကွဲသွားနိုင်ပေသည်။ တကယ်တော့ ဤ ၂၃၀ ဒီဂရီ အပူချိန်၌ပင် ကြာရှည်ထားရှိရန် မသင့်။ မိနစ်အနည်းငယ် အတွင်း စက်အားကိုပြန်လျော့ချရပေဦးမည်။ ထို့ကြောင့်ပင် ကျွန်တော် သည် ကြာရှည်ဆိုင်းငံ့မနေတော့ဘဲ စက်အားကို ၃၄ လက်မ ပြဒါးဖိအား မှ ၂၉ လက်မ ပြဒါးဖိအားသို့ ရောက်အောင် ပြန်လျော့ချလိုက်လေသည်။

လေယာဉ်ပျံကြီးမှာ မူလ တစ်မိနစ် ပေ ၂၀၀ နှုန်းဖြင့် နိမ့်ကျ ဆင်းနေရာမှ တစ်မိနစ် ပေ ၃၀၀ နှုန်းသို့ ပြောင်းသွားခဲ့၏။ ကျွန်တော် သည် အထူးစိတ်လျော့သွားခဲ့မိသည်။ ရင်တွင်း၌လည်း အတွေးမျိုးစုံ ဖြင့် ဘောင်ခတ်လျက်ရှိကြ၏။

“ဪ... ခုတိုင်းသာ တစ်မိနစ် ပေ ၂၀၀ နှုန်းဖြင့် ထိုးဆင်း နေခဲ့ရင်တော့ နောက်ထပ် အများဆုံး ၁၅ မိနစ်လောက်သာ လေထဲ ငါပျံနိုင်တော့မှာပဲ။ တစ်ခါ ခုပျံနေတဲ့အမြင့်ကလည်း ပုပ္ပိုးတောင်ရဲ့ အမြင့်ထက်နိမ့်နေတော့ အကယ်၍ များ လေယာဉ်ပျံသန်းနေတဲ့လမ်း ကြောင်းပေါ်မှာများ ဒီတောင်ကြီး ကာဆီးနေလျှင်ဖြင့် ဒေဖို့သာ ရှိတော့တာပဲ။ ငါ... လေယာဉ်သွားလမ်းကြောင်းကို ပြောင်းလိုက်လျှင် များ ကောင်းမလား... အို... ဒါလည်း မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ လေထဲ နောက်ထပ်နေနိုင်မှာက ၁၅ မိနစ်လောက်ဆိုတော့ ဟိုကွေ့ ဒီပတ် လုပ် နေရင် မိတ္ထီလာကွင်းပြန်မရောက်ဘဲ ဖြစ်နေမှ ပိုဆိုးဦးမယ်... မတတ် နိုင်ပါဘူး။ ငါတတ်နိုင်သလောက်တော့ အစွမ်းကုန်ကြိုးစားခဲ့ပြီးပြီပဲ။ သေ မှာရှင်မှာက ကံအတိုင်းပေါ့” ယခုအချိန်၌ ကျွန်တော့်အတွက် အားထား ရာမှာ ကံတရားသာလျှင် ရှိပေတော့သည်။

“ဗိုလ်ကြီး... ဟိုမှာ... မလိုင်မြို့ပေါ်ရောက်တော့မယ်” တစ်လမ်းလုံး ငြိမ်လိုက်ခဲ့သော ကိုညွန့်ဝေ သတိပေးသံကြားမှ ကျွန်တော်

မှာ လေယာဉ်စက်ခန်းအတွင်း အလုပ်များနေရာမှ အပြင်သို့လှမ်းကြည့် လိုက်မိ၏။ မှန်ပါသည်။ ကျွန်တော့်လေယာဉ်ပျံမှာ မလိုင်မြို့ပေါ်သို့ ဖြတ်စပြုနေချေပြီ။ မလိုင်မြို့နှင့် မိတ္ထီလာမြို့မှာ မိုင် ၂၀ ခန့်သာ ဝေးကွာ သဖြင့် ကျွန်တော်သည် ဆယ်မိနစ်ခန့်အတွင်း မိတ္ထီလာမြို့ပေါ်သို့ ပြန် ရောက်နိုင်ပေသည်။ ထိုအချိန်၌ပင် မိတ္ထီလာမြို့ဘက်သို့လည်း လှမ်း မျှော်ကြည့်လိုက်မိ၏။ မိတ္ထီလာမြို့မှ မီးရောင်များမှာ လေယာဉ်၏ အရှေ့ တူရူ အမှောင်ထုကြီးအတွင်းဝယ် ရေးရေးပေါ်လျက်ရှိကြ၏။ ရင်တွင်း ၌လည်း အနည်းငယ် အားတက်သွားမိသည်။

ပုပ္ပိုးတောင်ကြီးကို ကျော်လာခဲ့ချေပြီ။

သို့သော် လေယာဉ်ပျံ၏ မြေပြင်မှအမြင့်ပေပြု ဒိုင်ခွက်ကို လှမ်း ကြည့်လိုက်မိလျှင် ပေနှစ်ထောင်အမြင့်ကို ပြနေကြသဖြင့် ရင်တွင်း၌ စိတ်ပူလာမိပြန်တော့သည် “ငါ ပြန်ရောက်နိုင်ပါတော့မလား” ဟူသည့် အတွေးများမှာလည်း ကျွန်တော့်ရင်တွင်း၌ ပဲ့တင်ထပ်လျက်ရှိကြ၏။

“မင်းခေါင် နှစ်တစ်နှစ် မိတ္ထီလာမျှော်စင်မှ စကားပြောနေပါ တယ်. . . ဒါပဲ” ရေဒီယိုစကားပြောခွက်မှ တည်ငြိမ်သောစကားသံ တစ်ခုထွက်ပေါ်၍လာသည်။ အသံရှင်မှာ ကျွန်တော်၏ လေယာဉ်မောင်း နည်းပြဆရာ ဗိုလ်မှူးတင်မောင်ထွေးဖြစ်မှန်း အသံကြားလိုက်သည်နှင့် ပင် ချက်ချင်းသိလိုက်မိ၏။

“မိတ္ထီလာမျှော်စင် မင်းခေါင်နှစ်တစ်နှစ်မှ ပြန်ထူးနေပါတယ် ဒါပဲ”

“ကိုထွန်းထွန်း. . . ကျွန်တော်တင်မောင်ထွေးပါ. . . ခင်ဗျား လေယာဉ်ပျံ ဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲ. . . ဒါပဲ”

ဗိုလ်မှူး၏အသံမှာ တည်ငြိမ်လှ၏။ ကျွန်တော်သည် ဗိုလ်မှူး

အား အကြောင်းစုံပင် ရေဒီယိုစကားပြောခွက်မှ အစီရင်ခံလိုက်မိ၏။
နောက်ဆုံး သူ၏ပြန်ပြောသံမှာ ကျွန်တော့်အဖို့ စိတ်ချမ်းသာဖွယ် အား
တက်ဖွယ် ကောင်းလှပေသည်။

“ကိုထွန်းထွန်း ခုချိန်ထိ ခင်ဗျာလုပ်ပုံလေးတွေ အားလုံးမှန်ပါ
တယ်။ ရှေ့ကိုလည်း ခင်ဗျား ကြိုက်သလိုသာ ဆုံးဖြတ်ပြီး ကြိုက်သလို
သာ ဆက်လုပ်ပါ။ ကျွန်တော့်ဆီက အကြံဉာဏ်တောင်းချင်ရင်လည်း
စကားပြောခွက်က လှမ်းခေါ်လိုက်ပါ။ ကျွန်တော် ဒီမှာ ရေဒီယိုစကား
ဘေးမှာ ထိုင်စောင့်နေပါတယ်. . . . ဒါပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့. . . ဗိုလ်မှူး ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ကျွန်တော့်လေယာဉ်မှာ မိတ္ထီလာမြို့နှင့် တဖြည်းဖြည်းနီး၍လာ
သည်။ ယခုအချိန်တွင် မိတ္ထီလာမြို့နှင့် လေးမိနစ်လောက်ခန့်သာ
ဝေးကွာချောတော့မည်။ သို့သော် ကျွန်တော့်လေယာဉ်၏အမြင့်မှာလည်း
မြေပြင်မှ ပေတစ်ထောင်အမြင့်အောက်သို့ပင် ထိုးဆင်းစပြုနေချေပြီ။

ကျွန်တော့်လေယာဉ်ပျံမှာ မိတ္ထီလာမြို့ပေါ်သို့ရောက်ရှိသော
အခါ၌ မြေပြင်မှ ပေ ၇၀၀ခန့်သာ ဝေးကွာချောတော့မည်။ ကျွန်တော်
သည် မိတ္ထီလာမျှော်စင်သို့ မိတ္ထီလာမြို့ပေါ်သို့ရောက်ရှိနေပြီဖြစ်ကြောင်း
သတင်းပို့လိုက်သည်။ မြေပြင်မှ ကျွန်တော့်အား ကွင်းသို့တိုက်ရိုက်ဆင်း
လာခဲ့ရန် အကြောင်းပြန်လိုက်၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် ရုတ်ခြည်း
လေယာဉ်ဘီးများအားချလိုက်သည်။ စက်ခန်းအတွင်း ညာဘက်နံရံတွင်
တပ်ထားသော မီးအစိမ်းကလေးနှစ်လုံးမှာ တစ်ပြိုင်တည်း လင်း၍လာကြ
သည်။ လေယာဉ်၏ဘီး ၂ ဘက်စလုံးကောင်းစွာ ကျသွားခဲ့ချေပြီ။
လေယာဉ်၏မြန်နှုန်းမှာမူ ဘီးချလိုက်သဖြင့် တစ်နာရီမိုင် ၉၀ နှုန်းသို့
သိသိသာသာကြီးပင် လျော့သွား၏။ မြေပြင်သို့စိုက်ဆင်းနေသည့်နှုန်း

များမှာလည်း ပို၍များလာလေသည်။

ကျွန်တော်သည် လေယာဉ်ပျံအား ကွင်းဆင်းရန် နောက်ဆုံး အကွေ့သို့ရောက်အောင် တဖြည်းဖြည်း ကွေ့ချလိုက်မိ၏။ ကျွန်တော့် ရှေ့ဝယ် မိတ္ထီလာလေယာဉ်ကွင်း ဘေးနှစ်ဘက်စလုံး၌ ထွန်းညှိထားကြ သော မီးလုံးကလေးများမှာ ဝင်းထိန်၍နေကြသည်။ လေယာဉ်၏ အမြင့် မှာမူ မြေပြင်မှ ပေ ၄၀၀ ခန့်သာ ဝေးကွာချေတော့သည်။

ကျွန်တော်သည် စကားပြောခွက်ကို ကောက်ယူပြီး . . .

“မိတ္ထီလာမျှော်စင် . . . မင်းခေါင်နှစ်တစ်နှစ် လေယာဉ်ကွင်း ဆင်းရန် အားလုံးအဆင်သင့်ရှိနေပါပြီ . . . ဒါပဲ”ဟု ကွင်းဆင်းခွင့် တောင်းလိုက်မိတော့၏။

“မင်းခေါင်နှစ်တစ်နှစ် မိတ္ထီလာမျှော်စင်မှ ပြန်ပြောနေပါတယ်။ ကိုထွန်းထွန်း ခင်ဗျား ကွင်းဆင်းမီးတွေကို ဖွင့်ပြီးဆင်ခဲ့ပါ။ ခု ခင်ဗျား ရောက်နေတဲ့နေရာဟာ အရေးကြီးဆုံးနေရာပဲ။ ကောင်းကောင်း သတိ ထားပါ . . . ဒါပဲ” ဆိတ်ငြိမ်နေသော ရေဒီယိုလေလှိုင်းအတွင်းမှ ဗိုလ် များတင်မောင်ထွေး၏ တည်ငြိမ်လှသော အမိန့်သံများမှာ ပေါ်ထွက်၍ လာကြသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ဗိုလ်များ”

ကျွန်တော်သည် ထိုတစ်ခွန်းသာပြန်ပြောရင်း ကွင်းဆင်းမီးဟု ခေါ်သော လေယာဉ်ကွင်းရာတွင် သုံးသည့် အရှေ့တောင်ပံ နှစ် ဘက်တွင် တစ်လုံးစီတတ်ထားသော မီးမောင်းနှစ်ခုကို ဖွင့်လိုက်မိတော့ သည်။ ရှေ့လေယာဉ်ကွင်းတစ်ခုလုံးမှာ နေ့အချိန်အခါကဲ့သို့ပင် ဝင်းထိန် ၍သွားကြ၏။ လေယာဉ်ပြေးလမ်းမများသာမက လမ်းဘေးတွင် အသင့် ရပ်ထားကြသော အနီရောင်မီးသတ်ကားများနှင့် ကြက်ခြေခတ်အဖြူ

ရောင်အမှတ်အသား ရေးဆွဲထားသည့် လူနာတင်ကားများကိုပါ လှမ်း မြင်နေရလေသည်။ ကျွန်တော်သည် လေသူရဲ သက်ကယ်ခါးပတ်များ အား ကောင်းစွာ စည်းနှောင်၍ ပတ်လိုက်မိ၏။ တစ်ဘက်မှ ကိုညွန့်ဝေ အားလည်း သက်ကယ်ခါးပတ်ကို ပတ်ထားရန် သတိပေးလိုက်ရသေး သည်။ ကိုညွန့်ဝေမှာ ရှေ့တွင်မြင်တွေ့နေရသော လေယာဉ်ကွင်းဆီသို့ လှမ်း၍ စူးစိုက်လျက် ရှိ၏။ မျက်နှာတွင် အသီးကလေးများအဖြစ် စို့လျက်ရှိသော ချွေးများမှာ သူ၏ ထိတ်လန့်စိုးရွံ့နေမှုများကို ဖော်ပြနေ သကဲ့သို့ ရှိကြပေသည်။

ကျွန်တော်သည် လေယာဉ်စက်အားကို အနည်းငယ်လျော့ချပေး လိုက်၏။ လေယာဉ်ပျံကြီးမှာ တစ်နာရီ မိုင်(၈၀)နှုန်းဖြင့် တအိအိနှင့် ထိုးဆင်းလျက်ရှိလေသည်။

မြေပြင်နှင့် လေယာဉ်ပျံမှာ ပေ(၁၀၀)ခန့်သာ ကွာဝေးချေတော့ မည်။ ဤနေရာသည် ကျွန်တော်တို့ လေသူရဲ(၂)ဦး၏ အသက်ရှင်ရေး ကို အဆုံးအဖြတ်ပေးမည့် အဓိကနေရာပင်ဖြစ်၏။ လေယာဉ်ပျံကြီးမှာ စက်တစ်လုံးတည်းသာ ကောင်းသဖြင့် ယခုအဆင်းတွင် ကွင်းပေါ် ရောက်လျှင် ရောက်၊ မရောင်လျှင် နောင်တစ်ခါ ထပ်ကြိုးစား၍ ကွင်း ဆင်းခွင့်ရနိုင်တော့မည်မဟုတ်။ တစ်ခုခု မှားသွားခဲ့သည်နှင့် လေယာဉ် ကွင်းထိပ်၌ ကျွန်တော်တို့လေသူရဲ (၂)ဦး၏ အလောင်းများကိုသာ လာ ကောက်ကြရန် ရှိပေတော့သည်။

မြေပြင်နှင့် အလွန်နီးကပ်၍ လာချေပြီ။

ကျွန်တော်သည် ရှေ့မျှ လေယာဉ်ကွင်းကို စူးစိုက်ကြည့်လျက် လက်နှစ်ဘက်မှာမူ လေယာဉ်ထိန်း ကိရိယာများအား ခိုင်မြဲစွာ ဆုပ်ကိုင် ထားမိ၏။ တရွေ့ရွေ့ ဆင်းသက်လျက်ရှိသော လေယာဉ်ဦးမှာ လေယာဉ်

ပြေးလမ်းမ အစပ်သို့ အနည်းငယ်ကျော်ဆင်းနေသလို ထင်မိသဖြင့် စက်အားကိုတိုး၍ လျော့ချပေးလိုက်မိ၏။ လေယာဉ်ပျံကြီးမှာ သိသိသာသာကြီးပင် ထိုးဆင်းသွားလေသည်။

ဤအချိန်၌ တစ်စက္ကန့်မှာ ကျွန်တော့်အဖို့ တစ်ကမ္ဘာလောက် ကြာသည်ဟု ထင်မိ၏။ မျက်လုံးများမှာလည်း အာရုံစူးစိုက်ရလွန်းသဖြင့် မျက်တောင်ပင် မခတ်အားကြတော့။ အကြောများပင် ဆိုင်သွားသကဲ့သို့ ရှိချေပြီ။

မြေပြင် (၁၀)ပေခန့် အကွာအဝေးသို့တိုင်အောင် ရောက်လာခဲ့ချေပြီ။

ကျွန်တော်သည် လေယာဉ်ဘီးများနှင့် မြေကြီးဝင်မဆောင့်မိစေရန် လေယာဉ်ထိန်းမောင်းတံကို အနောက်ဘက်သို့ အသာကလေး ဖေးမ ဆွဲပေးလိုက်ရ၏။ ကံကောင်းလှပေသည်။ လေယာဉ်ဦးမှာ ကျွန်တော် ဖြစ်စေချင်သကဲ့သို့ ငြိမ်၍ မော့ထောင်လာပြီး မြေပြင်မှ တစ်ပေခန့် အကွာတွင် ကပ်၍ပြေးလျက်ရှိ၏။ ထိုနေရာ၌ ကျွန်တော်သည် စက်အားကို အကုန်လုံးပိတ်ချပစ်လိုက်တော့သည်။

နှစ်စက္ကန့်ခန့်သာကြာပေမည်။ လေယာဉ်ပျံဘီးနှင့် မြေကြီးမှာ “ဒုံး”ခနဲ ထိသွားကြ၏။ ကျွန်တော်တို့ လေသူရဲနှစ်ဦးမှာ ရင်ထဲတွင် အေးခနဲ ဖြစ်သွားကြ၏။ ထိုအချိန်၌ မြန်နှုန်းမှာတစ်နာရီမိုင်(၈၀)ခန့် ရှိနေသေးသဖြင့် လေယာဉ်ပျံကြီးမှာ မြေပြင်ပေါ်တွင် တရိပ်ရိပ်နှင့် ပြေးလျက်ရှိ၏။ ပြိုင်မြင်းကြီး ပန်းဝင်လာသကဲ့သို့ပင်။ သို့သော် စက်ရပ်ထားလိုက်ပြီးဖြစ်သဖြင့် လေယာဉ်ပျံကြီးမှာ ကြာရှည်မပြေးနိုင်တော့။ တဖြည်းဖြည်း နှေး၍လာသည်။

အချိန်နှေး၍ လာသည်နှင့်အမျှ ကျွန်တော့်ရင်တွင်းမှ အပူလုံး

ကြီးမှာလည်း အေး၍အေး၍ လာသည်။ ထို့နောက် စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်းမှာ ပင် လေယာဉ်ပျံကြီးမှာ ရပ်၍သွားတော့၏။ လေယာဉ်ပျံကြီး ရပ်သွားသောနေရာမှာ လေယာဉ်ပြေးလမ်းအဆုံးနှင့် ဆယ်ပေခန့်သာ ကွာဝေးပေလိမ့်မည်။ ဪ . . . ကံတရားမှာ ဆန်းကျယ်လှပေစွ။

ကျွန်တော်တို့ လေသူရဲနှစ်ဦးမှာ ဝမ်းသာလွန်းကြသဖြင့် ရုတ်တရက် နှုတ်မှ အသံထွက်နိုင်ကြ။ ပထမ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး စိုက်ကြည့်နေကြပြီး စက္ကန့်အနည်းငယ်ကြာမှ နှစ်ခြိုက်စွာ ပြုံးလိုက်မိကြလေသည်။ ထိုအချိန်၌ပင် မျှော်စင်ဘက်ဆီမှ စက်ကုန်ဖွင့်၍ ကျွန်တော်တို့ လေယာဉ်ပျံရုံရာသို့ အရှိန်ပြင်းစွာဖြင့် မောင်းနှင်လာကြသော မီးသတ်ကားနှင့် သူနာတင်ကားများ၏ မီးရောင်များကို လှမ်းမြင်လိုက်ကြရ၏။ ထိုယာဉ်များပေါ်မှ ထိပ်ဆုံးက လိုက်လာသူများထဲတွင် ကျွန်တော့်ဆရာ ဗိုလ်မှူးတင်မောင်ထွေး . . . တပည့်ဖြစ်သူအတွက် အစိုးရိမ်လွန်ပြီး ရင်တမမနှင့်လိုက်ပါလာမည်မှာ ‘မြေကြီးလက်ခတ်မလွဲ’ ပါပေတကား။

(၁၉၆၉-ခုနှစ်၊မတ်လထုတ် မြဝတီမှ)

အယ်မိနစ်ခရီး

အချိန်မှာ ၁၉၆၃-ခုနှစ်၊ဇန်နဝါရီလ (၉)ရက်နေ့ နံက်(၅)နာရီ ခွဲခန့်တွင် ဖြစ်၏။

ကျွန်တော်တို့ သင်တန်းသားနှစ်ဆယ့်ခြောက်ယောက်မှာ သင်တန်းခေါင်းဆောင် ဗိုလ်စိုးမြင့် ဦးဆောင်၍ သုံးယောက်တွဲတန်းစီးပြီး လေယာဉ်ကွင်းရှိရာသို့ ရှေ့ရှုလျက် ဖြည်းဖြည်း မှန်မှန်လျှောက်၍ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ ဆောင်းလဖြစ်သည့်အတွက် ညတာရှည်လှသည်မို့ နံနက် (၅)နာရီခွဲနေပြီဖြစ်သော်လည်း ရောင်ခြည် လုံးဝမပေါ်သေးပါ။ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးမှာ မဲမှောင်လျက်ရှိ၏။ လမ်းဘေးတွင် လျှပ်စစ်မီးတိုင်အချို့ ထွန်းညှိထားသော်လည်း တစ်တိုင်နှင့်တစ်တိုင်မှာ ကိုက်တစ်ရာခန့် ဝေးမည်ဖြစ်သဖြင့် မီးတိုင်နှစ်တိုင်အကြားရှိ လူသွားလမ်းကို ကောင်းစွာမြင်နိုင်ကြသည်မဟုတ်ပါ။ လျှောက်သွားလျက် ရှိကြသော လမ်းမှာလည်း ဖြတ်လမ်းဖြစ်၍ မြေပြင်မှာ မညီညာလှ။ ချိုင့်များ၊အဖုအထစ်များနှင့် ပြည့်လျက်ရှိကြသဖြင့် မကြာခဏ ကျွန်တော်တို့မှာ

ရတနာပုံစာပေ

ဟိုတိုး၊ဒီတိုးနှင့် ခလုတ်တိုက်ပြီး လဲကျတော့မလိုဖြစ်သွားတတ်ကြလေသည်။

ကျွန်တော်တို့အားလုံးမှာ မိတ္ထီလာမြို့ လေတပ်စခန်းရှိ လေယာဉ်မောင်းသင်ကျောင်း၌ အမှတ် (၂၇)လေယာဉ်မောင်းသင်တန်းကို တက်ရောက်နေသူများ ဖြစ်ကြသည်။ လူတွေကတော့ လူစုံဖြစ်၏။ အရပ်ဘက်မှ ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံ လေကြောင်းသယ်ယူပို့ဆောင်ရေးအဖွဲ့အတွက် လာရောက်သင်ကြားကြသော ပုဂ္ဂိုလ်များလည်း ပါသည်။ စစ်ဘက်မှ တပ်မတော်(လေတပ်)အတွက်လာရောက်သင်တန်းတက်သူများလည်း ပါသည်။ တစ်ခါ စစ်ဘက်မှ သင်တန်းတက်ရောက်သူများအထဲတွင်ပင် အမျိုးမျိုးကွဲနေလိုက်ကြသေးသည်။ အချို့မှာ တပ်မတော်(ကြည်း)မှ ဝါသနာအလျောက် ပြောင်းရွှေ့လာသူများ၊အချို့မှာ ပြင်ဦးလွင် စစ်တက္ကသိုလ်မှ ကျောင်းဆင်းလာစ အရာရှိများ၊ အချို့မှာ တက္ကသိုလ်က ဘွဲ့ရပြီးမှ လေတပ်ထဲဝင်လာကြသူများ၊ ကျွန်တော်မှာ ပြင်ဦးလွင် စစ်တက္ကသိုလ်မှ ကျောင်းဆင်းလာသည့် ဗိုလ်အဆင့်ရှိ အရာရှိတစ်ဦးဖြစ်၏။ စစ်တက္ကသိုလ်မှ ကျွန်တော်နှင့်အတူ ရောက်လာကြသူများမှာ အားလုံး လေးဦးရှိပေသည်။ သင်တန်းခေါင်းဆောင်ဖြစ်သူ ဗိုလ်စိုးမြင့်မှာလည်း ကျွန်တော်တို့လေးဦးမှ တစ်ဦးပင်တည်း။

ဆယ်မိနစ်ခန့် လျှောက်လာမိကြလျှင် လေယာဉ်ကွင်းဘေးရှိ “လေသူရဲများရိပ်သာ”သို့ ရောက်လာကြသည်တော့သည်။ ကျွန်တော်တို့အားလုံးမှာ ရောက်သည်ဆိုသည်နှင့် အဝတ်လဲသည့်အခန်းသို့ အပြေးဝင်ပြီး အမြန်ဆုံး လေယာဉ်မောင်း ဝတ်စုံပြာကြီးများကို လဲလှယ်ဝတ်ဆင်လိုက်ကြ၏။ သင်တန်း စ, နေသည်မှာလည်း နှစ်လခန့်ပင် ရှိသွားခဲ့လေပြီ။ ပထမတစ်လမှာ လေသူရဲတစ်ဦး အခြေခံအဖြစ် နားလည်ထားသင့်သော

လေကြောင်းဘာသာရပ်များကို သင်ကြားရ၍ လေယာဉ်ပျံပေါ် လုံးဝတက်ခွင့်မရကြ။ မြေပြင် စာသင်ခန်းများ၌ ငြီးငွေ့ဖွယ်အချိန်ကုန် ခံခဲ့ရသည်။ ယခုဒုတိယလအတွင်းမှ လေယာဉ်ပျံပေါ် စတက်ကြရတော့ သည်။ ကျွန်တော့်တို့အခု အမောင်းသင်လျက်ရှိသော လေယာဉ်ပျံမှာ အင်္ဂလိပ်လို(ပရိုဖို့စ်) အမောင်းသင်လေယာဉ်ပျံဖြစ်၏။ လေယာဉ် ပျံများတွင် လေယာဉ်ထိန်းမောင်းတံများ၊စက်ခလုတ်များမှာ အားလုံး နှစ်စုံရှိ၍ လေသူရဲနှစ်ဦးလိုက်ပါပျံသန်းနိုင်ကြပေသည်။ ထိုင်ခုံများမှာ လည်း ယှဉ်တွဲလျက် နှစ်ခုရှိ၏။ သင်တန်းသားမှာ ဘယ်ဘက်ထိုင်ခုံတွင် ထိုင်ရ၍ သင်ပြမည့်ဆရာဖြစ်သူမှာ ညာဘက်ထိုင်ခုံတွင် ထိုင်ရပေ သည်။

နံနက်(၆)နာရီခန့်တွင် ကျွန်တော့်ဆရာဖြစ်သူ ဗိုလ်ကြီး သောင်းယဉ် ရောက်၍လာခဲ့သည်။ ဆရာမှာ အသက် (၃၀) ခန့်ရှိပေပြီ။ အရပ်မှာ (၅)ပေ (၃)လက်မခန့်ပင် မြင့်ဟန်မတူ။ သူ့ကိုယ်လုံးကိုယ် ပေါက်မှာ ပုပုဂင်တိုတိုဖြစ်၏။ အသားမှာ ဖြူသည်ဟုဆိုရလောက် အောင်ပင် လတ်၍ မျက်နှာပေါက်မှာ ဝိုင်းဝိုင်း၊ ရှမ်းအမျိုးသားသွေး စပ်ဟန်ရှိပေသည်။

ဆရာသောင်းယဉ်မှာ လှေခါးထိပ်တွင် ရပ်နေသော ကျွန်တော့် အား မြင်သည်ဆိုလျှင်ပင်. . . .

“ကိုထွန်းထွန်း. . . . ဟိုနှစ်ယောက်ကော ရောက်လာပြီလား ဗျို့။”

“ဟုတ်ကဲ့ဆရာ. . . ရောက်ပါပြီ၊ အခန်းနံပါတ် (၃) ထဲမှာ စောင့်နေကြတယ်”

“အင်. . . အင်း. . . ဒါဖြစ်လည်း ပြီးရော၊ ကျွန်တော်

အခုပဲ လာခဲ့မယ်. . . ”

ဆရာသောင်းယဉ်မှာ ထိုမျှသာ ကျွန်တော်ပြောပြီး ဘာကိစ္စရှိသည်မသိ၊ ဆရာများ အပန်းဖြေခန်းသို့ဝင်သွားတော့သည်။ ကျွန်တော်မှာ ကိုသာဆန်းနှင့် ကိုထွန်းနောင်တို့ စောင့်နေကြသော အခန်းနံပါတ် (၃)ဘက်သို့ လျှောက်၍လာခဲ့၏။ “သူ့ရဲများရိပ်သာ”တွင် နည်းပြ ဆရာလေသူ့ရဲနှင့် သင်တန်းသားလေသူ့ရဲများ ဆွေးနွေးရန်အတွက် ဆယ်ပေပတ်လည်ခန့်ကျယ်သော အခန်းကျဉ်းကလေးများ အများအပြားပင် ရှိ၏။ အခန်းတိုင်းတွင် ကုလားထိုင်အချို့နှင့် နံရံတွင် ကျောက်သင်ပုန်းကြီးတစ်ခုကို ချိတ်ဆွဲထားကြပေသည်။ လေယာဉ်ပျံ မမောင်းကြမီ တစ်ကြိမ်၊ လေယာဉ်မောင်းပြီး၍ ပြန်ဆင်းလာကြသောအခါတွင် တစ်ကြိမ်၊ ဤအခန်းကျဉ်းလေးတွင် ဆရာနှင့်တပည့်များမှာ နေ့စဉ် လေကြောင်းပညာနှင့် ပတ်သက်၍ ဆွေးနွေးကြရသည်။ ကျွန်တော်တို့လေယာဉ်မောင်းသင်တန်းတွင် ဆရာအလွန်နည်းနေသဖြင့် ဆရာတစ်ယောက်မှာ တပည့်သုံးယောက်ကိုပင် တာဝန်ယူ၍ သင်ကြားပေးနေရလေသည်။

ကျွန်တော် အခန်းနံပါတ်(၃)သို့ ဝင်သွားသောအခါ၌ ကိုထွန်းနောင်နှင့် ကိုသာဆန်းမှာ အခန်းသား ကုလားထိုင်အသီးသီးတွင် လက်ပိုက်၍ ထိုင်လျက်ရှိကြ၏။

ကိုထွန်းနောင်က. . .

“ကိုထွန်းထွန်း. . . ဆရာရောက်ပြီလား”

“ရောက်ပြီ. . . အခုလိုက်လာလိမ့်မယ်”

ကျွန်တော်မှာ ကိုထွန်းနောင်ဘေးရှိ ကုလားထိုင်တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်၏။

ကိုထွန်းနောင်နှင့် ကိုသာဆန်း နှစ်ယောက်စလုံးမှာ အသက် ၂၂ ခန့်၊ ကျွန်တော်နှင့် အသက်ရွယ်တူများဖြစ်ကြ၏။ ကိုထွန်းနောင်မှာ အရပ်သားတစ်ဦးဖြစ်၍ ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံ လေကြောင်းသယ်ယူ ပို့ဆောင်ရေးအဖွဲ့မှ ပညာသင်အဖြစ် ရောက်ရှိလာခဲ့သူဖြစ်၏။ သူ့အရပ် မှာ (၅)ပေ (၁၀)လက်မနီးပါးခန့် မြင့်၍ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်မှာ ကျစ် ကျစ်လျစ်လျစ်ဖြစ်၏။ အလွန် သန်မာပုံရပေသည်။ လွန်ခဲ့သည့်(၂)နှစ် ခန့်ကမူ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်တွင် နာမည်ကြီးတာတိုအပြေးသမား ဖြစ်ခဲ့ ဖူးသည်ဟု ဆိုသည်။ ဒီလူမှာ လူချောတစ်ယောက်လည်းဖြစ်၏။ သူ့ မျက်နှာပေါက်မှာ ကျွန်တော်တို့ သင်တန်းတစ်လုံးတွင် ပုံအကျဆုံးဖြစ် ၏။ ပေါ်လွင်လျက်ရှိသော သူ့နှာတံနှင့် ထင်၍ထူပြီး ကွေးကျလျက်ရှိ သော မျက်ခုံးများမှာ မိန်းမများအလွန်ကြိုက်နှစ်သက်မည့် မွေးရာပါ ထူးခြားသည့် အင်္ဂါရပ်များပင်ဖြစ်ကြသည်။ ကိုသာဆန်းမှာ တပ်မတော် (ကြည်း)မှ ဝါသနာအလျောက် လေယာဉ်ပျံမောင်းချင်သဖြင့် ပြောင်းရွှေ့ လာသူ ဗိုလ်အဆင့်ရှိ အရာရှိတစ်ဦးဖြစ်၏။ အရပ်မှာ မနိမ့်မမြင့်၊ ကိုယ် လုံးကိုယ်ပေါက်မှာ ဝဖိုင်ဖိုင်ရှိ၏။ ရခိုင်တိုင်းရင်းသားတစ်ဦးဖြစ်ပြီး စကား ပြောသည့်လေသံ အနည်းငယ်ဝဲ၍ နေပေသည်။

ငါးမိနစ်ခန့်အတွင်းမှာပင် ဆရာသောင်းယဉ် အခန်းတွင်းဝင် လာတော့သည်။ ကျွန်တော်တို့သုံးဦးစလုံးမှာ ထိုင်ခုံများမှ တစ်ပြိုင်တည်း ထ၍ အရိုအသေပေးလိုက်ကြ၏။

“ခင်ဗျားတို့အားလုံး ညက ကောင်းကောင်းအိပ်ပျော်ကြရဲ့ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ဆရာ”

ကျွန်တော်တို့သုံးယောက်စလုံး တစ်ပြိုင်တည်း ပြန်ပြောလိုက်ကြ

၏။ ဤစကားမှာ နေ့စဉ်မေးနေကျစကားပင် ဖြစ်၏။ အိပ်၍ ကောင်းကောင်းမပျော်သူမှာ လေယာဉ်ပျံမောင်း၍ မရပါ။

“ကျွန်တော်ဒီနေ့ ခင်ဗျားတို့သုံးယောက်စလုံးကို သိပ်မျှော်လင့်တယ်ဗျာ။ ရာသီဥတုကလည်း သိပ်ကောင်းတယ်၊ ခင်ဗျားတို့ လက်တွေ့ကလည်း ကောင်းအောင်ကြိုးစားကြပါ။ လေယာဉ်ကွင်းအဆင်းမှာ သိပ်မကြောက်နဲ့၊ သိပ်မလောနဲ့ဗျ။ ကျွန်တော် အမြဲတန်း လေထဲမှာ တတွတ်တွတ် သတိပေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားတို့ လေယာဉ်ပျံနဲ့ မြေကြီး ထိခါနီးရင် တစ်ခုခု ကိုးရိုးကားယားဖြစ်ကြပြီ. . .”

ဟုတ်တော့လည်း ဟုတ်ပါရဲ့၊ ဆရာပြောလည်း ပြောစရာပင်။ ကျွန်တော်တို့မှာ လေယာဉ်ကွင်း ပြန်အဆင်းတွင် အမြဲတမ်း တစ်ခုခု ဖြစ်တတ်ကြသည်။ လေယာဉ်ဘီးနှင့် မြေကြီး အရှိန်နှင့်ဝင်ဆောင့်မိလျှင် ဆောင့်မိ၊လေထဲပြန်ထောင်တက်ချင်တက်သွား၊ လေယာဉ်ပြေးလမ်းပေါ်မှ ချော်ထွက်ချင်ထွက်နှင့် အဆင်ပြေလှတယ်ကို မရှိပါ။

ဆရာနှင့် လေထဲတွင် အမောင်းသင်နေသည်မှာလည်း (၁၃) နာရီတိတိပင် ရှိသွားခဲ့လေပြီ။ ကမ္ဘာပေါ်ရှိ လေယာဉ်မောင်းသင်ကျောင်းအားလုံးတို့တွင် ထုံးစံတစ်ခု ရှိပေသည်။ ဤသည်မှာ လေယာဉ်မောင်းသင်တန်းတက်နေသည့် ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးမှာ ဆရာ၏ သင်ကြားပြသပေးခြင်းကို (၁၅)နာရီတိတိ ခံယူပြီးသည်နှင့် တစ်ဦးတည်း တစ်ယောက်တည်း ဆရာမပါဘဲ လေယာဉ်ပျံကို လေယာဉ်ကွင်းတစ်ပတ် ပျံဝဲမောင်းနှင်ပြနိုင်စွမ်း ရှိကြရန်ပင်ဖြစ်၏။ (၁၅)နာရီပြည့်၍မှ တစ်ဦးတည်းမောင်းပြနိုင်စွမ်းမရှိသူမှာ ထုံးစံအတိုင်း သင်တန်းဆက်တက်ခွင့် ရတော့မည်မဟုတ်။ သင်တန်းမှ ရပ်စဲခြင်း ခံကြရပေမည်။

(၁၅)နာရီအတွင်း လေယာဉ်ကွင်းတစ်ပတ် မောင်းပြတတ်ဖို့ဆို

သည်မှာ လွယ်ကူလှသောအလုပ် မဟုတ်ပါ။ မြေပြင်၌ ကားမောင်းသင်ရ သည်မှာပင် နာရီပိုင်းအတွင်း တတ်ဖို့ဘယ်လောက်ခက်သည်ကို ကား မောင်းသင်ဖူးသူတိုင်း သိကြပေမည်။ လေယာဉ်ပျံမှာ မြေပြင်တွင် မော် တော်ကားမောင်းသလို၊ စိတ်မထင် ရပ်ထား၍ ရသောယာဉ်မျိုးမဟုတ်ပါ။ တစ်ချိန်လုံး လေထဲတွင် အရှိန်ပြင်းစွာဖြင့် ရွေ့သွားပျံသန်းနေကြရပေ သည်။ လေယာဉ်စက်ခန်းထဲတွင် ယခင်က တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ ဝင်ထိုင်ဖူး သူမဟုတ်ဘဲ ဆယ့်ငါးနာရီအတွင်း တစ်ယောက်တည်း တစ်ပတ်မောင်း ပြတတ်ဖို့ ဆိုသည်မှာ မည်မျှခက်ခဲမည်ကို တွေးယူကြည့်နိုင်ပေသည်။

သို့သော် မတတ်သာပါ။ ဤသည်မှာ လေယာဉ်မောင်းသင် ကျောင်းများ၏ ထုံးစံဖြစ်၏။ ရှေးက သင်တန်းတက်သွားသော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး များ စွမ်းဆောင်နိုင်၍ ချမှတ်ထားသော ကန့်သတ်ချက်ဖြစ်သည်။ မဖြစ် ဖြစ်အောင် ကျွန်တော်တို့တစ်တွေ အစွမ်းကုန်ကြိုးစားကြရပေတော့မည်။ ရှေးကလူများစွမ်းဆောင်နိုင်က နောက်မှလာသော ကျွန်တော်တို့ အဘယ် ကြောင့် မစွမ်းဆောင်နိုင်ကြရပါမည်နည်း။

“ကိုထွန်းထွန်း ခင်ဗျားလေယာဉ်ပျံတာ အားလုံး သင်တန်းစ ကတည်းက ဘယ်နှစ်နာရီလောက် ရှိသွားပြီလဲ”

“ဆယ့်သုံးနာရီ ဆရာ”

“ကိုထွန်းနောင်ကကော”

“ဆယ့်သုံးနာရီခွဲရှိပြီ ဆရာ”

“ကိုသာဆန်းက. . . .”

“ဆယ့်လေးနာရီ ငါးမိနစ် ရှိသွားပြီ”

“အင်း. . . ခင်ဗျားတို့အားလုံး ဆယ့်ငါးနာရီပြည့်တော့မှာပါ လား။ ဒုက္ခပါပဲ. . . တစ်ယောက်မှလည်း ကျွန်တော်. . . တစ်ယောက်

တည်းလွတ်ပေးရဲလောက်အောင် မစွဲကြသေးဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဒီနေ့ကြည့် ကြသေးတာပေါ့။ သင်ပြပေးဖို့အချိန်လည်း သိပ်မကျန်တော့ဘူး။ ဒီတော့ တကယ်လို့ဒီနေ့ နည်းနည်းကလေးဟန်ပုံပေါ်ရင် ခင်ဗျားတို့ကို တစ်ခါ တည်း ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်းလွတ်ပေးလိုက်တော့မယ်. . . အစွမ်းကုန်ကြိုးစားကြပေါ့ဗျာ”

ဆရာသောင်းယဉ်မှာ ကျွန်တော်တို့သုံးဦးစလုံး အမောင်းသင်ချိန် ဆယ့်ငါးနာရီပြည့်လုပြီဖြစ်၍ စိတ်ပူနေဟန်ရှိသည်။ သူ့တပည့် သုံးဦး စလုံး တစ်ယောက်မှ မစွဲလျှင် သူ နာမည်ပျက်တော့မည်မဟုတ်လား။ ဆရာမှာလည်း တွေးကြည့်လျှင် သနားစရာပင်။ အဘယ်မျှပင် ကြိုးစား ၍ အာပေါက်အောင် သင်ပြပေးစေကာမူ တပည့်များက သဘောပေါက် ချင်မှ ပေါက်ကြမည်။ ခံယူချင်မှ ခံယူနိုင်ကြမည်။ နာမည်ပျက်မှာစိုး၍ ဆယ့်ငါးနာရီပြည့်လုသည်နှင့် တတ်တတ်၍ မတတ်တတ် တစ်ယောက် တည်း တပည့်များကို လွတ်ပေး၍ ပျံခိုင်းလိုက်ပြန်လျှင်လည်း ကံကောင်း ၍ ချောချောမောမော ကွင်းပြန်ရောက်လျှင်ရောက်၊ မရောက်လျှင် သူ့ အပြစ်ဖြစ်ရပေတော့မည်။ တစ်ခါ အသက်နှင့်အလွန်နီးလှသော အလုပ် ဖြစ်သဖြင့် မပြောနိုင်ပါ။ တကယ်လို့များ သူ့တပည့်တစ်ဦးဦး တစ်ခုခု ဖြစ်သွားလျှင်ဖြင့် သူ့ခမျာ အကြီးအကျယ် ဒုက္ခရလေဦးမည် မဟုတ် လား။

“ကိုင်း. . . ဒီနေ့တော့ ပထမခေါက် ကိုထွန်းထွန်းနဲ့ တက် မယ်။ ကိုသာဆန်းနဲ့ ကိုထွန်းနောင်က ဒုတိယအခေါက်နဲ့ တတိယအခေါက် မှာတတ်ဖို့ အသင့်စောင့်နေကြ”

“ဟုတ်ကဲ့. . . ဆရာ”

ဆရာသောင်းယဉ်မှာ ထိုမျှသာပြောဆိုပြီး အခန်းပြင်သို့ ထွက်

သွားတော့သည်။ ကျွန်တော်မှာ ပထမဆုံးအခေါက်တွင် ဆရာနှင့် လိုက်ပါပျံသန်းရမည်ဖြစ်သဖြင့် လေထီးထုတ်ယူရန် သက်စောင့်ဌာနသို့ အမြန်ဆုံး ထွက်ခွာသွားတော့လေသည်။ အချိန်မှာ နံနက် ၆ နာရီပင် ခွဲလှပေပြီ။ အသူရိန်နေမင်းကြီးမှာလည်း ဝင့်ကြားစွာ အရှေ့အရပ်ဆီမှာ ထွက်ပြုစပြုနေချေပြီဖြစ်၏။

x x x

ကျွန်တော်မှာ လေထီးနှစ်လုံးကို ပုခုံးတစ်ဖက်စီတွင် ထမ်း၍ လေယာဉ်ပျံရှိရာသို့ ကိုင်းကိုင်း၊ကိုင်းကိုင်းနှင့် လျှောက်လာခဲ့၏။ ကျွန်တော်ကဲ့သို့ပင် လေထီးကိုယ်စီထမ်းလျက် လေသူရဲ အများအပြားမှာလည်း ကျွန်တော့်ရှေ့တွင် သွားလာလျက်ရှိကြပေသည်။ အချို့မှာ လေတချွန်ချွန်နှင့် လှပသောနံနက်ခင်း၏ နေရောင်အောက်ဝယ် ကြည်နူးနေကြဟန်ရှိ၏။ အချို့မှာမူ မျက်နှာထားရှုတည်တည်ကြီးများနှင့် ငိုက်စိုက်၊ ငိုက်စိုက် လျှောက်သွားနေကြသည်။ ညကပင် အိပ်ရေးမဝခဲ့ကြ၍ လား၊ ယနေ့ ဆရာလုပ်သူ၏ အဆူအကြိမ်းခံရဦးမည်ကိုပင် တွေးလန့်နေကြ၍ ပင်လား မပြောတတ်ပါ။ လေယာဉ်စက်ပြင်ဆရာ ရဲဘော်များတို့မှာလည်း လေယာဉ်ပျံများအနီးတွင် ဥဒဟိုသွားလာ အလုပ်များလျက်ရှိကြ၏။

ကျွန်တော်မှာ လွန်ခဲ့သည့် တန်ဆောင်မုန်းလကမှ အသက်နှစ်ဆယ့်တစ်နှစ်ပြည့်၍ ယခု နှစ်ဆယ့်နှစ်နှစ်အတွင်းသို့ ဝင်စရှိသေးသူတစ်ဦး ဖြစ်ပေသည်။ ကျွန်တော့်အသွင်သဏ္ဍာန်မှာ ပိန်ပိန်ရှည်ရှည်၊ အသားအရောင်မှာ ညို၍ မျက်နှာပေါက်မှာ သွယ်သူတစ်ဦးဖြစ်၏။ ငယ်စဉ် ကလေးဘဝမှာပင် ဤလေယာဉ်ပျံသန်းမှုကို အလွန်ဝါသနာထုံခဲ့သူလည်း ဖြစ်၏။ စစ်ပြီးစက ကျွန်တော်တို့ လေယာဉ်ကွင်းတွင် မဟာမိတ်

ရတနာပုံစာပေ

တပ်ဖွဲ့မှလေယာဉ်များ ဆင်းသက်ရပ်နားကြစဉ်က နေ့စဉ် ၇ -မိုင်ခန့် ဝေးသော ခရီးလမ်းကို လမ်းလျှောက်၍ သွားကြည့်ခဲ့ဖူး၏။ တက္ကသိုလ် ဝင်တန်းအောင်သည့်နှစ်ကလည်း လေတပ်ထဲဝင်ရန် တစ်ကြိမ် ကြိုးစား ခဲ့ဖူးသေး၏။ ထိုအခါ မိခင်ကြီးမှာ ငိုယို၍ ဖျက်သဖြင့် ကျွန်တော့်အကြံ ပျက်ခဲ့ရ၏။ နောက်ဆုံး အစ်ကိုဖြစ်သူ၏ အကူအညီပေးမှုများကြောင့် ဗိုလ်လောင်းတစ်ဦးအဖြစ် စစ်တက္ကသိုလ်သို့ ရောက်သွားခဲ့ရပြီး ယခု စစ်တက္ကသိုလ်မှ ကျောင်းဆင်းမှပင် ကျွန်တော့်တစ်သက်လုံး ဝါသနာပါ ခဲ့သော အလုပ်ကို လုပ်ရတော့သည်။ မိခင်ကြီးမှာမူ ယခုတိုင် တဖျစ် တောက်တောက်နှင့် စာရေး၍ အပြစ်တင်နေဆဲ ဖြစ်၏။

ဆရာသောင်းယဉ်မှာ လေယာဉ်ပျံဘေးတွင် ရပ်၍ ကျွန်တော့်ကို စောင့်ဆိုင်းလျက်ရှိနေပေပြီ။ ကျွန်တော်မှာ ပခုံးတွင် ထမ်းထားသော လေထီးတစ်ခုကို ဆရာ့ကို လှမ်းပေးလိုက်၍ ကျန်တစ်ခုကိုမူ ကျွန်တော် ဝတ်ဆင်ရန်အတွက် ဘယ်ဘက်လေယာဉ်တောင်ပံအပေါ်တွင် အသင့် လှမ်းတင်ထားလိုက်သည်။ ထုံးစံအတိုင်း လေယာဉ်ပျံအပြင်ပကိုယ်ထည် ၌ ချွတ်ယွင်းချက် ရှိမရှိ တစ်ပတ် စစ်ဆေးရန် ဟန်ပြင်လိုက်လျှင်. . .

“ကိုထွန်းထွန်း. . . စောစောက ကျွန်တော် တစ်ပတ်လျှောက် စစ်ဆေးကြည့်ခဲ့ပြီးပြီ၊ ခင်ဗျား လေယာဉ်ပျံပေါ်သာ တက်တော့. . . ”

“ဟုတ်ကဲ့. . . ဆရာ”

ကျွန်တော်မှာ လေထီးကို အမြန်ဆုံးဝတ်ဆင်ပြီး လေယာဉ်ပျံပေါ် တက်၍ ဘယ်ဘက်ထိုင်ခုံတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်တော့၏။ ဆရာသောင်းယဉ် မှာလည်း ကျွန်တော်နှင့်ရှေ့ဆင့် နောက်ဆင့်မှာပင် လေထီးဝတ်၍ ညာ ဘက်ခုံတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်လေသည်။ ရှေ့တွင် ရဲဘော်တစ်စု လေယာဉ်ပျံ တစ်စီးကို တွန့်ရွှေ့သွားလျက်ရှိကြ၏။

ကျွန်တော်မှာ လေယာဉ်ပျံစက်ကို စနစ်တကျနှိုးလိုက်၏။ ဒိုင် ခွက်များကိုလည်း တစ်ခုချင်း အစီအစဉ်အတိုင်း စစ်ဆေးကြည့်လိုက်မိ သည်။ ဆရာသောင်းယဉ်မှာ ရေဒီယိုအသံဖမ်း အသံလွှင့်စက်များကို ဖွင့်၍ ကောင်း၊မကောင်း မိတ္တီလာမျှော်စင်းနှင့် စမ်းသပ်၍ အဆက် အသွယ်လုပ်လျက်ရှိ၏။

လေယာဉ်ပျံတစ်စီးလုံးတွင် မည်သည့်ချွတ်ယွင်းချက်မှ မတွေ့ရှိ ရပါ။

“မိတ္တီလာမျှော်စင် မင်းခေါင်(၂)က ခေါ်နေတယ်၊ အသံကြား အကြောင်းပြန် . . . ဒါပဲ”

“မင်းခေါင်(၂) မိတ္တီလာမျှော်စင်က ပြန်ထူးနေတယ်၊ခင်ဗျား အသံ ကောင်းကောင်းကြားပါတယ်၊ ဆက်ပြောပါ . . . ဒါပဲ”

မျှော်စင်မှ ပြန်ထူးသံမှာ ပီသလှသည်။ ဆရာသောင်းယဉ်၏ ပြောဆိုသံများမှာမူ ကျွန်တော့်နားတွင် အနည်းငယ်တိုးနေသလိုရှိ၏။

“မိတ္တီလာမျှော်စင် မင်းခေါင်(၂)က ပြောနေတယ်၊ကျွန်တော်တို့ လေယာဉ်ပျံစထွက်ခွင်းပေးပါ . . . ဒါပဲ”

“မင်းခေါင်(၂)ထွက်ပါ . . . လေထဲတက်သွားကြတဲ့ လေယာဉ် ပျံ သုံးစီးရိသွားပြီ။ လေထဲရောက်တော့ ဂရုစိုက် ကြည့်ရှောင်ပါ . . . ဒါပဲ”

ကျွန်တော်မှာ ဖမ်းထားသော (ဘရိတ်)ကို လွှတ်ပေးလိုက်၍ လေယာဉ်ပြေးလမ်းပေါ်သို့တက်သွားခဲ့ပြီး လေယာဉ်ပြေးလမ်းပေါ် ရောက်သည်နှင့် စက်အားကို အကုန်မြှင့်၍ လေထဲတက်လာခဲ့တော့ သည်။

လေယာဉ်ပျံမောင်းသည့် ပညာတွင် ကွင်းမှ တက်ပုံတက်နည်း

ရတနာပုံစာပေ

တစ်ခုကိုတော့ သင်ရသည်မှာ လုံးဝမခက်ပါ။ သာမန်အရည်အချင်းရှိသော လူတိုင်းကိုပင် တစ်နေ့တစ်ကြိမ်နှုန်းနှင့်(၁၀)ရက်ခန့် ပြပေးလိုက်ပါက ကြိမ်းသေပေါက် မောင်းတတ်သွားမည်ဟု ထင်သည်။ ကျွန်တော့် ကိုယ်တွေ့တွင်လည်း ဆရာသောင်းယဉ် သုံးလေးခါပြပေးရုံနှင့်ပင် တတ်ခဲ့ရသည်မဟုတ်လား။ ကျွန်တော့်မှာ သိလွယ်၊တတ်လွယ် တတ်သူတစ်ယောက် မဟုတ်ပါ။ တစ်ခါတစ်ရံ အလွန် “အသိခေါက်ခက် အဝင်နက်” သူတစ်ဦးဖြစ်၏။ ဤလိုလူမျိုးတောင် တတ်မြောက်နိုင်က အခြားလူများ အဘယ်ကြောင့် မတတ်မြောက်နိုင်ဘဲ ရှိပါတော့မည်နည်း။

ကြည့်ပါဦး. . . ။ လေယာဉ်ပျံကွင်းမှ အတက်တွင် ထိန်းမောင်းရပုံမှာ ရှေးဦးစွာ လေယာဉ်ပြေးလမ်းပေါ်တွင် တည့်နေအောင် သွားရပ်ထားလိုက်ရ၏။ နောက် စက်အားကို မြှင့်တင်ပေးရ၏။ နောက် အရှိန်ရလာပြီဆိုသည်နှင့် လေယာဉ်ထိန်း မောင်းတံကို နောက်သို့ အသာလေး ဆွဲပေးလိုက်က လေယာဉ်ပျံမှာ လေထဲကြွတက်သွားတော့သည်။ အထက်တွင် လေယာဉ်ပျံကို ထိန်းပေးရသည်မှာလည်း လှေပဲ့ကို ထိန်းပေးရသည်ထက် ပိုမခက်ပါ။ တစ်ခုတော့ရှိပါသည်။ မြေပြင် လေပြင်းလျှင်တော့ လှိုင်းလေပြင်းလွန်သည့်မြစ်ပြင်တွင် လှေရွက်တိုက်ရသလိုပင်။ အထိန်းရ အလွန်ခက်လှ၏။ လေတိုက်ရာဘက်သို့ လေယာဉ်ပျံကြီးမှာ ဒရွတ်တိုက် ဆွဲပါသွားတတ်ကြပေသည်။

ယနေ့မှာ မြေပြင်လေ လုံးဝတိုက်ခတ်ခြင်း မရှိသလောက်ပင် ငြိမ်သက်လျက် ရှိ၏။ ထို့ကြောင့်လည်း ကျွန်တော့်မှာ အလွယ်တကူ လေထဲတက်လာနိုင်ခြင်းပင် မဟုတ်ပေလား။

လေထဲရောက်လျှင် ကျွန်တော့်မှာ ပေတစ်ထောင်အမြင့်ထိ ဆက်တက်သွားခဲ့ပြီး ပေတစ်ထောင် အမြင့်ရောက်သည်နှင့် ဘယ်ဘက်

သို့ ဦးတည်ကွေ့၍ ကွင်းရှိရာဘက်သို့ ပြန်လှည့်လာခဲ့ပြီး မြေပြင်ပြန်ဆင်းရန်အတွက် ပြင်ဆင်ရတော့သည်။

လေယာဉ်ပျံကို ကွင်းပြန်ဆင်းရသည့်အလုပ်မှာ ကွင်းမှတက်ရသကဲ့သို့ မလွယ်ကူလှပါ။ လေသူရဲ၏ အချိန်အဆ မှန်ကန်ရန် အလွန်အရေးကြီးလှပေသည်။ အနည်းငယ်မျှ အမှန်အဆလွဲသွားပြီး သတိချွတ်ချော်သွားရုံနှင့် အန္တရာယ်တစ်မျိုးမျိုးကို ကြုံတွေ့ရကြစမြဲဖြစ်၏။

“ကိုထွန်းထွန်း ကျွန်တော်တို့ ကွင်းဆင်း၊ ကွင်းတတ်၊ သုံးခါတိတိ လေ့ကျင့်မယ်. . . ခင်ဗျား ကွင်းဆင်းလို့ နှစ်ခါကောင်းတယ်ဆိုရင်ပဲ ကျွန်တော် ခင်ဗျားကိုတစ်ယောက်တည်း မောင်းသွားခွင့်ပေးလိုက်တော့မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ. . . ကျွန်တော် ကြိုးစားကြည့်ပါမယ်”

ဆရာသောင်းယဉ်မှာ လေယာဉ်ပျံကို အထူးဂရုတစိုက် မောင်းနေသော ကျွန်တော့်အား ဘေးမှ သတိပေးလိုက်၏။

“ဪ. . . ဘုရားသိကြားမလို့ ဒီနေ့ နှစ်ခါခါတော့ ချောချောမောမော ဆင်းနိုင်ပါစေသား”

ကျွန်တော်မှာ ကြိတ်၍ ဆုတောင်းလိုက်မိသည်။

ကျွန်တော့်ဆုတောင်း ပြည့်ခဲ့ပေသည်။ ပထမအကြိမ်မှာ ချောချောမောမောပင် ကွင်းပြန်ဆင်းသွားနိုင်ခဲ့၏။

“ကဲ. . . ကိုထွန်းထွန်း၊ ဒီတစ်ခါ ကြိုးစားလိုက်ဦး. . . ဒီတစ်ကြိမ်ကောင်းရင်တော့ လွတ်ပြီ”

ကျွန်တော့်မှာ ရင်ထဲတွင် အလွန်အားတက်လာမိ၏။ ဒုတိယတစ်ကြိမ် အကောင်းဆုံးပြန်ဆင်းလိုက်ဦးမည်ဟုလည်း အားခဲထားလိုက်သည်။

အချိန်မှာ နံနက် (၇) နာရီခွဲလှပေပြီ။

ကျွန်တော့်လေယာဉ်ပျံမှာ လေထဲတွင် တည်ငြိမ်စွာ ပျံသန်းလျက် ရှိ၏။ ပတ်ဝန်းကျင်၌ လှုပ်ရှားတိုက်ခတ်လျက်ရှိသော လေမှာ လေပြည် လေညင်းမျှသာဖြစ်သဖြင့် လေယာဉ်ပျံကြီးမှာ အနည်းငယ်မျှပင် ဘယ် ညာ လူးခြင်း၊ ခါယမ်းခြင်းများမရှိ။ လက်လွတ်ထား၍ပင် ရပေသည်။ စိတ်ချမ်းမြေ့ဖွယ် ကောင်းလှပါဘိ။ ညာဘက်ထိုင်ခုံမှ ထိုင်လျက် လိုက် ပါလာသော ဆရာသောင်းယဉ်မှာလည်း ယနေ့အဖို့ ရာသီဥတုကလည်း အလွန်ကောင်း၊ တပည့်လုပ်သူ ကျွန်တော်ကလည်း တစ်ယောက်တည်း လွတ်ပေးနိုင်လောက်အောင် လုပ်ပုံကိုင်ပုံများ အလွန်အဆင်ပြေနေသဖြင့် သူ အထူးကျေနပ်နေပုံ ရနေပေသည်။ ရှေ့ပြင်တင်းမှန်ပေါ် အားပြု၍ တင်ထားသော သူ့လက်ချောင်းကလေးများမှာ စန္ဒရားခလုတ်ကို နှိပ် ကစားနေဘိသကဲ့သို့ အထက်အောက် လှုပ်ရှားလျက်ရှိကြ၏။

ကျွန်တော်မှာ လေယာဉ်ပျံကို တဖြည်းဖြည်းချင်း ကွင်းနှင့်တည့် အောင် ဆွဲ၍ ကွေ့ချလိုက်၏။ လေယာဉ်ပျံကြီးမှာ သခင့်အလိုကို သိ သော ပြိုင်မြင်းကြီးကဲ့သို့ပင် ကျွန်တော်စေစကားရာသို့ အလွယ်တကူ လိုက်ပါလာခဲ့သည်။ လေယာဉ်ပြေးလမ်းနှင့် တည့်မတ်၍ နေပေပြီ။ စက် အားကိုလည်း ကျွန်တော် ညင်သာစွာ လျော့ပေးလိုက်၏။ လေယာဉ် အမြန်နှုန်းမှာ ဤအချိန်၌ (၈၅)မိုင်နှုန်းသာ ရှိသဖြင့် ကြိမ်းသေပေါက် ကွင်းပေါ်သို့ ချောမောစွာ ပြန်ရောက်ရပေတော့မည်။ ရင်တွင်း၌လည်း လုပ်လိုက်သမျှအားလုံး အဆင်ပြေနေသဖြင့် အလွန်ပီတိဖြစ်လျက်ရှိ၏။

“မိတ္ထီလာမျှော်စင် . . . မင်းခေါင်(၂) ကွင်ပြန်ဆင်းဖို့ အသင့် ဖြစ်ပြီ . . . ဒါပဲ”

လေလှိုင်းမှ အော်ပြောလိုက်သော ကျွန်တော့်အသံမှာ မြူးလျက်

ရှိကြ၏။ စက္ကန့်အတွင်းမှာ မျှော်စင်မှ ကြည်လင်ပီသသော ပြန်ပြော သည့်စကားသံများ ပေါ်၍လာသည်။

“မင်းခေါင် (၂)မိတ္ထီလာမျှော်စင်မှ ပြန်ပြောနေတယ်။ ကွင်းထိပ် မှာ လေယာဉ်ပျံတစ်စီး စက်ရပ်သွားပြီး ပိတ်ခံနေလို့ ခင်ဗျား မဆင်းပါ နဲ့ဦး. . . တစ်ပတ်ပြန်ဝဲနေပါ. . . ဒါပဲ” တဲ့။

ကျွန်တော့်နားတွင် မိုးချုန်းသံကြားလိုက်ရသကဲ့သို့ ဖြစ်၏။စိတ် ထဲတွင်လည်း ရုတ်ခြည်း အလွန်ဒေါသဖြစ်၍ သွားမိသည်။

“ဟာ. . . ဒုက္ခပါပဲဗျာ၊ တော်တော်ဆိုးတဲ့ လူတွေပဲ. . . . ကောင်းကောင်းဆင်းနိုင်တော့မယ်လို့ ဖြစ်နေတော့မှ. . . ”

“ကိစ္စမရှိဘူး ကိုထွန်းထွန်း. . . ကျွန်တော် တစ်ပတ်မောင်း သွားတော့မယ့်၊ ခင်ဗျား အေးအေးသာထိုင်နေ၊ ဒီကွင်းဆင်းခါနီး ဒီနေရာ ပြန်ရောက်မှ ခင်ဗျားပြန်မောင်း”

“ဟုတ်ကဲ့. . . ဆရာ”

ဆရာသောင်းယဉ် သူ့ဘက်က လေယဉ်ထိန်းမောင်းတံများကို အေးဆေးစွာ လှမ်းကိုင်လိုက်ပြီး စက်အားကို “ဝေါ”ခနဲမြည်ဟည်းသွား အောင် ရုတ်တရက် ထိုးတင်ပေးလိုက်၍ ပေတစ်ထောင်အမြင့်သို့ ရောက် အောင် ပြန်ထောင်တက်သွားခဲ့၏။ လေယာဉ်ပြေးလမ်းပေါ်မှ လေယာဉ် ပျံကိုမူ မည်သူ့လေယာဉ်ဖြစ်မည်ဟု အတိအကျ မမှန်းဆတတ်ပါ။ လေယာဉ်ပျံတစ်စီးမှာ ကန့်လန့်ကြီး ရပ်ထား၏။ လေသူရဲနှစ်ဦးမှာ လေ ယာဉ်ပျံဘေးတွင်ရပ်၍ ကျွန်တော်တို့လေယာဉ်ပျံအား မော့ကြည့်လျက် ရှိကြသည်။ မီးသတ်ကားနှင့် သူနာတင်ကားနှစ်စီးမှာလည်း ထိုလေယာဉ် ပျံရှိရာသို့ မျှော်စင်ဘက်မှ အပြင်းမောင်းသွားလျက်ရှိကြ၏။ သူတို့လေ ယာဉ်ပျံ ဘာဖြစ်သွားပါလိမ့်။

“မိတ္ထီလာမျှော်စင် . . . မင်းခေါင်(၂)က ပြောနေတယ် . . .
လေယာဉ်ပျံ ဘာဖြစ်တာလဲဗျ”

ဆရာသောင်းယဉ်မှာ လေယာဉ်ပျံကို ထိန်းမောင်းနေရာမှ မျှော်
စင်သို့ လှမ်းမေးလိုက်၏။

“ကွင်းအဆင်းမှာ ပြုတ်ကျလို့ ညာဘက်ဘီးကျိုးပြီး ရပ်သွားတာ
ပါ။ လူတွေတော့ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး”

“ဪ . . . ဟုတ်ကဲ့ . . . ဟုတ်ကဲ့”

ဤအဖြစ်အပျက်မျိုးမှာ ကျွန်တော်တို့အဖို့ မဆန်းတော့။ မကြာ
ခဏ တွေ့နေကျဖြစ်၏။ ယခုကဲ့သို့ လူသစ်များ လေယာဉ်ပျံကွင်းဆင်း၊
ကွင်းတက် သင်စတွင် လေယာဉ်မောင်းသင်ကျောင်းများ၌ ကြုံတွေ့နေရ
စမြဲ ဖြစ်၏။ ကျွန်တော်တို့သင်တန်း၌ပင် ယခုနောက်ဆုံး လေယာဉ်ပျံ
အပါအဝင် ဘီးကျိုးသွားသည့် လေယာဉ်(၃)စင်း၊ ပန်ကာကောက်သွား
သည့် လေယာဉ်ပျံ(၂)စီး၊ အတောင်တွန့်သွားသည့် လေယာဉ်ပျံ (၁)စီး
ရှိကြပေသည်။ မတတ်နိုင်ပါ။ စွန့်စွန့်စားစား သင်ကြားခံယူကြရသည့်
ပညာတွင် အဆုံးအရှုံး အပျက်အစီးများမှာတော့ အထိုက်အလျောက်
ရှိကြမည်သာဖြစ်၏။ လူအသေအပျောက်မရှိလျှင်ဘဲ တော်လှပါပေပြီ။

ဆရာသောင်းယဉ်သည် လေယာဉ်ဦးကို ရှေ့လေယာဉ်ပြေးလမ်း
နှင့် တည့်အောင် ချိန်လိုက်၏။ စက်အားကိုလည်း ကွင်းဆင်းနှုန်းမှန်
အောင် အနည်းငယ်လျော့ချပေးလိုက်၏။ ကွင်းဆင်းရန် အသင့်ဖြစ်၍
နေလေပြီ။

“ကိုင်း . . . ကိုယ့်လူ၊ ဆက်လုပ်တော့”

“ဟုတ်ကဲ့”

ကျွန်တော့်မှာ လေယာဉ်ထိန်းမောင်းတံကို ငြင်သာစွာ ဖော့၍

ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်ပြီး မိတ္ထီလာမျှော်စင်သို့လည်း ကွင်းဆင်းခွင့် လှမ်း
တောင်းလိုက်၏။ မျှော်စင်မှလည်း ရှောရှောရှူရှူပင် ကွင်းဆင်းခွင့်ပေး
ကြောင်း ပြန်ကြားခဲ့လေသည်။

ဆရာသောင်းယဉ် ချိန်ထားပေးသည်မှာ အားလုံးအတိအကျ
စံကိုက်ဖြစ်နေသဖြင့် ကျွန်တော်မှာ အထူးပြင်ဆင်နေစရာပင် မလို့တော့
ပါ။ သူလုပ်ထားသည့်အတိုင်း အသာလေးမှေးကိုင်၍ ဆက်ဆင်းသွားခဲ့
ပြီး မြေပြင်အနီးသို့ရောက်သောအခါ၌ စက်အားကို အဆုံးထိလျော့ချ
ပေးလိုက်လျှင် လေယာဉ်ဘီးများမှာ လေယာဉ်ပြေးလမ်းနှင့်ညှင်သာစွာ
ထိသွားကြတော့လေသည်။

ဆရာသောင်းယဉ် ကျေနပ်သွားပေပြီ။

x x x

“မိတ္ထီလာမျှော်စင် . . . မင်းခေါင်(၂)က ပြောနေတယ် . . .
ကျွန်တော့်တပည့် မင်းခေါင်(၃)ကို တစ်ယောက်တည်း လွှတ်ပေးတော့
မလို့ . . . ခင်ဗျား တခြားလေယာဉ်ပျံတွေကို ကွင်းပေါ်က ရှောင်ခိုင်း
ထားစမ်းပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . မင်းခေါင်(၂)၊ ကျွန်တော် ခုပဲ ရှောင်ခိုင်းလိုက်
ပါ့မယ်”

ဆရာသောင်းယဉ်မှာ သူ့ခေါင်းတွင် ဝတ်ဆင်ထားသော လေ
သူရဲခေါင်းစွပ်များကို ချွတ်ပစ်လိုက်သည်။ ထိုအချိန်၌ ကျွန်တော်တို့
လေယာဉ်ပျံမှာ လေယာဉ်ပြေးလမ်းမှ ကိုက်နှစ်ဆယ်ခန့်အဝေးတွင် ဘေး
ထွက်ပြီး စက်မသတ်ဘဲ (ဘရိတ်)ဖမ်း၍ ရပ်ထားလျက်ရှိ၏။

“ကဲ . . . ကိုထွန်းထွန်း၊ ခင်ဗျား သွားပေတော့ . . . ဘာမှ

ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်နဲ့ လျှောက်မလုပ်နဲ့နော် . . . လေယာဉ်ပျံ မောင်းတယ်ဆိုတာ အကြောက်လွန်ရင်လည်း သေတာပဲ။ အရဲလွန်ရင် လည်း သေတာပဲ။ စိတ်ကို အေးအေးထားပြီး ကျွန်တော်ပါတဲ့အခါတွေ မှာ လုပ်သလိုပဲ စနစ်တကျလုပ် . . . ကျွန်တော်လည်း မျှော်စင်ပေါ်မှာ ရှိမယ်၊ ပြဿနာတစ်ခုခုပေါ်နေရင် ကျွန်တော့်ကိုလှမ်းပြောလိုက် . . . ခင်ဗျား ကျွန်တော့်နာမည်တော့ ဖျက်မလာနဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . ဆရာ”

ဆရာသောင်းယဉ်မှာ လေသူရဲ သက်ကယ်ခါးပတ်များကို ချွတ် လိုက်ပြီး လေယာဉ်ပျံပေါ်မှ ဆင်းသွားတော့သည်။ လေသူရဲ အပန်းဖြေ ခန်းအရှေ့ရှိ ကုက္ကိုင်ပင်အောက်၌မူ ကိုထွန်းနောင်နှင့် ကိုသာဆန်းတို့မှာ ကျွန်တော့်ကို လှမ်းကြည့်လျက်ရှိကြ၏။ ကျွန်တော် သူတို့နှစ်ယောက်ကို လက်မတစ်ချောင်း ထောင်ပြလိုက်သည်။ သူတို့နှစ်ယောက်ကလည်း ပြန်၍ လက်မ၊ ထောင်ပြကြသည်။ ဤသည်မှာ ရှေးအခါကပင် လေသူရဲ များ ပြုမူလေ့ရှိသော တစ်ခုခုအောင်ပွဲရသည့် အထိမ်းအမှတ်လက္ခဏာ တစ်ခုပင် မဟုတ်ပေလား။

“မိတ္ထီလာမျှော်စင် . . . မင်းခေါင်(၃)က ပြောနေတယ်၊ အသံ ကြားအကြောင်းပြန်၊ ဒါပဲ . . . ”

“မင်းခေါင် (၃) . . . မိတ္ထီလာမျှော်စင်က ပြန်ပြောနေတယ်၊ ခင်ဗျားအသံ ကောင်းကောင်းကြားပါတယ်၊ ဆက်ပြောပါ . . . ဒါပဲ”

“မိတ္ထီလာမျှော်စင် . . . ဒီတစ်ခေါက်ဟာ ပထမဆုံးအကြိမ် ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း မောင်းရမှာပါ။ လေယာဉ်ပြေးလမ်းထိပ် ကို သွားမလို့ မျှော်စင်ရှေ့က မြက်ခင်းအပေါ် ဖြတ်မောင်းသွားခွင့်ပေးပါ . . . ဒါပဲ”

“မင်းခေါင်(၃). . . သွားပါခင်ဗျား. . . သွားပါ။ အခု အသုံး ပြုနေတဲ့ လေယာဉ်ပြေးလမ်း အိမ်မြှောင်ညွှန်း တစ်ခြောက်၊ မြေပြင် လေဖိအား တစ်သုညတစ်လေး ဒါပဲ. . . ”

“မိတ္ထီလာမျှော်စင် ကျေးဇူးပါပဲဗျာ”

ကျွန်တော်မှာ ဘယ်လက်ဖြင့် လေယာဉ်ထိန်းမောင်းတံကို အဆုံး ထိ ဆွဲချလိုက်ပြီးနောက် လေယာဉ်ဘီးများကို မလှုပ်ရှားနိုင်အောင် ဖမ်း ထားသော (ဘရိတ်) ထိန်းခလုတ်များကို ဖွင့်ပေးလိုက်၏။ လေယာဉ်ပျံ လေးမှာ တဖြည်းဖြည်း မြက်ခင်းပေါ်တွင် လူတစ်ယောက် မြန်မြန် လျှောက်သောနှုန်းဖြင့် စတင်ရွေ့လျားသွားတော့သည်။

ကျွန်တော့်ရင်ထဲတွင် အလွန်ပီတိဖြစ်လျက်ရှိ၏။ ဆရာ မပါဘဲ တစ်ဦးတည်း လွတ်လွတ်လပ်လပ် လေယာဉ်ပျံကို မောင်းနှင်ခွင့်ရဖို့ မျှော် လင့်တောင့်တလာခဲ့သည်မှာ ကြာပေပြီ။ သင်တန်းစတင်ရသည့်နေ့မှ ပင်ဖြစ်၏။ ဆရာနှင့်ပျံရသည်မှာ မစားသာလှပါ။ ဆရာလုပ်သူမှာ သူ့ စိတ်ကြိုက်မတွေ့တိုင်း လေထဲ စတက်သည့်အချိန်မှစ၍ မြေပြင် ပြန်ဆင်းသည့်အချိန်အထိ အမျိုးမျိုး တတွတ်တွတ် ဆူပူကြိမ်းမောင်း တတ်၏။ သူ၏ပြောဆိုသံများမှာ ကျွန်တော့်နားတွင် မီးစနှင့်အထိုးခံရ သလိုပင် အလွန်အခံရခက်လှ၏။ ဆရာ အဆူမခံရသေးသည့် နေ့ဟူ၍ သင်တန်းစတင်သည့်နေ့ကတည်းက တစ်ရက်မှ မရှိသေးပါ။ ကျွန်တော် မှာ လူတစ်မျိုးဖြစ်၏။ ဆရာ ကျွန်တော့်ကိုဆူလေ ကျွန်တော်အမှားလုပ် မိလေ၊ ကြောင်လာလေ ကိုးရိုးကားယားဖြစ်လေဖြစ်၏။ ယနေ့နံနက် ဆရာနှင့် ပျံသန်းစဉ် ရှော့ရှော့ရှူရှူ အဆင်ပြေခဲ့ကြသည်မှာလည်း ဆရာ ခါတိုင်းနေ့လောက်မဆူ၍ဟု ကျွန်တော်ထင်သည်။ ကျွန်တော်ကဲ့သို့ပင် အခြားသင်တန်းသားများမှာလည်း သူတို့ဆရာများနှင့်အတူ ပျံသန်းကြ

ရမည်ကို အလွန်စိတ်ညစ်တတ်ကြ၏။ တချို့ စိတ်ပျော့သောလူများမှာ တစ်ခါတစ်ရံ ဆရာနှင့် လေယာဉ်ပျံပေါ်မှ ပြန်ဆင်းလာသောအခါ မျက်နှာများ၌ ကုန်းပင်မဆယ်နိုင်တော့ဘဲ ငိုတော့မလိုဖြစ်နေတတ်ကြပေသည်။ ဆရာများဘက်မှကြည့်တော့လည်း မဆူဘဲ၊ မကြိမ်းဘဲ သင်၍ မဖြစ်ပါ။ အသက်နှင့်အလွန်နီးသောအလုပ်ဖြစ်သဖြင့် ယခုကဲ့သို့ကြိမ်းနိုင်၊ ဆူနိုင်မှ တပည့်လုပ်သူမှာ အမှားကို လုံးဝမလုပ်ဝံ့တော့ဘဲ ဆရာသင်ပြသလို အတိအကျလိုက်လုပ်ပြီး အန္တရာယ်ဆိုးများမှ ကင်းဝေးနိုင်ပေမည် မဟုတ်လား။ သို့သော် ရိုးသားစွာ ရင်ထဲရှိသည့်အတိုင်း ထုတ်ဖော်ပြရလျှင်မူ ကျွန်တော်တို့မှာ သေရမည့် လေကြောင်းအန္တရာယ်ဆိုးများကို ရင်ဆိုင်ချင်ပါသည်။ ဆရာ၏ အဆူအပူ အကြိမ်းအမောင်းများကိုတော့ မခံချင်ကြပါ။ လူငယ်တို့၏ရင်ဝယ် ကိန်းအောင်းနေသည့် ရူးမိုက်သော စိတ်ရိုင်းတစ်မျိုးဟုပင် ဆိုရပေမည်လားမသိ။

ကျွန်တော်မှာ တစ်ပိုင်းတစ်စရသော တေးတစ်ပုဒ်ကို နှုတ်မှတိုးတိုးလေးငြိုးရင်း ကွင်းထိပ်တွင် လေယာဉ်ပျံကို ခေတ္တရပ်ဆိုင်းလိုက်၏။ လေယာဉ်ပျံ မတက်မီ ကြိုတင်ဆောင်ရွက်ရသော ပြင်ဆင်မှုများကိုလည်း တစ်ခုချင်း စနစ်တကျ ပြုလုပ်လိုက်သည်။ ဆီအပူချိန်၊ အင်ဂျင်စက်ခေါင်းအပူအချိန်၊ စက်ဆီဖိအား၊ ဓာတ်ဆီဖိအား စသည်တို့မှာ အားလုံးအခြေအနေကောင်းကိုပြလျက် ရှိကြ၏။ လေယာဉ်ပျံဓာတ်ဆီမှာမူ ပေါင်နှစ်ရာခန့် ကျန်ရှိနေသေးသဖြင့် လေထဲတွင် အနည်းဆုံး တစ်နာရီခန့်တော့ ပျံဝဲနေနိုင်ပေမည်။

ကျွန်တော် လေယာဉ်ပျံပေါင်းမိုးကြီးအား လက်ဖြင့် လှည့်ပိတ်လိုက်ပြီး ထိုင်ခုံအား အနေတော်ဖြစ်အောင် အနည်းငယ်နှိမ်းချပေးလိုက်၏။ အင်ဂျင်စက်ခေါင်း အပူချိန်မှာ တစ်ရာဒီဂရီခန့်သာ ရှိသည်ကို

သတိထားမိသဖြင့် စက်အားကို အနည်းငယ်မြှင့်တင်ပေးလိုက်သေးသည်။

“မိတ္ထီလာမျှော်စင်. . . မင်းခေါင်(၃)၊ အားလုံး အသင့်ဖြစ်ပြီး လေထဲတက်ခွင့်ပေးပါ. . . ဒါပဲ”

မျှော်စင်သို့ လေထဲတက်ခွင့်တောင်းလိုက်၏။ ကျွန်တော့်အသံမှာ ဆရာပါစဉ်က ပြောသကဲ့သို့ မဟုတ်ဘဲ အနည်းငယ်လှုပ်ရှားနေသလို ရှိ၏။ မျှော်စင်မှ တက်ခွင့်ပေးကြောင်း ချက်ချင်းပြန်ကြားလာခဲ့သည်။

ကျွန်တော်မှာ စက်အားထိန်းမောင်းတံကို ဖြည်းဖြည်းမှန်မှန် ရှေ့ကို တွန်းရှေ့ပေးသွားပြီး စက်အားကို အမြင့်ဆုံးရောက်အောင် တင်ပေးလိုက်၏။ စက်သံမှာ ရုတ်ခြည်မာန်ဖိနေသော ကျားကြီးတစ်ကောင် ဟိန်းလိုက်သကဲ့သို့ ကျယ်လောင်စွာ မြည်ဟည်းပြီး လေယာဉ်ပျံကလေးမှာ ‘ဝုန်း’ခနဲ အရှိန်ပြင်းစွာနှင့် လေယာဉ်ပြေးလမ်းအပေါ်တွင် စတင်ပြေးထွက်သွားတော့သည်။

မြွှေးစက လေယာဉ်ဦးမှာ ညာဘက်သို့ အနည်းငယ်ဆွဲပါသွားသဖြင့် ပဲ့မကို ဘယ်ဘက်သို့ဖိနင်း၍ ပြန်ထိန်းပေးလိုက်ရသေး၏။ စက္ကန့်အနည်းငယ်ကြာလျှင် လေယာဉ်ပျံကလေးမှာ လေထဲတက်ချင်လွန်းသဖြင့် ခေါင်းတကြွကြွရှိသည့်အတွက် ငြိမ်အောင် လေယာဉ်ထိန်းမောင်းတံကို ရှေ့သို့ အနည်းငယ်တွန်းထားပေးလိုက်ရ၏။ မြန်နှုန်းပြိုင်ခွက်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်လျှင် တစ်နာရီ ငါးဆယ်မိုင်နှုန်းသို့ပြု၍ နေလေပြီ။ ကျွန်တော်မှာ လေယာဉ်ထိန်းမောင်းတံကို ညင်သာစွာ အနောက်သို့ဆွဲပေးလိုက်၏။ လေယာဉ်ဘီးများမှာ ရုတ်ခြည်း မြေပြင်မှ ကြွတက်သွားကြတော့သည်။

လေထဲသို့ ရောက်သွားခဲ့လေပြီ။

လေယာဉ်ကြီးမှာ တရိပ်ရိပ်နှင့် တဖြည်းဖြည်း မြင့်တက်၍လာ

ရတနာပုံစာပေ

ခဲ့သည်။ ပေသုံးရာအမြင့်ခန့်ရောက်လျှင် တစ်မိနစ် အပတ် ၃၀၀၀ နှုန်းဖြင့် အလွန်အရှိန်ပြင်းစွာဖြင့် လတ်ပတ်နေသော ပန်ကာလည်နှုန်းအား တစ်မိနစ်(၂၇၀၀) နှုန်းသို့ရောက်အောင် လျော့ချပေးလိုက်၏။ အတောင်ပံနှစ်ဖက်အောက်တွင် ကပ်၍ တပ်ထားသော အပိုတောင်ပံငယ်နှစ်ခုကို ထိန်းသည့်ခလုတ်အားလည်း မ၊ တင်ပေးလိုက်သည်။ လေယာဉ်ပျံကလေးမှာ အပေါ်ထောင်တက်နေရသဖြင့် မြန်နှုန်းမှာ ယခုအချိန် မိုင်တစ်ရာမျှသာ ရှိနေပေသည်။

ပေတစ်ထောင်အမြင့်သို့ ရောက်လာခဲ့ချေပြီ။

ကျွန်တော်မှာ ပေတစ်ထောင်အမြင့်မှ လေယာဉ်ကွင်းကို လေယာဉ်မောင်းသင်ကျောင်း၏ သတ်မှတ်ထားသော စတုရန်းကွက်ပုံဖြစ်အောင် ကွေ့ပတ်ပြီး၊ မြေပြင်သို့ ပြန်ဆင်းရမည်ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် စက်အားကို အနည်းငယ်လျော့ချပေးလိုက်ပြီး အထက်အမြင့်ကို ဆက်မတက်တော့ဘဲ ဘေးဘယ်ညာတွင် အခြားလေယာဉ်ပျံများ ရှင်း၊ မရှင်း အသေအချာ စစ်ဆေးကြည့်ရှုပြီး ဘယ်ဘက်သို့ ထောင့်မှန်ကျအောင် ကွေ့ချလိုက်လေသည်။

မိတ္ထီလာမြို့မှာ လေယာဉ်ပျံဗိုက်အောင်တွင် မြင်တွေ့နေရ၏။ မြေပြင်နှင့် လေယာဉ်ပျံမှာ ပေတစ်ထောင်ခန့်သာ ကွာဝေးသဖြင့် မြင်ကွင်းအားလုံးမှာ သဲသဲကွဲကွဲရှိလှ၏။ လမ်းမပေါ်တွင် လျှောက်သွားနေကြသော လူများကိုပင် ယောက်ျားမိန်းမ ခွဲခြားပြောနိုင်ပေသည်။

နောက်တွင် ကျန်ရစ်ခဲ့သော လေယာဉ်ကွင်းနှင့် လေးဆယ်ငါးဒီဂရီခန့်အကွာအဝေးသို့ ရောက်သောအခါ၌ ကျွန်တော် လေယာဉ်ပျံလေးကို ဘယ်ဘက်သို့ ထောင့်မှန်ကျအောင် ကွေ့ချလိုက်ပြန်သည်။ ယခုအချိန်၌ လေယာဉ်ပျံမှာ မိတ္ထီလာကန်ဘောင်ရိုးအပေါ်၌ ရောက်ရှိ

နေပြီး၊လေယာဉ်ကွင်းနှင့် မျဉ်းပြိုင်ပြု၍ ယုံသန်းလျက်ရှိ၏။ ဤနေရာကို လေသူရဲက “လေစုံကွေ့”ဟု ခေါ်ကြပေသည်။

ကွင်းဆင်းရန်အတွက် ပြင်ဆင်မှုများကိုလည်း ပြုလုပ်ရပေတော့မည်။

ထုံးစံအတိုင်း(ဘရိတ်)ကို ဖွင့်လိုက်၊ ပိတ်လိုက် တစ်ခါပြုလုပ်ပြီး နှုတ်မှာလည်း “ဘီးချပြီ”ဟု ရွတ်ဆိုလိုက်၏။ လေဖိအား၊ ဆီဖိအား အစရှိသည်တို့ကို ဖော်ပြသည့် ဒိုင်ခွက်များကိုလည်း အသေအချာ စစ်ဆေးကြည့်ရှုလိုက်၏။ ချွတ်ယွင်းချက် လုံးဝမတွေ့ရှိရပါ။ ဓာတ်ဆီ အလုံအလောက် ကျန်၊ မကျန် ဓာတ်ဆီကောင်းကောင်းလိုက်ခြင်း ရှိမရှိကိုလည်း သေချာအောင် စစ်ဆေးလိုက်သေး၏။ အားလုံးကောင်းပါသည်။ အပိုတောင်ပံငယ်အားလည်း တစ်ဆင့်ချပေးလိုက်၏။ လေယာဉ်ယုံလေးမှာ တုန့်ခနဲဖြစ်သွားပြီး ခေါင်းလေးမှာ အနည်းငယ် မသိမသာမော့ထောင်၍သွားသည်။ လေသူရဲသက်ကယ်ခါးပတ်များကိုလည်း အရေးအကြောင်းပေါ်လျှင် စိတ်ချရအောင် အနည်းငယ်တင်းကျပ်ပေးလိုက်ပြီး . . .

“မိတ္ထီလာမျှော်စင် မင်းခေါင်(၃) (လေစုံ) ရောက်နေပြီ. . . ဒါပဲ”

ကျွန်တော်ရောက်ရှိနေသော နေရာကို မိတ္ထီလာမျှော်စင်သို့ သတင်းပို့လိုက်၏။ မျှော်စင်ပေါ်မှ ဆရာသောင်းယဉ်မှာ ယခုအချိန်၌ မှန်ပြောင်းတစ်ခုနှင့် ကျွန်တော့်လေယာဉ်ယုံကို လိုက်ကြည့်နေမည်မှာ ကေန်မလွဲ။ သူ့ရင်တွင်း၌လည်း ကျွန်တော့်အတွက် တွေးပူပြီး တထိတ်ထိတ်ခုန်နေမည်မှာ အမှန်ပင်ဖြစ်၏။

“မင်းခေါင် (၃). . . မိတ္ထီလာမျှော်စင်မှ ပြန်ပြောနေတယ်။ ဆက်လာခဲ့ပါ။ ရှေ့မှာ လေယာဉ်ယုံတွေအားလုံး ရှင်းနေပါတယ်”

ကျွန်တော့်ရှေ့တွင် တခြား မည်သည့်လေယာဉ်ပျံမှမရှိဟု ဆိုသဖြင့် အနည်းငယ် စိတ်အေးသွားမိသည်။ လေယာဉ်ပျံလေးမှာ တစ်နာရီ မိုင် ၁၁၀ နှုန်းဖြင့် ပျံသန်းသွားလျက်ရှိလေသည်။

ရှေ့မလှမ်းမကမ်းတွင် မြေပြင်၌ စေတီဖြူဖြူလေးတစ်ဆူကို မြင်တွေ့နေရ၏။ ဤဘုရားဖြူလေးပေါ်ရောက်လျှင် ဘယ်ဘက်သို့ ၉၀ ဒီဂရီ ကွေ့ရပေဦးမည်။ ထိုအကွေ့ကို လေသူရဲများက “ကန့်လန့်ဖြတ်ကွေ့” ဟု ခေါ်ကြပေသည်။ ကောင်းကင်ပြင်တစ်ခုလုံးမှာလည်း မိုးသားကင်းစင်၍ ပြာလဲ့လျက်ရှိ၏။ လေယာဉ်ဗိုက်အောက်မှ မိတ္ထီလာကန်ရေပြင်ကြီးမှာလည်း ကောင်းကင်ပြင်ကြီးကဲ့သို့ပင် စိမ်းမြေ့နှင့် အရောင်ဖျတ်တောက်၍နေပေသည်။ မြို့၏နောက်ဘက်မှကပ်၍ ဖြတ်စီးသွားသော ‘မုန်တိုင်းချောင်း’ကြီးမှာမူ ရေခန်းခြောက်ပြီး သောင်ထွန်းလျက်ရှိသည်ကို မြင်တွေ့နေရသည်။

စေတီဖြူလေးအပေါ် ရောက်လာခဲ့ပေပြီ။

ကျွန်တော်မှာ လေယာဉ်ပျံကို ကန့်လန့်ဖြတ်ကွေ့သို့ ကွေ့ချလိုက်၏။ အရှေ့ဘယ်ဘက်ကျကျ မိုင်သုံးဆယ်ခန့်အဝေးတွင်မူ လေယာဉ်ပြေးလမ်းကြီးကို အထင်အရှားမြင်တွေ့နေရပေသည်။ ဤနေရာမှာ လေယာဉ်ကွင်းဆင်းရန်အတွက် လေသူရဲများအဖို့ အလုပ်အရှုပ်ဆုံးနေရာဖြစ်၏။ အထူးသဖြင့် အမောင်းသင်စ၊ ကျွန်တော်တို့ကဲ့သို့သော လေသူရဲသစ်များအတွက် အလွန်စိတ်ညစ်စရာကောင်းလှပေသည်။ ဆရာလုပ်သူ၏ အဆူအကြိမ်း အခံရဆုံးမှာ ဤနေရာတွင်ပင်ဖြစ်၏။

ကျွန်တော်မှာ ဆရာသောင်းယဉ် သင်ပေးထားသည့်အတိုင်း စက်အားထိန်းမောင်းတံကို အဆုံးထိ လျော့ချပေးလိုက်ပြီး ပန်ကာလည်အားထိန်းမောင်းတံကိုမူ အမြင့်ဆုံးရောက်အောင် တွန်းတင်ပေးလိုက်၏။

လေယာဉ်မြန်နှုန်းကိုလည်း တစ်နာရီ ၉၀ မိုင်နှုန်းသို့ လျော့ဆင်းသွားအောင် လေယာဉ်ခေါင်းကို အနည်းငယ် မော့တင်ပေးလိုက်သည်။ သို့သော် မြန်နှုန်းမှာ ကျွန်တော်လိုချင်သလို ၉၀-မိုင်နှုန်းတွင် တန့်မနေ။ ပထမ(၈၅)။ နောက် (၈၀)အထိ တဖြည်းဖြည်းကျဆင်းသွားသဖြင့် မော့နေသောလေယာဉ်ဦးကို အနည်းငယ်ပြန်ငိုက်ချပေးလိုက်ရပြန်သည်။ ထိုအချိန်တွင် လေယာဉ်ဦးမှာ ဘယ်ဘက်သို့ တရွေ့ရွေ့ပါသွားလျက် ရှိသဖြင့် ရှေ့တည့်ပြန်ကွေ့သွားအောင် ညာခြေဖြင့် ပဲ့မအား ဖိနင်းထားပေးလိုက်ရသေး၏။ မြေပြင်မှလေတိုင်နေသည့်နှုန်းမှာလည်း တစ်နာရီ ဆယ်မိုင်ခန့်ရှိသဖြင့် ချိန်ကိုက်ထားသည့်အတိုင်း ကွင်းပေါ်သို့ ချောချောမောမော ပြန်ရောက်ရန် လျော့ထားသောစက်အားကို အနည်းငယ် ပြန်မြှင့်တင်ပေးလိုက်ရသည်။

လေယာဉ်ပျံလေးမှာ တဖြည်းဖြည်း တစ်မိနစ် ပေသုံးရာနှုန်းခန့်ဖြင့် နိမ့်ကျဆင်းသွားလျက်ရှိ၏။ လေယာဉ်နှင့် မြေပြင်မှာ တဖြည်းဖြည်း နီး၍လာပေပြီ။ ပေငါးရာခန့်သာကွာဝေးကြပေတော့မည်။

“မိတ္တီလာမျှော်စင်. . . . မင်းခေါင်(၃) ကွင်းပြန်ဆင်းဖို့ အသင့်. . . . ဒါပဲ”

ကျွန်တော်ဝင့်ကြွားစွာ မျှော်စင်သို့ လှမ်းသတင်းပို့လိုက်၏။

“မင်းခေါင် (၃). . . ဆင်းခဲ့ပါ။ မြေပြင် လေတိုက်နှုန်း ဆယ်မိုင်လောက်ရှိတယ်. . . ဒါပဲ”

မြေပြင် လေ ဆယ်မိုင်နှုန်းခန့် တိုက်နေသည်ဟုဆိုသဖြင့် ကျွန်တော့်ရင်ထဲတွင် ထိတ်ခနဲဖြစ်၍သွားသည်။ မတတ်နိုင်ပါ။ ကြိုးစား၍ ဆင်းရပေတော့မည်။ သတိတော့ အထူးထားရှိရန်လိုမည်ဖြစ်၏။

အပိုတောင်ပံငယ်အား အဆုံးထိ ကျွန်တော်ချပေးလိုက်သည်။

လေယာဉ်ပျံမှာ ရှေ့မှ လှမ်းအတွန်းခံလိုက်ရသလို တုန်ခနဲ တစ်ချက် ဖြစ်သွားပြီး ဦးအနည်းမော့၍ သွားသည်။ လေယာဉ်မြန်နှုန်းမှာလည်း (၈၅) မိုင်နှုန်းသို့ ရုတ်ခြည်း ပြောင်းလဲသွား၏။ မျှော်မှန်းထားသည့်အတိုင်း ပင် ကျွန်တော့်စိတ်ကြိုက် ဖြစ်လာခဲ့သည်။ ဤမြန်နှုန်းမှာ ပရိုဗီစ်(စ်) လေယာဉ်ပျံများတွင် အပိုတောင်ပံငယ်အား အသုံးချပြီသည့်အခါ၌ ကွင်းဆင်းရန်အတွက် ကျွန်တော်တို့လေသူရဲများ အလိုရှိကြသော မြန်နှုန်းပင်။

လေယာဉ်ပြေးလမ်းအစပ်နှင့် ကျွန်တော့်လေယာဉ်ဦးမှာ ပေ နှစ်ရာခန့်သာ ဝေးကွာကြပေတော့မည်။

ကျွန်တော် ယခုဆောင်ရွက်ရန် တစ်ခုသာရှိပေတော့သည်။ ဤ သည်မှာ တစ်နာရီ(၈၅)မိုင်နှုန်းနှင့် အရှိန်ပြင်းစွာဖြင့် ထိုးစိုက်ဆင်းလျက် ရှိသော လေယာဉ်ပျံအား လေယာဉ်ပြေးလမ်းအစပ်သို့ ရောက်သည်နှင့် မြေပြင်မှ နှစ်ပေ၊ သုံးပေအမြင့်ခန့် အကွာတွင် ကပ်၍ ပျံသွားနေစေရန် အတွက် လေယာဉ်ထိန်းမောင်းတံကို ရှေ့တိုး နောက်ဆုတ်လုပ်၍ ချိန် မောင်းပေးရန်ပင်ဖြစ်၏။ သို့သော် အပြောလွယ်သလောက် လက်တွေ့ အလုပ်ရခက်လှပေသည်။ အရှိန်ဖြင့် ထိုးစိုက်ဆင်းနေသော လေယာဉ်ပျံ အား မြေပြင်မှ နှစ်ပေ၊ သုံးပေခန့်အကွာတွင် ပပ်၍ ပျံသန်းနေအောင် ထိန်းမောင်းနိုင်ရန်မှာ အလွန်ခဲယဉ်းလှ၏။ လေယာဉ်ထိန်းမောင်းတံကို စက္ကန့်အနည်းငယ်မျှ စော၍ ဆွဲမိလိုက်ရုံဖြင့် ပေနှစ်ဆယ်အမြင့်ခန့် လေယာဉ်ထောင်တက်သွားပြီး ကွင်းကို ကျော်ထွက်သွားနိုင်သည်။ စက္ကန့် အနည်းငယ်မျှ နောက်ကျဆွဲမိလိုက်ရုံဖြင့် လေယာဉ်ပန်ကာ သို့မဟုတ် ရှေ့ဘီးနှစ်ခုဖြင့် မြေကြီးဝင်ဆောင့်ပြီး ပန်ကာကောက်ချင်ကောက်၊ ဘီး ကျိုးချင်ကျိုး၊ အနည်းဆုံး နှစ်မျိုးထဲက တစ်မျိုးနှင့်ကြုံတွေ့ရပြီး လေယာဉ်

မောင်းနှင်လာသော အမောင်းသင် လေသူရဲမှာလည်း အလှည့်မသင့်လျှင် အသက်ပင် သေဆုံးသွားနိုင်ပေသည်။ “လေယာဉ်ပျံကို ကွင်းပြန် ဆင်းရတာ သိပ်ခက်တာပဲ. . . သိပ်ခက်တာပဲ” နှင့် လေယာဉ်မောင်းသင်ကျောင်းသို့ရောက်စ လေသူရဲသစ်များ ငြီးတွားနေကြခြင်းမှာ ဤနေရာကို တင်စားပြောဆိုနေကြခြင်းပင် ဖြစ်၏။ လက်အမှန်းအဆ မှန်ကန်ရန် လေသူရဲများတွင် အဓိကလိုအပ်သည့် အရည်အချင်းတစ်ရပ်ပင် မဟုတ်ပေလား။

ကျွန်တော်မှာ ဘေးပတ်ဝန်းကျင် လောကကြီးတစ်ခုလုံးကို ခေတ္တမေ့ပျောက်၍ သွားပြီ။ လေယာဉ်ထိန်းမောင်းတံကို ညာလက်ဖြင့် ဆုပ်ကိုင်ထားလျက် ရှေ့လေယာဉ်ကွင်းစပ်သို့သာ စူးစိုက်၍ ကြည့်နေမိသည်။ မြေပြင်နှင့် လေယာဉ်မှာလည်း အလွန်နီးကပ်၍ လာခဲ့ချေပြီ။ ရှေ့လေယာဉ်ပြေးလမ်းပေါ်မှ ကျောက်စလစ်ခဲလေးများကို သဲကွဲစွာ မြင်နိုင်သော အကွာအဝေးသို့ ရောက်သောအခါ၌ လေယာဉ်ထိန်းမောင်းတံကို ညာလက်ဖြင့် အသာလေး နောက်ဆွဲပေးလိုက်၏။ ထိုအခါ လေယာဉ်ဦးမှာ မော့၍လာခဲ့ပြီး မြေပြင်မှ သုံးလေးပေခန့်အကွာတွင် ကပ်၍ပြေးလျက် ရှိ၏။ စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်းပင် စက်အားထိန်းမောင်းတံကို အဆုံးထိ ကျွန်တော်ည လျောချပေးလိုက်၏။

“ဟာ. . . ဒုက္ခပါပဲ”

နှုတ်မှပင် ကျွန်တော် လန့်အော်မိလိုက်ပြီး ပဲ့အားလည်း ညာဘက်သို့ ရုတ်ခြည်း ဆောင့်ကန်လိုက်၏။ သို့သော် နောက်ကျသွားခဲ့ပေပြီ။ လေယာဉ်ပျံမှာ လေယာဉ်ပြေးလမ်း၏ ဘယ်ဘက်မြက်ခင်းပေါ်တွင် တစ်ပေခန့်အကွာ၌ ကျပ်ပျံသွားလျက်ရှိ၏။ ကျွန်တော်မှာ ကျွန်တော့်အမှားကို ချက်ချင်းပင် သတိရလိုက်မိ၏။

ပရိုဗိုစ်(စ်)လေယာဉ်ပျံများမှာ ဖြတ်တောက်သောအကျင့်ဆိုးတစ်ခု ရှိသည်။ ဤသည်မှာ စက်အားကို ရုတ်တရက် လျော့ချလိုက်သော အခါများ၌ လေယာဉ်ဦးမှာ ဘယ်ဘက်သို့ မျောပါသွားတတ်ခြင်းပင် ဖြစ်၏။ ဆရာသောင်းယဉ်မှာ ဤအချက်ကို တဖွဖွ နေ့စဉ် ကျွန်တော်တို့ကို သတိပေးဖူး၏။ ခင်ဗျားတို့ကွင်းပြန်ဆင်းရင် စက်အားကို လျော့ချလိုက် တဲ့အခါ သတိထားနော်။ ဘယ်ဘက်ဆွဲသွားတတ်တယ်။ ပဲ့ကို ညာဘက် အမြဲကြိုပြီး မှေးကန်ထားပေး။ အဲဒီလိုအလုပ်ရင် ခင်ဗျားတို့လေယာဉ် ပြေးလမ်းဘေးနားက မြောင်းထဲရောက်သွားကြလိမ့်မယ်. . . တဲ့”

ယနေ့ ကျွန်တော်မှာ ဆရာ၏ သတိပေးစကားများကို လုံးဝ မေ့လျက်ရှိ၏။ “ခလုတ်ထိမှ အမိတ”သကဲ့သို့ အန္တရာယ်တွေ့မှပင် ဆရာစကားကို သတိရမိတော့၏။ ခုမှတော့ မတတ်သာတော့ပါ။ ဖြစ်သည့်နည်းနှင့် ရင်ဆိုင်နေရသည့်ဘေးဒုက္ခမှ လွတ်မြောက်အောင်ကြိုးစားရပေဦးမည်။ လေယာဉ်ပျံလေးမှာ ယခုတိုင် မြေကြီးနှင့်မထိသေးပါ။ မြေပြင်မှ တစ်ထွာခန့်အကွာတွင် ကပ်၍ မျောပါသွားလျက်ရှိ၏။ ကျွန်တော့် ရင်ထဲမှာ တထိတ်ထိတ်နှင့် အသက်ပင် ရဲရဲမရှူဝံ့။ လေယာဉ်ပြေးလမ်းပေါ် ပြန်ရောက်ရန် ညာဘက်ပဲ့အား ဖိကန်ပစ်လိုက်ချင်လှသည်။ သို့သော် မလုပ်ဝံ့ပါ။ တော်တော်ကြာ ကန့်လန့်ကြီးပြုတ်ကျပြီး ဘီးကျိုးသွားမှ ဖြင့် ပိုပြီး ဒုက္ခများရလေဦးမည်။ လေယာဉ်ပျံလေးအား ယခု ဦးတည်နေသည့်အတိုင်းပင် ဆက်ပျံသွားနေစေပြီး ဘီးနှင့်မြေကြီး ထိသွားသည့် အချိန်တိုင်အောင် စောင့်နေရပေဦးမည်။

စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်းမှပင် ဘီးနှင့်မြေကြီး “ဒုံး”ခနဲ ထိတွေ့သွားကြ၏။ ထိစက လေယာဉ်လေးမှာ သုံးလေးခါလောက် ခုန်သွားပြီးနောက် ဆုံး ဆက်မခုန်တော့ဘဲ မြေပြင်တွင် ဘီးလိမ့်၍ အရိုန်နှင့်ပြေးနေလေ

သည်။

ကံကောင်းလှပေသည်။

လေယာဉ်ဘီးများမှာ လေယာဉ်ပြေးလမ်းဘေး မြောင်းထဲသို့မကျ သေးပါ။ မြောင်းနှုတ်ခမ်းမှ ခြောက်လက်မခန့်ခွာ၍ ပြေးနေပေသည်။ ကျွန်တော်မှာ လေယာဉ်ပျံ ဘယ်ဘက်သို့ ဆက်မဆွဲသွားရန် ပဲ့အား နာနာလေး ညာဘက်သို့ ဖိနင်းထားပေး၏။ စက်အားလျော့ထားသဖြင့် လေယာဉ်အရှိန်မှာ တဖြည်းဖြည်း နှေး၍လာလေသည်။

လေယာဉ်ပျံ ရပ်သွားလေပြီ။

လေယာဉ်ပျံ အပျက်အစီး လုံးဝမရှိဘဲ မြေပြင်သို့ ချောမောစွာ ပြန်ရောက်လာပြီဖြစ်သဖြင့် ကျွန်တော့်ရင်တွင်း၌ မဖော်ပြတတ်အောင် ဝမ်းသာ၍သွားသည်။ ပြင်ပလေအေးများ ဝင်လာစေရန်အတွက် လေ ယာဉ်ပေါင်းမိုးအား ဖွင့်ပြီး ထိုင်ခုံအား မြှင့်တင်လိုက်လျှင် အဝေးမှ ကျွန်တော့်လေယာဉ်ရှိရာသို့ ပြေး၍လာနေကြသည့် လေသူရဲသုံးဦးကို မြင်တွေ့လိုက်ရသည်။

ရှေ့ဆုံးမှ ကျွန်တော့်ဆရာဖြစ်သော ဗိုလ်ကြီးသောင်းယာဉ်၊ သူ့ နောက်မှ ကိုထွန်းနောင်၊ ကိုထွန်းနောင်နောက်မှ ကိုသာဆန်း။ သူတို့ အားလုံးမျက်နှာများမှာ ရွှင်ပြုံးလျက်ရှိကြ၏။ ကျွန်တော် အောင်မြင်မှု အတွက် နှုတ်ဆက်ရန် လာနေကြခြင်းပင်။

အချိန်မှာ နံနက်(၉)နာရီခန့်ပင် ရှိသွားခဲ့ပေပြီ။ အသူရိန်နေမင်း ၏ အရှိန်မှာလည်း ပူပြင်းစပြုနေပြီးဖြစ်၏။ ကျွန်တော်မှာ နဖူးတွင် စို့ လျက်ရှိသော ချွေးများအား အိတ်အတွင်းမှ လက်ကိုင်ပဝါကိုထုတ်၍ အေး ဆေးစွာ သုတ်ပစ်လိုက်၏။ အမှန်တော့ ယနေ့ ကျွန်တော်တစ်ယောက် တည်း ပျံသန်းခဲ့ရသည့် ခရီးမှာ ပြန်တွေးကြည့်လိုက်လျှင် ဆယ်မိနစ်ခန့်

သန်းခေါင်ယံခရီးသည် နှင့် ကိုယ်တွေ့လေကြောင်းဝတ္ထုတိုများ

သာရီပေလိမ့်မည်။ လေယာဉ်ကွင်းမှ လေထဲတက်၊ လေထဲရောက်တော့ ပေတစ်ထောင်အမြင့်အထိ တည့်တည့်ဆက်သွား၊ နောက် ပေတစ်ထောင် အမြင့်ရောက်တော့ လေယာဉ်ကွင်းကို တစ်ပတ်ဝဲ၊ ပြန်ဆင်းခဲ့၊ ထိုမျှသာ ပင် မဟုတ်ပေလား။ သို့သော် ဤဆယ်မိနစ်ခရီးစဉ်အတွင်း ကြုံတွေ့ခဲ့ရ သည့် အဖြစ်အပျက်များမှာ နောင် ဆယ်နှစ်ကြာ၍လည်း ကျွန်တော် မေ့နိုင်တော့မည်မဟုတ်ပါ။

(၁၉၆၄-ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လထုတ် မြဝတီမှ)

ကောင်းမှုတော်ကယ်ပေလို့

ကျွန်တော် ဤနေ့ကို ကောင်းစွာမှတ်မိနေပေသည်။ ၁၉၆၃ ခုနှစ်၊ ဧပြီလ (၅)ရက်နေ့။

“ဟေ့ကောင် ထွန်းထွန်း. . . မင်းဆရာ ဆရာချမ်းသာဆီက ဖုန်းလာတယ်”

အချိန်မှာ နံနက် ခြောက်နာရီခွဲခန့်ရှိပေမည်။ ကျွန်တော်မှာ အိပ်ရာမှနိုးစ၊ ထတော့မည်ဟုလုပ်နေတုန်း ကျွန်တော်နှင့်သင်တန်းအတူ တက်နေသည့် ဗိုလ်တင်သိန်း အပြေးအလွှား အခန်းထဲဝင်လာပြီး အထက် ပါအတိုင်း ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

“ဘာ. . . ဆရာချမ်းသာဆီက၊ တကယ်လားကွ”

ဆရာချမ်းသာဆီက ဆိုသဖြင့် အိပ်ရာမှ ချက်ချင်းထထိုင်ပြီး စိတ်ထဲက ရုတ်တရက် မယုံနိုင်သေးသဖြင့် တင်သိန်းကို စောဒကတက်၍ လှမ်းမေးနေလိုက်သေး၏။

“အေး. . . တကယ်ပါ၊ မင်းကို ငါနောက်နေတာမဟုတ်ဘူး။ မြန်မြန်သွား. . . သူ့ဘာပြောမလို့လဲ မသိဘူး”

ရတနာပုံစာပေ

ကျွန်တော်မှာ ညအိပ်ဝတ်ထားသည့် အဝတ်အစား ဘိုသီဘတ် သီကြီးနှင့် ဧည့်ခန်းမှ တယ်လီဖုန်းရိုရာသို့ အပြေး ဆင်းသွားခဲ့သည်။ ဖုန်းကို ကောက်ကိုင်လိုက်လျှင် . . .

“ဟေ့ . . . ထွန်းထွန်းလား”

“ဟုတ်ပါတယ်ဆရာ”

အသံကြားလိုက်သည်နှင့် ဆရာချမ်းသာမှန်း သေချာသွားပေပြီ။ သူ့အသံမှာ မိတ္ထီလာလေတပ်စခန်းတွင် ဘယ်သူ့အသံနှင့်မျှ မတူပါ။ အသံသြကြီးဖြစ်၏။

“အေး . . . မင်း လေယာဉ်ပျံမောင်းပုံမောင်းနည်းကို နည်းနည်း စစ်ဆေးကြည့်ချင်လို့ခု လေယာဉ်ကွင်းကိုလာခဲ့။ ငါ စောင်နေမယ်”

“အခုလားဆရာ”

“အေး . . . အခု”

တစ်ဖက်မှ တယ်လီဖုန်းချလိုက်သံကို ကြားလိုက်ရ၏။

ဆရာချမ်းသာမှာ ယခု ကျွန်တော် တက်ရောက်သင်ကြားနေသော မိတ္ထီလာလေယာဉ်မောင်းသင်ကျောင်းမှ လေယာဉ်မောင်းနည်းပြ ဆရာကြီးဖြစ်၍ ဗိုလ်မှူးရာထူး အဆင့်ရှိသူတစ်ဦးဖြစ်၏။ လူပုံသဏ္ဍာန်အားဖြင့် မပု၊ မမြင့်၊ အသားဖြူဖြူ တရုတ်သွေး တစ်ဝက်နီးပါးခန့် ပါဟန် ရှိပြီး အသက်အရွယ်အားဖြင့် (၃၀)ခန့်ပင် ရှိပေသည်။ ကျွန်တော်တို့ သင်တန်းသားများမှာ သူနှင့်အတူ တွဲဖက်၍ တစ်ဦးတစ်ယောက်မှ လေယာဉ်ပျံမောင်းချင်ကြပါ။ လေယာဉ်မောင်းသင်ကျောင်းတစ်ခုလုံးတွင် သူ့ကို အကြောက်ရဆုံး ဖြစ်၏။ တပ်မှူးလုပ်သူကိုပင် သူ့လောက် မကြောက်ကြပါ။ မကြောက်စရာလည်း မရှိ။ သူနှင့်အတူ လေယာဉ်ပျံ

မောင်းလိုက်သွားရသည့် လေသူရဲမှာ ဘယ်တော့မှ မစားသာကြ။ လေယောင်ပျံ လေထဲစတက်သွားသည့်အချိန်မှစပြီး မြေပြင် ပြန်ဆင်းလာသည်အထိ နားကွဲမတတ် အဆူ အကြိမ်း ခံကြရတတ်၏။ တစ်ခါ ဆရာချမ်းသာမှာ လေယောင်မောင်းသင်တန်းတက်နေကြသော သင်တန်းသားများအထဲမှ အညံ့ဆုံး၊ အချာဆုံး၊ ဖြုတ်ပစ်ခြင်းခံရတော့မလောက် အခြေအနေဆိုးမျိုးရောက်နေသည့် သင်တန်းများကိုသာ ရွေးချယ်ခေါ်သွားတတ်ပြီး ထိုသင်တန်းသားမှာ သူနှင့်အတူ လေယောင်မောင်းစဉ် အခြေအနေကောင်းလျှင် ကောင်း၊ မကောင်းလျှင် အားမနားတမ်း သင်တန်းမှ ထုတ်ပယ်ပစ်လိုက်တတ်သည်ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့ သင်တန်းသားများမှာ သူ့ကို မကြောက်ဘဲ အဘယ်မှာနေကြပါမည်နည်း။ သူ့ကိုတွေ့လိုက်သည်နှင့်အဝေးမှ ရှောင်လစ်သွားတတ်ကြသည်သာ ဖြစ်၏။

တယ်လီဖုန်းရှိသော ဧည့်ခန်းမှ အိပ်ခန်းသို့ ပြန်လျှောက်သွားနေသော ကျွန်တော့်ခြေလှမ်းများမှာ အလွန်လေးလံလျက် ရှိကြ၏။

“ဆရာချမ်းသာ ဘာကြောင့်များ ငါ့ကို ဒီနေ့ စစ်ဆေးကြည့်ချင်ပါလိမ့်။ ဒီလူကြီး ငါ့ကိုဖြုတ်ပစ်ချင်နေပြီလား။ အို. . . ငါ့ကိုကလည်း အသုံးမကျပါဘူး”

ကျွန်တော့်ရင်တွင်း၌ အတွေးမျိုးစုံ အမေးမျိုးစုံနှင့် ဘလောင်ဆန်၍ နေကြလေသည်။

အမှန်တော့ ကျွန်တော့်မှာ လေသူရဲတစ်ယောက်ဖြစ်လာသင့်သူ မဟုတ်ပါ။ ကျန်းမာရေးအားဖြင့်လည်း အလွန်ချို့တဲ့လှပြီး တစ်နှစ်တာပတ်လုံး အမြဲထာဝရ နှာစေးနေတတ်သူဖြစ်၏။ နှာစေးနေသူမှာ လေယောင်မောင်းရန် မဆိုထားဘိ၊ ခရီးသည်အဖြစ် လေယောင်ပျံ လိုက်စီးရန်

ပင် မသင့်ပါ။ ခန္ဓာဗေဒသဘောအရ လူ၏နားနှင့် နှာခေါင်းတို့အကြား တွင် ပတ်ဝန်းကျင်လေထုဖိအား အနည်းအများကိုလိုက်၍ ဖောင်းလိုက် ပိန်လိုက်နှင့် အမျိုးမျိုး ပြောင်းလဲလျက်ရှိသော လေအိတ်လေးများ ရှိကြ ၏။ ထိုလေအိတ်လေးများမှာ နှာစေးနေသူများတွင် ပိတ်ဆို့နေတတ်ကြ သဖြင့် လေယာဉ်ပျံစီးသွားကြသည့်အခါ၌ အလွန်အန္တရာယ်ကြီးလှပေ သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ မျက်ရိုးများ မခံမရပ်နိုင်အောင် ကိုက်တတ်ကြ၏။ တစ်ခါတစ်ရံ နားမှာ လုံးဝမကြားရလောက်အောင် ပိတ်ဆို့သွားတတ် ကြသည်။ မျက်ရိုးကိုက် နားပိတ် မကြာခဏဖြစ်တတ်သူမှာ အဘယ်သို့ လေသူရဲဖြစ်လာသင့်ပါမည်နည်း။

တစ်ခါ လူပုံသဏ္ဍာန်ကိုလည်းကြည့်ပါဦး။ ကျွန်တော့်အရပ်မှာ မြင့်မြင့်၊ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်မှာ ပိန်ရှည်ရှည်၊ လမ်းသွားလျှင် ကိုင်းကိုင်း နှင့် လေပြင်းတိုက်လိုက်လျှင်ပဲ လဲတော့ ပြိုတော့မည့်ပုံစံမျိုး။ မျက်နှာ ကလည်း အားလျှင် အမြဲစာတစ်ခုခုကို ဖတ်နေတတ်သူမို့ မှန်ရီနေလျက် ဘယ်အချိန်အခါမျိုး ကြည့်လိုက်ကြည့်လိုက် ရှင်ရှင်ပျပျဟူ၍ မရှိ။ ကြက် နာကြီးလို ငေးငိုင်နေတတ်သူဖြစ်၏။ လေယာဉ်မောင်းသင်ကျောင်းမှ အလိုရှိသော လေသူရဲလောင်းပုံသဏ္ဍာန်မှာ ဖျတ်ဖျတ်လတ်လတ်၊ သွက် သွက်လက်လက်နှင့် အမြဲ လန်းဆန်းရွှင်ပြနေသည့်လူမျိုး၊ ကျွန်တော့် ပုံသဏ္ဍာန်နှင့် လုံးဝဆန့်ကျင်ဘက်အသွင်းမျိုး ဖြစ်၏။

ဗိဇ္ဇာအားဖြင့်လည်း ကျွန်တော်မှာ လေသူရဲလောင်းတို့တွင် ရှိအပ် သည့် ဗိဇ္ဇာမျိုးမရှိပါ။ လေယာဉ်မောင်းသင်တန်းသို့ တက်ရောက်ကြသည့် သင်တန်းသားများမှာ အချိန်မှန်မှန်အိပ်ရမည်၊ စားရမည်၊ ကစားရမည် ဖြစ်၏။ ကျွန်တော်မှာ အလုပ်တစ်ခုခုကို စွဲမိပြီဆိုလျှင် အစားမေ့အိပ် မေ့နေတတ်သူဖြစ်၏။ ညသန်းခေါင်းကျော်သည်အထိ စာရေးချင်ရေးနေ

သည်။ စာဖတ်ချင် ဖတ်နေသည်။ ဆရာလုပ်သူများ၏ အသင်အပြကို ခံယူရာ၌လည်း အတိအကျမနာယူတတ်။ ဘာမဆို ဆရာလုပ်သူက သင်ပြလိုက်လျှင် ချက်ချင်း မခံချင်သေးဘဲ ဟုတ်,မဟုတ် စမ်းကြည့်ချင် ထွင်ကြည့်ချင်သည့် အကျင့်ဆိုးကလေးများကလည်း ရှိနေလိုက်သေး သည်။ လေယာဉ်မောင်းနှင်သည့်ပညာမှာ မတတ်မြောက်မီ စမ်း၍ ထွင်၍ ရသော ပညာမဟုတ်။ ဆရာသင်ပြသလို အတိအကျနာယူရပြီး လုံးဝ အမှားမခံသည့် အသက်ဘေးနှင့် အလွန်နီးကပ်လှသော ပညာရပ်တစ်ခု ဖြစ်၏။

ယင်းဗီဇဆိုးကြောင့်ပင် ဖြစ်ပေသည်။ ကျွန်တော့်လေယာဉ် မောင်းသင်တန်းတက်၍ တစ်လမျှ မပြည့်သေးမီ နည်းပြဆရာတစ်ဦး နှင့် အဆင်မပြေဖြစ်ရပြီး၊ နည်းပြဆရာတစ်ဦးနှင့် ပြောင်းသင်ရ၍ အမှတ် (၂၇)လေယာဉ်မောင်း သင်တန်းမှ လူဆိုးများစာရင်းတွင် ထိပ်ဆုံး မှ ပါခဲ့ရပေသတည်း။

ယခုတော့ အထက်ဖော်ပြပါ အရည်အသွေးများကြောင့် လေ ယာဉ်မောင်းသင်ကျောင်းမှ တပ်မှူးသည် ကျွန်တော့်ကို စိတ်ကုန်သွားပြီ ထင်ပါရဲ့။ သင်တန်းမှ ရပ်စဲပစ်ရန် ဆရာချမ်းသာ လက်သို့အပ်လိုက်လေ ပြီမဟုတ်လား။

x x x

“မိတ္ထီလာမျှော်စင်. . . မင်းခေါင် (၁)က ပြောနေတယ်။ ကျုပ် တို့ လေယာဉ်ပျံ လေထဲစတတ်ခွင့်ပေးပါ. . . ဒါပဲ”

လေယာဉ်ပြေးလမ်းထိပ်တွင် ရပ်၍ စက်ကောင်း, မကောင်း စမ်း သပ်၍ ပြီးသည်နှင့် ဆရာချမ်းသာသည် ရေဒီယိုလေလှိုင်းမှ မျှော်စင်

ရတနာပုံစာပေ

သို့ အဆက်အသွယ်ပြုလုပ်လိုက်၏။

“မင်းခေါင်(၂) စတက်ပါ. . . လေထဲမှ တခြားလေယာဉ်ပျံတွေ တစ်စီးမှမရှိသေးပါဘူး”

မျှော်စင်မှ ပြန်ပြောသည့်အသံမှာ ကြည်လင်ပီသလှ၏။ ကျွန်တော်မှာ မျှော်စင်မှ ခွင့်ပြုသံကြားလိုက်ရသည်နှင့် လေယာဉ်ပျံစက်အားကို အဆုံးထိ မြှင့်တင်ပေးလိုက်ပြီး လေထဲ တက်လာခဲ့တော့သည်။

အချိန်မှာ ဧပြီလအတွင်း၏။ သို့သော် ယနေ့မှ အဘယ်သို့ ဖြစ်နေသည်မသိပါ။ ကောင်းကင်ပြင်တစ်ခုလုံး၌ နေဝန်းကြီးကိုပင် လုံးဝ မမြင်တွေ့နိုင်လောက်အောင် တိမ်များအုပ်ဆိုင်းကာ ဆီးတားလျက်ရှိကြပြီး မကြာမီ မိုးများရွာသွန်းကျဆင်းလာတော့မည့်အသွင်မျိုးကို ဆောင်လျက်ရှိကြပေသည်။

“ထွန်းထွန်း. . . တောင်ဘက်ကိုသွား၊ ပေငါးထောင်ရောက်အောင်တက်”

“ဟုတ်ကဲ့. . . ဆရာ”

ကျွန်တော်မှာ လေယာဉ်ဦးကို အိမ်မြှောင်ညွှန်း (၁၈၀) ဒီဂရီ တောင်အရပ်စူးစူးသို့ တည့်နေအောင် ဦးတည်ပေးလိုက်၏။ လေယာဉ်စက်အခြေအနေပြ ခိုင်ခွန်များကိုလည်း တစ်ခုချင်း ချွတ်ယွင်းမှု ရှိမရှိကို အသေအချာ စစ်ဆေးကြည့်ရှုလိုက်သည်။ ဆရာချမ်းသာမှာ မိတ္ထီလာမျှော်စင်သို့ လေယာဉ်ပျံသန်းမည့်အရပ် အမြင့်ပေ၊ ကြာမည့်အချိန် အစရှိသည်တို့ကို အသေးစိတ် သတင်းပို့ရင်း အလုပ်များလျက်ရှိ၏။

ပေနှစ်ထောင်အမြင့်သို့ရောက်လျှင် ကျွန်တော်၏ လေယာဉ်ပျံလေးမှာ မိတ္ထီလာမြို့ပေါ်တွင် အုပ်မိုးလျက်ရှိသော တိမ်လွှာ တိမ်တိုက်ကြီးများအတွင်းသို့ စတင်ဖောက်ဝင်နေရတော့သည်။ သို့သော် နှစ်မိနစ်

ခန့်ကြာ၍ ပေသုံးထောင်အမြင့်သို့ရောက်လာသည်နှင့် တိမ်တိုက်အတွင်း မှ စတင်ဖောက်ထွက်လာနိုင်ပြီး နက်ပြာရောင် မိုးကောင်းကင်ပြင်ကြီးကို လှပစွာ မြင်တွေ့လိုက်ကြလေသည်။

ပေငါးထောင်အမြင့်သို့ရောက်ခဲ့ပေပြီ။ ကျွန်တော်မှာ လေယာဉ် ပျံစက်အားကို လျော့ချ၍ အထက်အမြင့်သို့ ဆက်မတက်တော့ဘဲ တောင်အရပ်စူးစူးသို့ ဆက်လက်ဦးပြု၍ ပျံသန်းမောင်းနှင်နေခဲ့၏။

“ဟေ့ကောင် ထွန်းထွန်း. . . . တိမ်နဲ့ ဒီလောက်နီးနေတာ ဆက် တက်ဦးလေကွာ။ ပေ ခုနစ်ထောင်ရောက်တဲ့အထိ ဆက်တက်၊ ခေါင်းသုံး စမ်းပါကွာ။ ဒီအမြင့်က ဘယ်လိုလုပ် ဂျမ်းထိုးလို့ရမှာလဲ”

လေထဲတက်ခဲ့ကြလို့မှ ငါးမိနစ်မပြည့်သေးပါ။ ဒီလူကြီး စဟောက်၍နေပြီ။ အင်. . . တယ်ခက်ပါလား၊ စောစောကပဲ ပေ ငါးထောင်အထိတက်လို့ သူပြောပြီး ခု ပေခုနစ်ထောင်ဟု ဆိုနေပြန်ချေ ပြီ။ နောက် ဘာများတစ်မျိုးဆိုနေပြန်ဦးမလဲ။ ဂျမ်းလည်းထိုးဦးမလို့တဲ့။ ငါတော့ ဒီနေ့အကြီးအကျယ်ဒုက္ခပါပဲ . . . ။ ကျွန်တော်မှာ တဖြည်း ဖြည်းနှင့် အားငယ်သလိုဖြစ်၍လာခဲ့မိ၏။

ပေခုနစ်ထောင်သို့ ရောက်ခဲ့ပေပြီ။

“ကိုင်း. . . ထွန်းထွန်း၊ ဂျမ်းထိုးကြမယ်။ အရင်ဆုံး နောက် ဂျမ်းက စထိုး”

“အောက်မှာ တိမ်ဖုံးနေတယ်ဆရာ”

“ကိစ္စမရှိဘူး. . . ထိုးသာထိုးပဲ၊ ရပါတယ်”

ကမ္ဘာ့လေကြောင်းသွားလာရေးစည်းကမ်းဥပဒေအရ မြေပြင် တွင် တိမ်ဖုံးနေက လေယာဉ်ပျံများ ဂျမ်းထိုး၍မရပါ။ မတော်တဆ လေ ယာဉ်ပျံ ပြောင်းပြန်လည်နေသည့်အချိန်မျိုး၌ တိမ်တိုက်ထဲ တိုးဝင်သွား

မိပါက လေသူရဲမှာ မိမိလေယာဉ်ပျံကို ထိန်းမနိုင် သိမ်းမရဖြစ်ပြီး ဘေးအန္တရာယ်ဆိုးတစ်ခုခုနှင့် ကြုံတွေ့ရနိုင်ပေသည်။ သို့သော် ဆရာချမ်းသာမှာ လေကြောင်းပညာ၌ အတွေ့အကြုံ အပြည့်အဝရှိသူမို့ ယခု အောက်တွင် ကာဆီးထားလျက်ရှိသည့် တိမ်တိုက်အခြေအနေလောက်ဖြင့် ကျွန်တော်တို့ လေယာဉ်ပျံအား အန္တရာယ်မပေးနိုင်ဟု တွက်ဆထားဟန်ရှိ၏။ ကျွန်တော့်ကို ဂျမ်းစတင်ထိုးရန်အတွက် အမိန့်ပေး၍ နေပေပြီ။

ကျွန်တော်သည် လေယာဉ်ပျံစက်အားကို အဆုံးထိ မြှင့်တင်ပြီး လေယာဉ်ဦးကို အရှိန်ရလာအောင် စိုက်ချပေးလိုက်၏။ လေယာဉ်ပျံများ ဂျမ်းထိုးကျပုံမှာ မြေပြင်မှာ ဘားဂျမ်းသမားများ ထိုးသည့်ဂျမ်းနှင့် ဘာမှ ပိုပြီး မထူးခြားလှပါ။ ရှေးဦးစွာ အရှိန်ယူရသည်။ နောက် အရှိန်စရလာ ပြီဆိုလျှင် မိမိကြိုက်နှစ်သက်သည့် ဂျမ်းအနေအထားအမျိုးမျိုးကို ထိုးကြရ၏။ ယခု နောက်ဂျမ်းဆိုသည်မှာလည်း မြေပြင်မှ ဘားဂျမ်းသမားများ၏ နောက်ဂျမ်းအတိုင်းပင် လေယာဉ်ပျံကြီးကို နောက်ပြန် တစ်ပတ်လည် သွားအောင် အရှိန်ဖြင့် လှည့်ချလိုက်ခြင်းတည်း။

ဪ... ကံကောင်းလှပေစွ။ ကျွန်တော်မှာ ယခုထိ လုပ်သမျှအားလုံး အဆင်ပြေလျက်ရှိ၏။ ဆရာချမ်းသာက နောက်ဂျမ်းဆို နောက်ဂျမ်း၊ ဘေးလှည့်ဂျမ်းဆို ဘေးလှည့်ဂျမ်း၊ မြေစိုက်ဂျမ်း၊ သူခိုင်းလိုက်သည်နှင့် စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်း ကျွန်တော်မှာ အောင်မြင်စွာ စွမ်းဆောင်နိုင်လိုက်ပြီးသည်သာ ဖြစ်တော့၏။

ဆရာချမ်းသာ ကျေနပ်သွားခဲ့ပေပြီ။
“ကိုင်း... ထွန်းထွန်းရေ၊ တော်ပြီဟေ့... ပြန်ကြစို့”
“ဟုတ်ကဲ့... ဆရာ”

ကျွန်တော်မှာ အထူးဝမ်းမြောက်ရွှင်လန်းစွာဖြင့် လေယာဉ်ဦးကို

မြောက်စူးစူးသို့ ဦးတည်လိုက်တော့၏။ ထွက်လာကြတုန်းက မိတ္ထီလာမှ တောင်စူးစူးသို့ ဖြစ်သဖြင့် ယခု မြောက်အရပ်စူးစူးမှာ မိတ္ထီလာမြို့ရှိရ ချေမည် မဟုတ်ပေလား။

သို့သော် လေယာဉ်ဗိုက်အောက်ရှိ မြေပြင်တစ်ခုလုံးမှာ တိမ်လွှာ တိမ်တိုက်ကြီးများ ဖုံးအုပ်ကာဆီထားလျက်ရှိသဖြင့် မြေပြင်မှ ထင်ရှား သော အမှတ်အသားများကိုတော့ လုံးဝမြင်တွေ့နိုင်သည်မဟုတ်။ “မိတ္ထီလာ မြို့မှတောင်ဘက်ကို ရောက်နေတာ ဟုတ်မှဟုတ်ပါရဲ့လား” မြောက်စူး စူးသို့ ဦးတည်မောင်းလာခဲ့မိ၍ ငါးမိနစ်မှမကြာမီ တဖြည်းဖြည်း ရင်ထဲ၌ ကျွန်တော် အမှန်တကယ် ရောက်ရှိနေရမည့် ဒေသကို သံသယဖြစ်၍ လာခဲ့မိပြန်သည်။

ထိုသို့ သံသယဝင်လာခဲ့သည်ဆိုလျှင်ပင် ကျွန်တော်မှာ လွန်ခဲ့ သည့် ငါးလကျော်ခန့် က ကြုံတွေ့ခဲ့ရသော အန္တရာယ်ဆိုးတစ်ခုကို ရုတ် ခြည်း ပြေး၍ သတိရမိလိုက်၏။ ထိုစဉ်က ယခုကဲ့သို့ နံနက်ခင်းအချိန် အခါမျိုးတွင်ပင်ဖြစ်၏။ ကျွန်တော်မှာလေယာဉ်ပျံတစ်ယောက်တည်း မောင်းတတ်ကာစ ပထမဆုံးအကြိမ် မိတ္ထီလာလေယာဉ်ပျံကွင်းမှ အပြင် ဘက်ထွက်၍ ပျံသန်းခွင့်ရတုန်း အပျော်ကျူးပြီး မြေပြင်ကိုဘာမျှမမြင် တွေ့နိုင်အောင် ဖုံးအုပ်ကာဆီထားသည့် မြူလွှာကြီးအပေါ် ဖြတ်ပျံသန်း မောင်းနှင်နေခဲ့မိသဖြင့် နောက်ဆုံး မိတ္ထီလာသို့ မပြန်တတ်တော့ဘဲ ဓာတ်ဆီကုန်ခါနီးအထိ လေထဲ၌ တဝဲလည်လည်နှင့် လေယာဉ်ပျက်ကျ သေဆုံးရတော့မလို ဖြစ်ခဲ့ရဖူး၏။ ယနေ့တွင်လည်း ကိုယ် ဂျမ်းထိုးချင် သလို လျှောက်ထိုးနေခဲ့ပြီး ကိုယ်ရောက်တဲ့နေရာ မသိဘဲ မြောက် အရပ်စူးစူးကို စွတ်ပျံသွားနေခြင်းများ ဖြစ်လေမလား။ တွေးရင်း တွေးရင်း နှင့် ကျွန်တော့်ရင်ထဲ၌ စိုးရွံ့ထိတ်လန့်ခြင်းများမှာ ပင်လယ်ဒီလှိုင်းများ

သဖွယ် အလိပ်လိုက် တက်၍ လာခဲ့ကြတော့သည်။

တစ်ယောက်တည်း လေယာဉ်ပျံမောင်းသည့်အခါမျိုးတွင်သာ ဆိုလျှင်တော့ ယခုကဲ့သို့ဖြစ်လာလျှင် ဘာမှ ပြဿနာဖြစ်ပေါ်စရာ မရှိပါ။ တိမ်အပေါက်ရှာပြီး မြေပြင်အနီးသို့ ထိုးဆင်၍ မြေပြင်မှထင်ရှားသော အမှတ်အသားတစ်ခုခုကို မတွေ့တွေ့အောင်ရှာပြီး မိတ္ထီလာသို့ အလွယ်တကူ အရောက်ပြန်နိုင်မည်သာဖြစ်၏။ ခုတော့ ဆရာပါနေသဖြင့် ဤသို့ မလုပ်ဝံ့ပါ။ သူ့ကြိုက်လျှင်ကောင်းရဲ့၊ မကြိုက်လျှင် . . . “မင်းဉာဏ်မရှိဘူးလား၊ ဒီလောက်တောင် မခန့်မှန်းတတ်ဘူးလား” ဟူ၍ အပြစ်တင်ခံနေရပေဦးမည်။ ကျွန်တော်ဘာလုပ်ရပါမည်နည်း။ နောက်ဆုံးမတတ်သာသဖြင့် “အို . . . မထူးပါဘူး၊ လမ်းဆုံတော့ ရွာတွေ လိမ့်မယ်ပေါ့။ ရှေ့မှာ ကွင်းတွင်ရင်လည်း ဆင်မယ်။ မတွေ့လည်း ကံတရားပဲ” ဟု ခပ်ပေါ့ပေါ့သာတွေးပြီး ဇွတ်ပေ၍ ဆက်ပျံသန်းလာနေခဲ့မိပါ၏။

မကြာလှပါ။ ဆယ်မိနစ်ခန့် ရှေ့ဆက်ပျံသွားမိလျှင် တိမ်လွှာကြီးအဆုံးသို့ရောက်၍ ဘွားခနဲမြေပြင်ကို လှမ်းတွေ့လိုက်ရတော့သည်။ သို့သော် ကျွန်တော်မှာ ဝမ်းမသာနိုင်ပါ။ ခေါင်းထဲတွင် ရုတ်ခြည်း ပူထူ၍ သွားခဲ့သည်။ ရှေ့ကတွင် မြင်တွေ့နေရသော မြေပြင်မှာ မိတ္ထီလာမြို့အနီးပတ်ဝန်းကျင်မှ မြင်ကွင်းမျိုး လားလားမဟုတ်ပါ။ မိတ္ထီလာမြို့ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ခြောက်သွေ့သော လွင်တီးခေါင်ဒေသမျိုး။ ယခု မြင်တွေ့နေရသည်မှာ စိမ်းစိုသောတောအုပ်၊ တောတန်းများနှင့် ပြည့်နှက်လျက်ရှိသော ဒေသမျိုး၊ ကျွန်တော်ထင်မြင်နေခဲ့သည့်အတိုင်းပင်၊ လမ်းမှားကို လိုက်ခဲ့မိပေပြီ။

ကျွန်တော်သည် ဇီးရွက်ခန့်ရှိသော မျက်နှာငယ်လေးနှင့် မျက်

လုံးပေကလပ်၊ ပေကလပ်လုပ်ပြီး မဝံ့တဝံ့ ဆရာချမ်းသာကို လှည့်ကြည့်လိုက်မိ၏။

“ကိုယ့်လူ့ . . . ငါ့ကိုဘာမှ ကြည့်မနေနဲ့၊ မင်းဟာမင်း လေယာဉ်ကွင်းရောက်အောင်ပြန်၊ မပြန်နိုင်ရင်တော့၊ နောက်ကို လေယာဉ်ပျံမမောင်းနှင့်တော့”

စောစောကဂျမ်းထိုးကောင်း၍ ကျွန်တော့်ကို ကျေနပ်နေသလိုရှိသော သူ့မျက်နှာမှာ ချက်ချင်း လ,ဝန်းကြီးကို တိမ်မဲကြီး ဖုံးအုပ်သွားသကဲ့သို့ တစ်မျိုးပြောင်းလဲ၍ သွားခဲ့ပြန်ချေပြီ။ ကျွန်တော့် လေယာဉ်ပျံမှာ ပေသုံးထောင်အမြင့်မှ မြောက်အရပ်စူးစူးသို့ တည်ငြိမ်စွာ ဆက်လက်ပျံသန်းသွားလျက်ရှိ၏။

အချိန်မှာ နံနက်(၈)နာရီ (၁၀)မိနစ်ခန့် ရှိသွားခဲ့ပေပြီ။

အမှန်တော့ ယနေ့ လေယာဉ်ပျံ ပြန်လမ်းပျောက်နေခြင်းမှာ ကျွန်တော်ညံ့လွန်း၊ ဖျင်းလွန်း၍ မဖြစ်သင့်ဘဲဖြစ်ရခြင်းလုံးဝ မဟုတ်ပါ။ မြေပြင်တစ်ခုလုံးကို အစအနမှ မမြင်နိုင်အောင် ဖုံးအုပ်ကာဆီးနေသည့် တိမ်လွှာ၊ တိမ်လိပ်များ အထက်၌ ယခုကဲ့သို့ ဂျမ်းထိုးလေ့ကျင့်ခဲ့လျှင် အလှည့်မသင့်က လေနှင့်အတူ မျောမှန်းမသိ မျောပါသွားပြီး၊ ဘယ်သူမဆို နောက်ဆုံးပြန်လမ်းရှာမတွေ့ဘဲ ရုတ်တရက် ဖြစ်နေတတ်ကြမည်သာ ဖြစ်၏။ ကျွန်တော့်ကျမှ ထူးကဲပြီး ဖြစ်ရခြင်းမဟုတ်ပါ။ တစ်ခါ ကျွန်တော့်မှာ အတွေ့အကြုံ လုံးဝမရှိသေးသော သင်တန်းတက်နေဆဲ လေသူရဲမျှသာ ဖြစ်သဖြင့် ဝေဟင်မှ မြေပြင်ရှိ နေရာတစ်ခုခုကို မြင်တွေ့လိုက်သည်နှင့် မိမိဘယ်ရပ်ဒေသသို့ ရောက်ရှိနေပြီဖြစ်သည်ကို အဘယ်သို့ အတိအကျ ပြောနိုင်ပါမည်နည်း။

ကျွန်တော်သည် မြောက်အရပ်စူးစူးသို့ပင် ဆက်လက်ပျံသန်း

သွားနေခဲ့မိ၏။ အချိန်မှာ မိတ္ထီလာမှ ထွက်လာခဲ့ကြ၍ တစ်နာရီခန့် ရှိသွားခဲ့ပေပြီ။

ဆယ်မိနစ်ခန့်ကြာလျှင် ရှေ့တွင် ရေပြာပြာအတန်းလေးတစ်ခု မှာ ရေးရေးလေး ပေါ်လာခဲ့၏။ မိတ္ထီလာကန် ထင်ပါရဲ့။ ဤအတွေးများ မှာ ကျွန်တော့်ခေါင်းထဲသို့ ချက်ချင်း ပြေး၍ဝင်လာခဲ့ကြ၏။ သို့သော် တစ်မိနစ်ခန့်အတွင်းမှာပင် မဖြစ်နိုင်ဟုလည်း ရုတ်ခြည်း တွေးလိုက်မိ ပြန်သည်။ မှန်ပါသည်။ ဤမျှ အချိန်ကြာမြင့်စွာ ပုံသန်းနိုင်နေခဲ့ပြီးမှ မိတ္ထီလာမြို့ပေါ်သို့ တိုက်ရိုက် ပြန်ရောက်လာသည်ဆိုခြင်းမှာ အဘယ်သို့ ဖြစ်နိုင်ပါမည်နည်း။

အဝေးတွင် မြင်တွေ့နေရသော ပြာလဲ့လဲ့ ရေပြင်ကျယ်ကြီးမှာ တဖြည်းဖြည်းနှင့် နီး၍နီး၍ လာခဲ့ကြပေပြီ။ ကျွန်တော်မျှော်လင့်ခဲ့သည့် အတိုင်းပင် ဖြစ်လာခဲ့ကြပြန်သည်။ ဤရေပြင်ကျယ်ကြီးမှာ မိတ္ထီလာကန် ပြင်ကြီး မဟုတ်ပါ။ တငြိမ့်ငြိမ့် ညင်သာစွာစီးဆင်းလျက်ရှိသော မြစ် ကြောင်းကြီးတစ်ခု ဖြစ်လျက်ရှိ၏။

“ဟာ. . . ဒါ ဧရာဝတီမြစ်ပဲ ဖြစ်ရမယ်”

ကျွန်တော်သည် မြစ်ရိုးတစ်လျှောက်ကို အထူးစူးစိုက်၍ ကြည့်ရှု နေမိသည်။ ယခုတစ်ကြိမ်တွင်တော့ ကျွန်တော့်အတွေးများမှာ မှန်ကို မှန်ရမည်ဟု စွဲမြဲစွာ ကောက်ချက်ချလိုက်နိုင်ပေပြီ။ ကျွန်တော်သည် မိတ္ထီလာမြို့ ပတ်ဝန်းကျင်အနှံ့သို့ မကြာခဏရောက်ခဲ့ဖူး၏။ ဤမျှ ကျယ် ပြန့်သော မြစ်ပြင်ကြီးမှာ ဧရာဝတီမြစ်မှလွဲ၍ အခြား မည်သည့်မြစ် ချောင်းမှ မဖြစ်နိုင်ပါ။

သို့သော် ခက်နေသည်မှာ ကျွန်တော်ရောက်ရှိနေသည့် နေရာ အတိအကျကို ယခုတိုင် မခန့်မှန်းနိုင်သေးခြင်းပင်ဖြစ်၏။ ဧရာဝတီမြစ်

မှာ မြန်မာနိုင်ငံမြောက်ပိုင်းမှ တောင်ပိုင်းရောက်သည်အထိ မိုင်ပေါင်း ရာနှင့် ထောင်ချီ၍ ရှည်လျားသောမြစ်ကြောင်းကြီးတစ်ခု မဟုတ်ပေ လား။ ဤမျှရှည်လျားသော မြစ်ကြောင်းကြီးပေါ်၌ ကျွန်တော်ရောက်ရှိ နေသောနေရာကို အဘယ်သို့ မှန်းဆနိုင်ရပါ။ “ပခုက္ကူမြို့ အထက်နား တွင် ရောက်နေမတာများလား၊ မြင်းခြံမြို့ အောက်နားတွင်ကော မဖြစ်နိုင် ဘူးလား၊ ‘ရေနံချောင်း’တို့ ‘ချောက်’တို့ဘက်လည်း လွင့်လာနိုင်တာပဲ” ကျွန်တော့်ရင်တွင်း၌ အတွေးမျိုးစုံနှင့် ဘောင်ဘင်ခတ်၍ နေကြပြန်ချေ ပြီ။

သို့သော် မကြာပါ။ နောက်ထပ် ငါးမိနစ်ခန့် ရှေ့ဆက်ပျံသွားမိ သည်နှင့် ကျွန်တော်ရောက်ရှိနေသည့်နေရာ အတိအကျ သိလိုက်ရပေ ပြီ။ ဤကား တရုတ်ပေါင်းချောင်ပုံ တည်ဆောက်ထားသည့် ဘုရားကြီး တစ်ဆူကို အဝေးမှ မြင်တွေ့လိုက်ရသည့်အတွက်ပင်။

ကောင်းမှုတော်ဘုရား . . . ။

ဤဘုရားမှာ မြန်မာနိုင်ငံရှိ မည်သည့်ဘုရားပုထိုး စေတီများ၏ တည်ဆောက်ထားပုံနှင့် မတူပါ။ ပုံသဏ္ဍာန်အသွင် ထူးခြားဆန်းကျယ် လှသည်ကို ရောက်ဖူးသူတိုင်း သတိထားမိကြမည်သာဖြစ်၏။ ကျွန်တော် မှာ ဤဘုရားသို့ ပြင်ဦးလွင် စစ်တက္ကသိုလ်တွင် ပညာသင်ကြားနေရစဉ် ဗိုလ်လောင်းဘဝက မကြာခဏ ရောက်ခဲ့ဖူးပေသည်။

“ဆရာ . . . ကျွန်တော်တို့ စစ်ကိုင်းဘက်ရောက်နေတယ်”

ဆရာချမ်းသာမှာ ကျွန်တော်ကို ဘာမှ ပြန်အဖြေမပေးပါ။ သူ့ ခေါင်းကို နောက်သို့မီ၍ မျက်လုံးများကိုမှိတ်ပြီး အိပ်ပျော်နေဟန်ပြုလျက် ရှိ၏။ ညံ့ဖျင်းလှသောကျွန်တော့်ကို တော်တော်လေး စိတ်ကုန်သွားပြီ ထင်ပါရဲ့။

“ဆရာ. . . . ကျွန်တော်တို့ စစ်ကိုင်းဘက် ရောက်နေတယ်”

သူ့အဖြေစကား ကြားရနိုးနှင့် ဒုတိယအကြိမ်မြောက် စကား စလိုက်မိပြန်သည်။ ဤတစ်ကြိမ်တွင်တော့ မှိတ်လျက်ရှိသော သူ့မျက်လုံး များမှာ ညင်သာစွာ ပွင့်၍လာကြပြီ. . .

“စစ်ကိုင်းဘက်ရောက်နေတယ်ဆိုရင်လည်း မိတ္ထီလာဘက် ပြန် လှည့်လေကွာ. . . . မိတ္ထီလာ ဘယ်ဘက်မှာရှိလဲ မသိသေးဘူးလား”

“သိပါတယ် ဆရာ. . . . တောင်ဘက်မှာ”

“တောင်ဘက်မှာဆိုလည်း တောင်ဘက်လှည့်ပေါ့၊ ဘာကြောင် နေတာလဲ”

ကျွန်တော်မှာ လေယာဉ်ဦးကို တောင်ဘက်စူးစူးသို့ ဦးတည်၍ ကွေ့ချလိုက်၏။ မိတ္ထီလာကို ကောင်းစွာပြန်ရောက်ရပေတော့မည်။ သို့ သော် ကျွန်တော်မှာ စိတ်ထဲမှမပျော်နိုင်သေးပါ။

“ဒီလူကြီး ငါ့ကို ကျေနပ်မှ ကျေနပ်ပါ့မလား၊ မြေပြင်ပြန်ရောက် တော့ ဆူနေဦးမှာလား၊ တခြား သင်တန်းသားတွေကို ငါကြောင်ပုံတွေ လျှောက်ပြောပြီး ‘ဟား’ နေဦးမှာလား”

ပြန်လမ်းတစ်လျှောက်လုံး၌ အမျိုးမျိုးတွေးပြီး စိတ်ဆင်ရဲလိုက် သည့်ဖြစ်ခြင်း၊ လေယာဉ်ပျံမောင်းသည့် အလုပ်ကို နောက်ထပ် မလုပ် ချင်တော့အောင် စိတ်ပျက်အားလျော့၍ လာခဲ့မိတော့၏။

မိတ္ထီလာသို့ ချောမောစွာ ပြန်ရောက်ခဲ့ပေပြီ။

“ဘယ်လိုလဲကွ. . . . ပြန်ရောက်ပြီလား”

လောယာဉ်ရုံအရှေ့၌ လေယာဉ်ပျံစက်ကို ရပ်လိုက်သည်နှင့် ဆရာချမ်းသာ၏ ကျွန်တော့်ကို ခနဲ၍ မေးလိုက်သောအသံ ပေါ်၍လာခဲ့ သည်။ ကျွန်တော်မှာ သူ့အမေးကို ဘာမှ ပြန်မဖြေမပေးနိုင်တော့ပါ။

သဲ့သဲ့သာပြီးလိုက်မိ၏။ လူတစ်ကိုယ်လုံးမှာလည်း လေထဲ၌ ဂျမ်းအမျိုးမျိုးထိုးထားခဲ့ရ၍ လည်းကောင်း၊ လမ်းပျောက်နေသည့် တစ်ချိန်လုံး စိတ်ဆင်းရဲ ကိုယ်ဆင်းရဲဖြစ်ခဲ့ရသော ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်များကြောင့် လည်းကောင်း နုံးချိခွေယိုင်လျက် ရှိနေကြပေပြီ။

“မင်း တော်တော်ခက်တဲ့ကောင်ပဲ. . . တပ်မှူးကတော့ မင်းကို ဖြုတ်ပစ်လိုက်တော့လို့ ပြောတယ်၊ ငါကတော့ မင်းကိုဖြုတ်ပစ်လိုက်ရမှာ နှမြောနေတယ်။ ခုလောက် အချိန်ကြာကြာ သင်ပေးခဲ့ပြီးမှ ဖြုတ်ပစ်ရမယ်ဆိုရင် တိုင်းပြည်အတွက်လည်း အလွန်နစ်နာမယ်၊ မင်းအတွက် ဆိုလည်း ပြောစရာမရှိဘူး။ တခြားလူတွေက မင်းအပေါ် ဘယ်လိုပဲ အမျိုးမျိုးထင်နေကြပေမယ့် ငါကတော့ မင်းအပေါ်မှ မြင်နေတာ တစ်မျိုးပဲ။ အထူးပြောစရာလည်း မလိုဘူး၊ မင်းဟာလည်း မင်းသိမှာပါပဲ။ ကဲ. . . မင်းပြန်တော့. . . ငါ တပ်မှူးကို ထောက်ခံလိုက်မယ်၊ မင်းကို ဆက်သင်လို့ ရပါတယ်လို့”

ဆရာချမ်းသာမှာ ပြောပြောဆိုဆို သူ့လေထီးကို ပစ်ထားခဲ့ပြီး လေယာဉ်ပျံပေါ်မှ ဆင်းသွားတော့သည်။ ကျွန်တော်မှာ ရုတ်တရက် ထိုင်ရာမှ မထနိုင်သေးပါ။ မိနစ်အနည်းငယ်ကြာမှ မထချင် ထချင်နှင့် ထိုင်ရာမှ ထလိုက်ရ၏။

အချိန်မှာ နံနက်(၉)နာရီခန့် ရှိသွားပေပြီ။ ပရိဗို(စ်) လေယာဉ်ပျံအချို့မှာလည်း လေထဲတက်ရန်အတွက် လေယာဉ်ပြေးလမ်းထိပ်သို့ ထွက်ခွာသွားလျက်ရှိကြပေပြီ။ ကျွန်တော်မှာ ဆရာချမ်းသာထားရစ်ခဲ့သော လေထီးကို ဘယ်ဘက်ပခုံးတွင် ထမ်း၍ ကျွန်တော့်လေထီးကို ညာဘက်ပခုံးတွင်ထမ်းပြီး လေယာဉ်ပျံပေါ်မှ ဆင်းလာခဲ့၏။ မောကလည်း အလွန်မောနေ၊ စိတ်ကလည်း အလွန်ညစ်၊ တစ်မနက်လုံးလည်း

ဘာမှ မစားရသေးသဖြင့် လေထီးနှစ်ခုကို မနိုင်တနိုင်နှင့် ထမ်းပြီး ငိုက်
စိုက်ငိုက်စိုက်နှင့် လေထီးဌာနသို့ လျှောက်လျက်ရှိသော ကျွန်တော့်
မှာ နောက်ကကြည့်လိုက်လျှင် တော်တော် ရယ်စရာကောင်း၊ စိတ်ပျက်
စရာကောင်းပေလိမ့်မည်။

“ဪ... ကောင်းမှုတော်ဘုရားကြီးကိုသာ ငါ... ဗိုလ်
လောင်းဘဝက မရောက်ဖူးခဲ့ရင်တော့ ဒီနေ့ တော်တော်ပြဿနာပေါ်ရ
ဦးမှာပါလား၊ ဒီဘုရားကြီး ကယ်ပေးလို့သာပေါ့”

ရီဝေလျက်ရှိသော ကျွန်တော့်မျက်လုံးများတွင် ကောင်းမှုတော်
ဘုရားကြီးမှာ ကြည်ညိုဖွယ် ဖူးတွေ့နေရပါပေတည်း။

(၁၉၇၁ ခုနှစ်၊ မလတ်ထုတ် ငွေတာရီမှ)

အတောင်ချင်းယုတ်လို့ ဝဲကာပျံတယ်

လေယာဉ်ကွင်းသို့ထွက်လာမိသောအချိန်မှာ အနည်းငယ် စောလျက်ရှိသဖြင့် “ပျံသန်းမှုညွှန်ကြားရေးခန်းမ” သို့ ကျွန်တော် ရောက်သွားသောအခါ၌ တစ်ဦးတစ်ယောက်မှ မရောက်ကြသေးပါ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် လေယာဉ်မောင်းဝတ်စုံပြာကြီးကိုလဲပြီး ခန်းမရှေ့ တမာပင်အောက်ရှိ ထိုင်ထုံတွင် ဆင်းထိုင်နေမိသည်။

အချိန်မှာ နံနက် (၁၀) နာရီခန့် မတ်လကုန်ခါနီးတွင် ဖြစ်၏။ ဆောင်းအကုန် နွေအကူးရာသီထူးဖြစ်၍ လေရူးများ ဆော်လျက်ရှိကြလေသည်။ လေရူးဆိုသည့်အတိုင်းပင် ဤလေများမှာ ဘယ်အရပ်က တိုက်နေသည်ဟူ၍ ခန့်မှန်း၍မရ၊ မြန်နှုန်း ဘယ်မျှရှိသည်ကိုလည်း မပြောနိုင်။ စိတ်ပေါက်သလို တိုက်ချင်တိုင်းတိုက်လျက် ရှိကြပေသည်။

ကျွန်တော်သည် ညာဘက်အင်ဂျင်စက်မှစ၍ စက်နှစ်လုံးစလုံးကို စနစ်တကျနူးလိုက်၏။ လေယာဉ်စက်ခေါင်းများမှာ နေအရှိကြောင့် ပူ၍နေလို့ ထင်ပါရဲ့၊ အလွယ်တကူပင် နိုးသွားခဲ့ကြသည်။ လေယာဉ်စက် အခြေအနေပြဒိုင်ခွက်များကိုလည်း တစ်ခုချင်း ဂရုတစိုက် လက်

ဖြင့်ထောက်လျက် စစ်ဆေးကြည့်ရှုလိုက်မိသည်။ အစစရာရာ အားလုံးကောင်းပေသည်။

“ဟော. . . ဗိုလ်မှူးလည်း လာပြီ”

စက်နှိုးနေရ၍ အလုပ်များနေသော ကျွန်တော့်အား ညာဘက်ထိုင်ခုံတွင်ထိုင်နေသော လေကြောင်းလမ်းပြ ကိုတင်မောင်အေးက လှမ်းသတိပေးလိုက်၏။ မှန်ပါသည်။ ဗိုလ်မှူးမှာ ကိုင်းကိုင်း, ကိုင်းကိုင်းနှင့် ယူဘီ(၇၁၄) လေယာဉ်ပျံရှိရာသို့ လျှောက်သွားလျက်ရှိ၏။ အရပ် (၅) ပေ(၁၀)လက်မခန့်မြင့်၍ အလွန်ပိန်သူဖြစ်သဖြင့် သူ၏ ဟိုထိုးဒီထိုးနှင့် သွားနေဟန်မှာ ဝါးပင်များ လေအဝှေ့တွင် ဘယ်ညာယိမ်းနွဲ့နေကြသကဲ့သို့ ရှိလေသည်။

သုံးမိနစ်ခန့်အတွင်းတွင် ဗိုလ်မှူးလေယာဉ်ပျံ၏ စက်ခေါင်းနှစ်လုံးမှ ပန်ကာများမှာလည်း လည်ပတ်၍လာကြ၏။ ဗိုလ်မှူးလေယာဉ်စက်နှိုးသွားလေပြီ။

ယနေ့မှာ အုပ်ဖွဲ့ပျံသန်းခြင်းကို လေ့ကျင့်ပျံသန်းကြရမည့်နေ့ဖြစ်၏။ ဗိုလ်မှူးတင်မောင်ထွေးမှာ မင်းခေါင်(၁) (ဝါ) အမှတ် (၁) လေယာဉ်ပျံဖြစ်၍ ကျွန်တော်မှာ မင်းခေါင်(၂) (ဝါ) အမှတ် (၂) လေယာဉ်ပျံဖြစ်ပေသည်။ အမှန်တော့ ဗိုလ်မှူးတင်မောင်ထွေးက “ခင်ဗျား ဒီနေ့ ကျွန်တော့်နောက်က လိုက်ခဲ့၊ နှစ်စင်းအုပ်ဖွဲ့ပြီး တွဲပျံကြမယ်”ဟု အမိန့်ပေး၍သာ သူ့အမိန့်ကို မလွန်ဆန်ဝံ့သဖြင့် နောက်က လိုက်ပါပျံသန်းရမည်ဖြစ်သော်လည်း ကျွန်တော်မှာ အုပ်ဖွဲ့ပျံသန်းခြင်းကို ပိုင်နိုင်စွာ မောင်းတ်သေးသူမဟုတ်ပါ။ မောင်းရမှာကိုလည်း ကြောက်၍နေမိသည်။ မကြောက်၍လည်းမဖြစ်နိုင်။ လေယာဉ်အုပ်ဖွဲ့ပျံသန်းခြင်း ပညာကို ဗိုလ်မှူး နှစ်ကြိမ်မျှသာ သင်ကြားပြသပေးဖူးသေးသည်။ ပထမ တစ်

ကြိမ် သင်ပေးစဉ်က ၄၅-မိနစ်ခန့်သာကြာ၍ ဒုတိယအကြိမ် သင်ပေးစဉ် ၅၀-မိနစ်ခန့်သာ ကြာပေသည်။ စုစုပေါင်း မိနစ် ၉၀ခန့် နာယူရရှိဖြင့် ကျွန်တော်မှာ အဘယ်မျှ ခံယူနိုင်ပါမည်နည်း။ အုပ်ဖွဲ့ပုံသန်းခြင်း ပညာကလည်း လွယ်ကူသောပညာ မဟုတ်ပါ။ အချိန်အနည်းငယ် လွန်သွားရုံ၊ အမှန်းအဆ အနည်းငယ်လွဲသွားရုံနှင့် လေယာဉ်ပျံများ တစ်စီးနှင့်တစ်စီး ဝင်တိုက်မိပြီး မီးလောင်း၍ လေထဲ၌ ပေါက်ကွဲပျက်စီးသွားနိုင်ကြပေသည်။ မတော်တဆ ထိခိုက်၍ သေဆုံးကြသည့် သတင်းဆိုးများကလည်း မကြာခဏ ကျွန်တော်တို့ ကြားနေခဲ့ရဖူးသည် မဟုတ်ပေလား။

လေထဲ ပျံတက်ရန်အတွက် အဆင်သင့်ဖြစ်၍ နေပေပြီ။

လေယာဉ်ပြေးလမ်းအစွန်းတွင် ဗိုလ်မှူးလေယာဉ်ပျံနှင့် ကျွန်တော့် လေယာဉ်ပျံမှာ ရှေ့နောက် တန်းစီ၍ ရပ်ထားလိုက်ကြ၏။

“မင်းခေါင် (၂) . . . မင်းခေါင်(၁) စကားပြောနေတယ် . . . ကိုထွန်းထွန်း စ, တက်တော့မယ်နော် . . . အသင့်ပဲ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ဗိုလ်မှူး . . . တက်ပါ”

ဗိုလ်မှူးလေယာဉ်ပျံမှာ ရှေ့မှ ရုတ်တရက် စက်အားကို မြှင့်တင်လိုက်ပြီး တာမှလွတ်သော ပြိုင်မြင်းကြီးကဲ့သို့ပင် လေယာဉ်ပြေးလမ်းပေါ်တွင် ရှိန်နှင့် ပြေးထွက်သွားတော့သည်။ လေယာဉ်ကြီးမှာ ပြေးစက အနည်းငယ် နှေးနေသလိုရှိသော်လည်း တဖြည်းဖြည်း ပို၍ပို၍ မြန်မာကာ နောက်ဆုံး ပေနှစ်ထောင်ခန့် သွားမိပြီးနောက် ရုတ်တရက် လေထဲ ခုန်ကြွတက်သွားတော့သည်။

ကျွန်တော်သည် လေထဲတက်သွားပြီဖြစ်သော ဗိုလ်မှူး လေယာဉ်ပျံ၏ အမြီးပိုင်းကို နောက်မှ မျက်တောင်ပင် မခတ်နိုင်ဘဲ စူးစိုက်ကြည့်နေပြီး ပေသုံးရာအမြင့်ခန့်ရောက်ရှိသွားသည်နှင့် လေယာဉ်စက်အားကို

ရုတ်တရက် မြင့်တင်၍ တရိုက်ထိုး လိုက်သွားတော့သည်။ လေယာဉ်ပျံကြီးမှာ စက်အားကို ရုတ်တရက် ဆောင့်၍ တင်လိုက်မိသဖြင့် ထွက်စက ဟိုယိမ်းဒီယိမ်းနှင့် ရှိ၏။ မြင်းရိုင်းကြီး စီးနေရသကဲ့သို့ပင်။ သို့သော် ပေတစ်ထောင်ခန့်သွားမိ၍ အရှိန်ရလာသောအခါ၌မူ ထိန်းမောင်းရမခက်တော့၊ လေယာဉ်ပြေးလမ်းပေါ်တွင် ငြိမ်၍ တရိပ်ရိပ်ပြေးနေပြီး ပေနှစ်ထောင်ခန့် အရောက်တွင် လေထဲ ခုန်ကြွတက်သွားတော့သည်။

လေထဲသို့ ကျွန်တော့်လေယာဉ်ပျံ ရောက်သွားသည့် အခါ၌ ဗိုလ်မှူးလေယာဉ်မှာ ပေတစ်ထောင်ခန့်အမြင့်ခန့် ရောက်သွားပေပြီ။ တစ်စီးနှင့်တစ်စီး နှစ်ဖာလုံခန့်ကွာဝေးပေမည်။ ဗိုလ်မှူးညာဘက်သို့ တဖြည်းဖြည်း စတင်ကွေ့နေလေသည်။ ဤအကွေ့တွင် ကျွန်တော်မှာ လမ်းတစ်ဝက်မှဖြတ်၍ အမှီလိုက်ရမည်ဖြစ်၏။

ကွင်းပတ်၍ပြေးသည့် ပြေးပွဲများ ရှေ့က အပြေးသမားကို နောက်မှ ကွင်းဖြတ်ပြေး အမှီလိုက်သကဲ့သို့ပင် စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်းပင် ဗိုလ်မှူးလေယာဉ်ပျံကို ကျွန်တော်မှီ၍လာသည်။ ပေသုံးလေးဆယ်ခန့်သာ ဝေးတော့မည်ဖြစ်သဖြင့် အဆုံးတင်ထားသောစက်အားကို တဖြည်းဖြည်းချင်း စလျော့ပေးနေရ၏။ တစ်စက္ကန့် တစ်စက္ကန့်တိုင်းတွင် လေယာဉ်နှစ်စီးမှာ ပို၍နီးနီးလာသည်ဟု ထင်မိ၏။ ပထမ ပေ(၂၀) ခန့်၊ နောက် (၁၀)ပေခန့်၊ နောက်ဆုံး ရှေ့လေယာဉ်ပျံ တောင်ပံနှင့် ကျွန်တော့်လေယာဉ်ပျံတောင်ပံတို့ ထိတော့မလို ဖြစ်သွားသောအခါ၌ ကျွန်တော်သည် လေယာဉ်ပျံကို ဆက်မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ စက်ကို အကုန်ပိတ်ချထားလိုက်ရတော့၏။ ထိုသို့ မပိတ်လိုက်၍လည်း မဖြစ်တော့ပါ။ နောက်တစ်စက္ကန့်မျှသာ ဆက်သွားမည်ဆိုက ရှေ့လေယာဉ်ပျံကို ဝင်တိုက်မိပေတော့မည်။ လေကြောင်းလမ်းပြ ကိုတင်မောင်အေး ကိုယ်တိုင်လည်း

နှုတ်မှ “ဗိုလ်ကြီးတိုက်မိတော့မယ်. . . . တိုက်မိတော့မယ်” နှင့် အော်လျက်ရှိလေပြီမဟုတ်လား။

လေယာဉ်ပျံကြီးမှာ စက်အကုန်ပိတ်လိုက်သဖြင့် ဝေါခနဲ ကျယ်လောင်စွာ မြည်ဟည်းပြီး ဦးစိုက်ထိုးဆင်းသွား၏။ ဗိုလ်မှူးလေယာဉ်မှာ မူ အရှိန်ပြင်းစွာနှင့်ပင် ဆက်ထောင်တက်သွားပြီး ကျွန်တော့်လေယာဉ်ပျံ၏ ပေါင်းမိုးများအကွယ်တွင် မြင်ကွင်းမှ ပျောက်သွားတော့သည်။ မြေပြင်မှ ပေအနည်းငယ်အမြင့်သို့သာ ရောက်ရှိသေးသဖြင့် လေပွေများ၏ ဝဲဂယက်မှလည်း မလွတ်သေးပါ။ လေယာဉ်ပျံကြီးမှာ တဒုံးဒုံးနှင့် ခါယမ်းလျက်ရှိ၏။

ကျွန်တော်မှာ စိတ်ထဲတွင် ထူပူ၍ သွားသည်။

ဘာကြောင့် ယခုကဲ့သို့ ဝင်တိုက်မိတော့မလို့ ဖြစ်သွားသည်ကိုလည်း မတွေးတတ်။ နောက်မှ ပြေပြင်ရောက်၍ ဗိုလ်မှူးရှင်းပြသဖြင့် သိရသည်မှာ ထိုနေ့က ဗိုလ်မှူးမှာ အလျင်အမြန် လေယာဉ်ကွင်းအနီးမှ ထွက်ခွာသွားချင်သဖြင့် ယခင်လေ့ကျင့်သင်ကြားပေးစဉ်ကသကဲ့သို့ (၁၈၀) ဒီဂရီ ခန့်မကွေ့ဘဲ (၃၆၀) ဒီဂရီ အပြည့် တစ်ပတ်ကွေ့ချလိုက်သည်ဟု ဆိုသည်။ ထိုသို့ တစ်ပတ်အပြည့် ကွေ့နေသည်ကို ကျွန်တော်မှာ အတွေ့အကြုံရှိသူမဟုတ်သဖြင့် မမှန်းဆတတ်ခဲ့။ တည့်တည့်စပုံနေပြီဟု ထင်၍ ဆက်ကပ်ကွားမိသဖြင့် တိုက်မိတော့မလို့ဖြစ်သွားပြီး ဗိုလ်မှူး လေယာဉ်ပျံ၏ ဗိုက်အောက်ထဲ ဝင်သွားခဲ့သည်ဟု ဆိုသည်။

ကျွန်တော်မှာ ပေါင်းမိုးအကွယ်တွင် မြင်ကွင်းမှ ပျောက်သွားသော ဗိုလ်မှူးလေယာဉ်ပျံကို ဘယ်ညာယိမ်း၍ ရှာဖွေကြည့်နေမိသည်။ ဘယ်မှ ရှာ၍မတွေ့။

“ဟေ့လူ. . . ကိုတင်မောင်အေး. . . . ရှာစမ်းပါ။ ရှေ့က လေ

ယာဉ်ပျံ ဘယ်ပျောက်သွားပြီလဲ”

“မတွေ့ဘူး ဗိုလ်ကြီး. . . ကျွန်တော်လည်း လိုက်ရှာကြည့်နေ တာပဲ”

ဒုလေယာဉ်ထိုင်ခုံတွင် ထိုင်နေသော လေကြောင်းလမ်းပြ ကိုတင်မောင်အေးက ပြန်ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

ကျွန်တော့်တစ်ကိုယ်လုံးတွင် ချွေးသီးချွေးပေါက်များ ကျလာခဲ့ သည်။ လေယာဉ်ကွင်းပြန်ဆင်းလျှင်တော့ သူငယ်ချင်းတွေ ဝိုင်းနောက် တော့မှာပါပဲ။

“ဟေ့ကောင်ကြီး. . . ဒါလောက်ပဲ ချာရလားကွ၊ အုပ်ဖွဲ့ပျံ တယ်တဲ့ကွာ. . . လေထဲရောက်တော့ ခေါင်းဆောင်လေယာဉ်ပျံ ဘယ် ရောက်သွားမှန်း မသိဘူးတဲ့”

“ထွန်းထွန်းတို့ အုပ်ဖွဲ့ပျံတာက တစ်စီးနဲ့တစ်စီး ဆယ်မိုင်ဝေး သတဲ့ ဟေ့. . . ”

သူငယ်ချင်းလေသူရဲများ ဟားကြမည့်အသံများမှာ ကျွန်တော့် နားတွင် အလိုလို ပေါ်၍လာကြသည်။

ကျွန်တော့်လေယာဉ်ပျံ ရောက်ရှိနေသော အမြင့်မှာ မြေပြင်မှ ပေနှစ်ထောင်ခန့်တွင် ဖြစ်၏။ ဗိုလ်မှူးလေယာဉ်ပျံမြင်ကွင်းမှ ပျောက် သွားသည်မှာ သုံးမိနစ်ခန့်ပင် ရှိသွားလေပြီ. . . ။

ကျွန်တော်သည် မိတ္ထီလာ လေယာဉ်ကွင်းပေါ်တွင် ဝဲပတ်၍ ရှေ့ လေယာဉ်ပျံကို မြင်ရဦးနှင့် အမျိုးမျိုး ကြိုးစား၍ ရှာနေမိသည်။ ဗိုလ်မှူး လေယာဉ်ပျံ၏ အရိပ်အယောင်မှ မမြင်ရပါ။ မြေပြင်မှ သူငယ်ချင်းများ ကတော့ လေယာဉ်ပျံကွင်းပေါ်ဝဲနေသော ကျွန်တော့်ကို လက်ညှိုးတထိုး ထိုးနှင့် ဟားနေကြတော့မည်။

နောက်ဆုံးတော့ မတတ်နိုင်ပါ။ ရေဒီယိုစက်မှ လှမ်း၍ခေါ်ရ တော့သည်။

“မင်းခေါင်(၂) . . . မင်းခေါင်(၁)မှ ပြောနေတယ်။ ဗိုလ်မှူး ဗိုလ်မှူးလေယာဉ်ပျံ ဘယ်ရောက်နေပြီလဲ . . . ကျွန်တော် ရှာမတွေ့ တော့ဘူး”

“ဟေ့လူ့ ဘာ ”

ဗိုလ်မှူးမှာ ကျွန်တော့်သတင်းပို့ချက်ကို ကြားလိုက်ရသောအခါ ၌ အလွန်အံ့ဩသွားဟန်ရှိသည်။ သူ့တပည့်ကျော်ကိုအထင်ကြီးမိသည် မှာ ဤတစ်ကြိမ်တော့ တက်တက်စင်လွဲလေပြီ။

“ဗိုလ်မှူး . . . ဗိုလ်မှူးလေယာဉ်ပျံ လေထဲစတက်ပြီး ညာဘက် ကွေ့သွားကတည်းက ကျွန်တော့်မြင်ကွင်းထဲက ပျောက်သွားခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော် . . . ခု မိတ္ထီလာလေယာဉ်ကွင်းပေါ်မှာပဲ ဝဲနေတယ်”

“ဟာဗျာ . . . ကျုပ် သာစည်မြို့ပေါ်တောင် ရောက်နေပြီ၊ ခင်ဗျား မိတ္ထီလာကန်ပေါ်မှာ ပေ (၃၀၀၀) အမြင့်က သွားဝဲနေ . . . ကျုပ် ပြန်လာခဲ့မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဗိုလ်မှူး”

လေယာဉ်ကွင်းပေါ်မှ မိတ္ထီလာကန်ဘက်သို့ ကျွန်တော့်လေယာဉ် ပျံကြီးကို ကွေ့၍ မောင်းလာခဲ့၏။ မိတ္ထီလာကန်ရေပြင်ကြီးမှာ မိုးသားကဲ့သို့ ပင် ပြာလွဲ၍နေ၏။ ဘယ်ဘက် ကန်မကြီးနှင့် ညာဘက် ကန်မကြီး အကြား ဖောက်လုပ်ထားသော ကားလမ်းပေါ်၌ မော်တော်ကားများ၊ မြင်း လှည်းများ ဥဒဟိုသွားလျက်ရှိသည်ကို မြင်တွေ့နေရပေသည်။

သုံးမိနစ်ခန့်သာ ကြာပေမည်။ ဗိုလ်မှူးအသံ ပေါ်၍လာပြန် သည်။

“မင်းခေါင် (၂) . . . မင်းခေါင် (၁)က ပြောနေတယ်. . .
ကိုထွန်းထွန်း ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို မြင်လား”

ကျွန်တော်သည် ဗိုလ်မှူးလေယာဉ်ပျံရှိမည်ထင်သော နေရာကို
ဘယ်၊ ညာ ရှာဖွေကြည့်ရှုမိသည်။ အမဲစက်ကလေးမျှပင် ကောင်းကင်
ပြင်ကျယ်အတွင်း၌ မမြင်တွေ့ရပါ။

“ဗိုလ်မှူး မတွေ့ဘူး”

“သေသေချာချာ ကြည့်ပါဦး”

ကျွန်တော်သည် မျက်လုံးပြူးနေအောင်ရှာသည်။ အရိပ်အယောင်
မှ မတွေ့ရ။

“ဗိုလ်မှူး. . . သေသေချာချာကြည့်တာပဲ၊ မတွေ့ဘူး”

“ကိုယ့်လူ. . . သေတော့မှာပဲ. . . ခင်ဗျားရှေ့တည့်တည့်ကို
ကြည့်စမ်း”

“ဟာ. . . သေလိုက်ပါတော့”

ကျွန်တော်မှာ နှုတ်မှပင် အသံထွက်၍ ငြီးလိုက်မိ၏။ လူတစ်
ကိုယ်လုံးမှာလည်း ရှက်စိတ်များဖြင့် မွန်ထူ၍သွားတော့သည်။

ဗိုလ်မှူးလေယာဉ်ပျံမှာ ကျွန်တော့်ရှေ့တည့်တည့် နှစ်ဖာလုံခန့်
အကွာအဝေးတွင် ပျံသန်းသွားလျက်ရှိ၏။ ကျွန်တော်သည် ဗိုလ်မှူး
ရှာခိုင်းစဉ်က မွန်ထူ၍နေပြီး ရှေ့တည့်တည့်ကို လုံးဝမကြည့်မိခဲ့။ ဘေး
ဘယ်ညာကိုသာ ဂရုတစိုက် ကြည့်နေမိခဲ့သဖြင့် မမြင်တွေ့လိုက်ခြင်း
ဖြစ်၏။

“ကိုယ့်လူ. . . မြင်ပြီလား”

“မြင်ပါပြီ ဗိုလ်မှူး”

“ကိုင်း. . . မြင်ရင်လည်း လိုက်ခဲ့ပေတော့. . . ”

ဗိုလ်မှူးလေယာဉ်ပျံမှာ အနောက်စူးစူးသို့ ဦးတည်၍ ထွက်သွား ပြန်သည်။ ယခုတစ်ကြိမ်တွင်တော့ ကျွန်တော်မှာ လုံးဝ ရှေ့မှ လေယာဉ် ပျံကို မျက်စိအောက်မှ အပျောက်မခံဝံ့တော့ပါ။ စက်အားကို အစွမ်းရှိ သလောက် အကုန်မြှင့်တင်ပစ်လိုက်ပြီး တရှိန်ထိုး အမှီလိုက်သွားတော့ သည်။

တစ်မိနစ်ခန့်သာကြာပေမည်။ ရှေ့မှ လေယာဉ်ပျံကို မှီလာတော့ ၏။ ပေ (၄၀၀၀)အမြင့်ခန့်သို့ ရောက်ရှိနေကြပြီ ဖြစ်သဖြင့် လေပွေများ ၏ ဒဏ်ကိုလည်း လုံးဝ မခံကြရတော့။ တအိအိဖြင့် ငြိမ်သက်စွာ ပျံသန်း သွားလျက် ရှိကြပေသည်။ ကျွန်တော်မှာ ဗိုလ်မှူးလေယာဉ်ပျံနှင့် အတောင်ပံချင်း ဆယ်ပေခန့်အကွာတွင် ကပ်၍ ယှဉ်တွဲလိုက်သွားခဲ့၏။ ကျွန်တော်တို့ လေယာဉ်နှစ်စီးအောက် ပေ (၂၀၀၀) အမြင့်လောက်တွင် မှ ကြိုတို့ကျဲတဲရို တိမ်လွှာလေးများမှာ တရိပ်ရိပ်နှင့် လွင့်မျောပြေးသွား လျက် ရှိကြပေသည်။

x x x

ကျွန်တော်တို့ လေယာဉ်ပျံနှစ်စီးမှာ အနောက်စူးစူးသို့ ဦးတည် ပျံသန်းလျက်ရှိ၏။ ကောင်းကင်ပြင်၌ ရာသီဥတု သာယာသော အချိန် အခါဖြစ်သဖြင့် လေယာဉ်ပျံများကို အန္တရာယ်ဖြစ်စေမည့် တိမ်စိုင့်တိမ်ခဲ ကြီးများကို လုံးဝ မမြင်တွေ့ရပါ။ ပုပ္ပိုးတောင်ကြီးမှာမူ ကျွန်တော့်လေ ယာဉ်ပျံ၏ ညာဘက် မိုင်သုံးဆယ်ခန့်အကွာအဝေးတွင် ထီးထီးကြီး ပေါ်လွင်လျက်ရှိ၏။

ကျွန်တော်သည် ရှေ့မှ ဗိုလ်မှူးလေယာဉ်ပျံနှင့် အကွာအဝေးမှန်၊ အနေအထားမှန်၍ တစ်ချိန်လုံး ကပ်၍ လိုက်ပါနိုင်ရန် ကြိုးစား ထိန်း

ရတနာပုံစာပေ

မောင်းနေခဲ့၏။ လေယာဉ်ပျံများ အုပ်ဖွဲ့ပျံသန်းရာ၌ အကွာအဝေးမှန် အနေအထားမှန်ဆိုသည်မှာ လေယာဉ်ပျံတစ်စီးနှင့်တစ်စီး အတောင်ပံ အလျားတစ်ဝက်ခန့်ခွာ၍ ပျံသန်းကြခြင်းကို ဆိုလိုခြင်းပင်ဖြစ်ပေသည်။ အုပ်ဖွဲ့ပျံသန်းရာ၌ ခေါင်းဆောင်လေယာဉ်ပျံမှာ အခရာပင်ဖြစ်၏။ သူ ပေးသည့်အမိန့်ကို ကျန်လေယာဉ်များက တသွေမတိမ်း လိုက်နာကြရ ပေသည်။ စောဒကတက်ခွင့် လုံးဝမရှိ။ သူက လိုက်ခဲ့ဆိုလျှင် လိုက်သွား ရသည်။ သူက ပြန်လှည့်ဆိုလျှင် ပြန်လှည့်ရသည်။

နာရီဝက်ခန့်ပင် အချိန်ကြာမြင့်သွားခဲ့လေပြီ။

ရှေ့တွင် မြေကြီးတစ်ကောင်ကဲ့သို့ ကွေ့ကောက်စီးဆင်းနေသော ဧရာဝတီမြစ်ပြင်ကျယ်ကြီးကို မြင်တွေ့နေရ၏။ မြစ်အလယ်တွင် မီး သင်္ဘောတစ်စင်းများ မီးခိုးတလူလူနှင့် ခုတ်မောင်းသွားလျက်ရှိ၏။ မြစ် ဟိုမှာဘက်ကမ်းတွင် ပခုက္ကူမြို့ကို မြင်တွေ့နေရပေသည်။ ပခုက္ကူမြို့၏ ညာဘက်မှ စီးဆင်းဟန်ရှိသော သဲချောင်းကြီးမှာလည်း မြေပြင်တွင် ထင် ရှားစွာ ပေါ်လွင်လျက်ရှိ၏။ မြို့အထက်နားမှ လေယာဉ်ကွင်းမှာမူ အဝေး တွင် မှုန်းဝါးဝါး မြင်တွေ့နေရလေသည်။

“မင်းခေါင် (၂) . . . မင်းခေါင်(၁) ပြောနေတယ်၊ ကိုထွန်းထွန်း ပြန်ကွေ့ကြစို့။”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . ဗိုလ်မှူး”

ဗိုလ်တင်မောင်ထွေးအသံ လေလှိုင်းအတွင်းမှ ပျောက်သွားသည် နှင့် ရှေ့မှ လေယာဉ်ပျံမှာ တဖြည်းဖြည်းချင်း ဘယ်ဘက်သို့ စတင်ကွေ့ လေတော့သည်။ ကျွန်တော်မှာ ညာဘက်မှနေရာယူ၍ လိုက်ရသူဖြစ် သဖြင့် ယခုကဲ့သို့ ဘယ်ဘက်သို့ အတောင်စောင်း၍ ကွေ့ရသောအခါ၌ ရှေ့လေယာဉ်ပျံကို အပေါ်မှမိုးထားသလို ရှိ၏။ ယခုအချိန်အခါများ

စက်တစ်ခုခု ချို့ယွင်းသွားလျှင်ဖြင့် ဗိုလ်မှူးလေယာဉ်ပျံကို ဝင်တိုက်မိ မည်မှာ ဧကန်မလွဲပါ။ ဤအကွေ့ အနေအထားများမှာ အုပ်ဖွဲ့ပျံသန်း ရာ၌ လေသူရဲများ အထူးသတိထား ဂရုစိုက်ကြရ၏။ ကျွန်တော်မှာ ကျွမ်း ကျင်လှသူမဟုတ်ဘဲ လေယာဉ်မောင်းတတ်စ လေသူရဲဖြစ်သဖြင့် ရှေ့မှ ဗိုလ်မှူးလေယာဉ်ပျံကို ကြည့်ပြီး ရင်ထဲတွင် အသဲတအေးအေး ရှိနေပေ သည်။

အုပ်ဖွဲ့ပျံသန်းကြခြင်းမှာ ရုတ်တရက် တွေးကြည့်လိုက်လျှင် လေ သူရဲများ စတန်ထွင်ခြင်း၊ အပျော်ပျံသန်းကြခြင်းဟု ထင်ကောင်းထင်စရာ ဖြစ်သော်လည်း အမှန်စင်စစ် ကျွန်တော်တို့ အပျော်စတန်ထွင် ပျံသန်း ကြခြင်း မဟုတ်ပါ။ ရည်ရွယ်ချက် များစွာရှိပေသည်။ ဥပမာ-ရန်သူ နယ်မြေသို့ တိုက်ပွဲဝင်ရန် ပျံသန်းသွားသောအခါ၌ အုပ်လိုက်အသင်း လိုက် ပျံသန်းသွားကြခြင်းဖြင့် လမ်း၌ ရန်သူ၏လေယာဉ်ပျံများကြား ဖြတ်တိုက်ခိုက်ခြင်းကို မခံရအောင် တစ်ဦးကိုတစ်ဦး အပြန်အလှန် အကူ အညီ ပေးနိုင်ကြသည်။ တစ်စုတစ်ပေါင်းတည်း ပစ်ခတ်တိုက်ခိုက်ကြ သဖြင့် ရန်သူတို့ကို ပို၍ အထိနာစေသည်။ ဖျက်စီးနိုင်မှုစွမ်းအား ပို၍ ကြီးမားလာစေသည်။ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် ရဲဘက်ရဲဘော်ချင်း စုပေါင်း ယှဉ်တွဲ၍ ပျံသန်းကြရသဖြင့် လေသူရဲများမှာ ပို၍ စိတ်ဓာတ်တက်ကြွမှု ကို ဖြစ်ပေါ်ပေသည်။

ဗိုလ်မှူးလေယာဉ်ပျံ မိတ္ထီလာမြို့သို့ ဦးတည်လိုက်၏။ အချိန်မှာ (၁၀)နာရီ မိနစ် (၅၀)ခန့် ရှိသွားလေပြီ။ ကျွန်တော်တို့ လေယာဉ်ပျံ နှစ်စီး မှာ “အမြီးသွားရာ ခေါင်းပါ” သကဲ့သို့ တစ်စင်နှင့်တစ်စင်း အမြဲ ရှေ့ နောက်တတွဲတွဲနှင့် လိုက်ပါလျက်ရှိကြ၏။

ဗိုလ်မှူးမှာ ပေ (၄၀၀၀)အမြင့်မှ တဖြည်းဖြည်း မသိမသာ စတင်

နိမ့်ဆင်းသွားခဲ့၏။ ကျွန်တော်မှာ ဗိုလ်မှူးနှင့်ကပ်၍ လိုက်ပါသွားသည်။
ပေနှစ်ထောင်အမြင့်ခန့်သို့ ရောက်လာခဲ့လေပြီ။ မြေပြင်မှ လေ
ပွေ၊ လေဝဲများ၏ ဒဏ်ကိုလည်း ထိမှန် ခံစားရစ ပြုချေပြီဖြစ်၏။

“မိတ္ထီလာမျှော်စင် . . . မင်းခေါင်းလေယာဉ်အုပ်မှ ခေါ်နေ
တယ် . . . အသံကြား အကြောင်းပြန် . . . ဒါပဲ”

“မင်းခေါင် လေယာဉ်အုပ် . . . မိတ္ထီလာမျှော်စင်မှ ပြန်ပြောနေ
တယ် . . . ခင်ဗျားအသံကြားပါတယ် . . . ဆက်ပြောပါ . . . ဒါပဲ”

ဗိုလ်မှူးနှင့် မိတ္ထီလာမျှော်စင်မှာ လေလှိုင်းမှ အပြန်အလှန်
အဆက်အသွယ်ပြုလျက် ရှိကြ၏။

“မိတ္ထီလာမျှော်စင် . . . မင်းခေါင် လေယာဉ်အုပ်မှ ပြောနေ
တယ်။ ကျုပ်တို့ ပေလေးထောင်မှ စဆင်းလာကြတာ ခုပေနှစ်ထောင်ကို
ရောက်လာပြီ။ နောက် ငါးမိနစ်အတွင်း လေယာဉ်ကွင်းပေါ် ရောက်မယ်၊
တခြား လေယာဉ်ပျံတွေ ရှင်းထားပေးပါ . . . ဒါပဲ . . . ”

“မင်းခေါင် လေယာဉ်အုပ် . . . မိတ္ထီလာမျှော်စင်က ပြောနေ
တယ်၊ ခင်ဗျားတို့ ဆက်သာလာခဲ့ပါ။ လေယာဉ်ကွင်းအတီးတစ်ဝိုက်မှာ
တခြား ဘယ်လေယာဉ်ပျံမှ မရှိပါဘူး၊ ရှင်းနေပါတယ် . . . ဒါပဲ . . . ”

တခြား ဘယ်လေယာဉ်ပျံမှ မရှိဟု ဆိုသဖြင့် ကျွန်တော့်မှာ စိတ်
ထဲ၌ အနည်းငယ် အေး၍ သွားသည်။ ကွင်းပေါ်၌ လေယာဉ်ပျံများ ရှုပ်
ထွေးနေက ကွင်းအဆင်းတွင် အလွန် ဗရုတ်ဗရက် ဖြစ်ကြရတတ်၏။
သူ အရင်ဆင်းချင်၊ ငါ အရင်ဆင်းချင်နှင့် တစ်ခါတစ်ရံများ တစ်စီးနှင့်
တစ်စီး ဝင်တိုက်မိကြတော့မလိုပင် ဖြစ်သွားတတ်ကြပြီး လေလှိုင်းထဲ၌
ဆဲဆိုကြသံများမှာလည်း မိုးမွန်အောင် ကြားကြရတတ်၏။

ပေတစ်ထောင်အမြင့်သို့ပင် ရောက်လာပေပြီ။

ရှေ့ဆယ်မိုင်အဝေးခန့်တွင် ဂဝံကျောက်များ အမှုန့်ချေ၍ ခင်းထားသော လေယာဉ်ပြေးလမ်းအနီးကြီးမှာ ထင်ရှားစွာ မြင်တွေ့နေရ၏။ ဗိုလ်မှူးမှာ သူ့လေယာဉ်ဦးကို လေယာဉ်ပြေးလမ်းလမ်းနှင့် တည့်အောင်ချိန်လိုက်ပြီး ရေဒီယိုလှိုင်းမှ . . .

“မင်းခေါင် (၂) . . . မင်းခေါင်(၁)မှ ပြောနေတယ်။ ကိုထွန်းထွန်း . . . လေက မြောက်ဘက်က တိုက်နေတယ်။ ဒါကြောင့် ကျုပ်တို့ တောင်ဘက်မှ လှည့်ဆင်းရမယ်။ ခင်ဗျားဘယ်ဘက်တောင်ပံကို နေရာပြောင်းယူ . . . ဒါပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . ဗိုလ်မှူး”

ကျွန်တော်သည် ဗိုလ်မှူးအမိန့်ပေးသည့်အတိုင်း သူ့လေယာဉ်ပျံညာဘက်တောင်ပံမှ လိုက်နေရာက စက်အားကို တဖြည်းဖြည်း လျော့၍ အမြီးအနောက်ဘက်နားမှ အသာလေးကပ်ဖြတ်ပြီး ညာဘက်တောင်ပံမှ ဆယ်ပေခန့်အကွာတွင် နေရာယူလိုက်၏။ ညာဘက်ထိုင်ခုံတွင် ထိုင်နေသော လေကြောင်းပြ ကိုတင်မောင်အေးမှာ ကွင်းဆင်းခါနီးဖြစ်သဖြင့် ကျွန်တော် အမိန့်ပေးလျှင် လေယာဉ်ဘီးများကို ချက်ချင်းချပေးနိုင်ရန် အသင့်ပြင်လျက်ရှိ၏။

ယခု ကျွန်တော်မောင်းလျက်ရှိသော (ဒါကိုတာ) လေယာဉ်ပျံများ အုပ်ဖွဲ့ပျံကြရာတွင် ခေါင်းဆောင်လေယာဉ်ပျံ၏ ဘယ်ဘက်မှ နေရာယူ၍ လိုက်ပါပျံသန်းရသည်မှာ မလွယ်ကူလှပါ။ ဤလေယာဉ်ပျံများတွင် လေယာဉ်မှူးသည် ဘယ်ဘက်ထိုင်ခုံတွင် ထိုင်ရသဖြင့် ညာဘက်တွင် တည်ရှိနေသော ခေါင်းဆောင် လေယာဉ်ပျံကို ကောင်းစွာ မမြင်ရပါ။ အနည်းငယ် လှမ်းနေသဖြင့် အချိန်ရ အလွန်ခက်လှ၏။

လေယာဉ်ကွင်းပေါ်သို့ ရောက်ရှိရန် (၅) မိုင်ခန့်သာ လိုပေတော့

မည်။ အုပ်ဖွဲ့ပုံသန်းရာ၌ ဤနေရာသည် အရေးအကြီးဆုံးဖြစ်၏။ အုပ်ဖွဲ့ပုံလာကြသော လေယာဉ်ပုံအားလုံးမှာ တစ်စီးချင်း ကွင်းပေါ်ရောက်သည်နှင့် ခေါင်းဆောင်လေယာဉ်ပုံ၏ အမိန့်ကို နာခံ၍ အုပ်ခွဲကြရပေတော့မည်။ ထိုအချိန်၌ မြေပြင်မှ လေသူရဲများ၊ လေယာဉ်မောင်းနည်းပြဆရာအားလုံးမှာလည်း အုပ်ခွဲရန်ဝင်လာသည့် လေယာဉ်အုပ်ကို ထွက်ကြည့်နေကြလိမ့်မည်ဖြစ်၏။ နှုတ်မှလည်း “ဒီအဖွဲ့ တယ်ဟုတ်ပါလား၊ တယ်ညွှံပါလား။ တစ်စီးနဲ့တစ်စီး တယ်ဝေးပါလား၊ နောက်ကလိုက်တဲ့ လေသူရဲက ဘယ်သူလဲကွ၊ ဒီကောင် တယ်ကြောက်တဲ့အကောင်ပဲ၊ သတ္တိမှ မရှိတာ၊ လက်ဒီနေ့မှပေါ်တယ်ဟေ့ . . .” စသဖြင့် အမျိုးမျိုး ဝေဖန်ချက်ပေးနေကြမည်ဖြစ်၏။ တစ်ခုခု အမှားတွေ့သွားကြလျှင်လည်း ထိုလေယာဉ်ပုံမောင်းသည့် လေသူရဲကို မြေပြင်ပြန်ဆင်းလာသောအခါ၌ ခေါင်းမဖော်နိုင်အောင် အရှက်ခွဲကြတော့မည်၊ ‘ဟား’ကြတော့မည်ဖြစ်၏။

ကျွန်တော်မှာ အသွားတုန်းက လေယာဉ်ကွင်းပေါ်မှာပင် ခေါင်းဆောင်လေယာဉ်ပုံ ဘယ်ပျောက်သွားမှန်းမသိဘဲ၊ တဝဲလည်လည် ဖြစ်လျက် မျက်စိသူငယ်နှင့် အရှက်ကွဲခွဲရဖူးလေပြီ။

ယခု ပြန်အဆင်းတွင်ပါ တစ်ခုခု မှားသွားရင်တော့ သူငယ်ချင်းတွေ ဝိုင်းနောက်ကြမည့်အကြားတွင် ခေါင်းမဖော်နိုင်အောင် ဒုက္ခရောက်ရပေတော့မည်။

အရှက်နှင့်လူလုပ်ခြင်းဖြစ်၏။ အသက်နှင့် လူလုပ်ခြင်းမဟုတ်။ ဤစကားမှာ အလွန်မှန်ကန်လှ၏။ ကျွန်တော်မှာ စွန့်စွန့်စားစားပင် ဗိုလ်မှူးလေယာဉ်နှင့် ငါးပေခန့်အကွာအဝေးအထိ ရောက်အောင် ထိုးကပ်ပစ်လိုက်၏။ လေယာဉ်ကွင်းပေါ်ရောက်ရန် တစ်မိုင်ခန့်သာလိုပေတော့

မည်။ သူငယ်ချင်း လေသူရဲအားလုံးမှာလည်း လေယာဉ်စက်သံများ ကြား
သဖြင့် လေသူရဲအပန်းဖြေစခန်းမှ ထွက်ကြည့်နေကြရောမည်ဖြစ်၏။

“ဗိုလ်ကြီးထွန်းထွန်း.. . မကပ်လွန်းဘူးလားဗျ”

ကိုတင်မောင်အေးမှာ ရှေ့လေယာဉ်ပျံနှင့် ဝင်တိုက်မိမည်စိုး၍
ကျွန်တော့်ကို လှမ်းသတိပေးလိုက်၏။

“မကပ်လှသေးပါဘူး.. . ရပါတယ်၊ ကျုပ် လေယာဉ်ကွင်းပေါ်
ရောက်ရင် အခုထက် ကပ်လိုက်ဦးမလို့”

ကျွန်တော့်စကားမှာ ကိုတင်မောင်အေးကို ချောက်လှန့်လိုက်မိ
သကဲ့သို့ ဖြစ်၏။ သူ့မျက်နှာပျက်၍ သွား၏။ ထိုအချိန်၌ လေယာဉ်ပျံနှင့်
မြေပြင်မှာ အလွန်နီးကပ်လျက်ရှိသဖြင့် မြေပြင်မှ လေပွေလှိုင်းများဒဏ်
ကြောင့် လေယာဉ်ပျံနှစ်စီးလုံးမှာ ဟိုထိုးဒီထိုးနှင့် သင်္ဘောများ လှိုင်းလူး
နေကြသကဲ့သို့ရှိ၏။ တစ်စီးနှင့်တစ်စီး ယခုကဲ့သို့ ထုံစံအတိုင်း ပျံသန်း
ကြရမည့် အတောင်ပံအလျားတစ်ဝက်စာထက် ပိုမိုချဉ်းကပ်၍ ပျံသန်း
သောအလုပ်မှာ အလွန်အန္တရာယ်ကြီးမားလှ၏။ တစ်စက္ကန့်မျှ သတိလစ်
သွားရုံ၊ အမှန်းအဆ အနည်းငယ်လွဲသွားရုံနှင့် လေယာဉ်ပျံနှစ်စီး
ဝင်တိုက်မိပြီး လေထဲတွင် ပေါက်ကွဲပျက်စီးသွားနိုင်ကြပေသည်။
ကျွန်တော်မှာ ဝင်တိုက်မိမည်စိုးလွန်းသဖြင့် ရင်ထဲတွင် အထိတ်ထိတ်နှင့်
ရှိ၏။ လေယာဉ်ထိန်းမောင်းတံများကို ကိုင်ထားသော လက်များမှာလည်း
လက်ဖဝါးတွင် ချွေးထွက်လွန်းသဖြင့် ချော၍နေပြီး ကောင်းစွာ မြဲအောင်
မဆုပ်ကိုင်နိုင်ဘဲ ရှိနေလေသည်။

လေယာဉ်ကွင်းအစပ်သို့ ရောက်လုပေပြီ။

ကျွန်တော်မှာ ရှေ့လေယာဉ်ပျံ၏ အတောင်ပံမှ သုံးပေခန့်အကွာ
အဝေးရောက်သည်အထိ တိုး၍ ချဉ်းကပ်သွားခဲ့၏။

“ဟာ. . . သေပြီ. . .”

ကိုတင်မောင်အေး၏ အော်လိုက်သော အသံနှင့်အတူ ကျွန်တော်မှာ လေယာဉ်ပုံမကြီးကို ဘယ်ဘက်သို့ ဆောင့်၍ နင်းပစ်လိုက်၏။ သို့သော် တုတ်တုတ်မျှ မလှုပ်။ လေယာဉ်ပုံ ညာဘက်တောင်ပံကြီးမှာ အပေါ်သို့ အနည်းငယ် ထောင်တက်သွားပြီး ကန့်လန့်ကြီးဖြစ်လျက် ဗိုလ်မှူးလေယာဉ်ပုံမှ နှစ်ပေခန့်အကွာတွင် ကပ်၍ ယှဉ်တွဲပျံသွားလျက် ရှိ၏။

“ဟာ. . . ကွဲပြီ. . . ပြဿနာပဲ”

ငယ်ထိပ်တွင် မြွေးပေါက်ခံလိုက်သည်ဟူသောစကားမှာ ယခု အချိန်မျိုးကို တင်စားပြောဆိုဟန်ရှိပေသည်။ ကျွန်တော့်တစ်ကိုယ်လုံး မှာ ထူပူ၍သွားပြီး လက်များမှာလည်း ဆတ်ဆတ်တုန်လျက်ရှိကြ၏။ ကိုတင်မောင်အေးမှာ ကြောက်လန့်လွန်းသဖြင့် သူ့မျက်စိနှစ်ဖက်ကိုပင် လက်တစ်ဖက်နှင့် အုပ်ပစ်ထားလိုက်တော့၏။

မှန်ပါသည်။ ကျွန်တော့်လေယာဉ်ပုံမှာ ရှေ့လေယာဉ်ပုံ၏ ပန်ကာလည်အားကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာသော လေဝဲအထဲသို့ အတောင်ပံ တစ်ဖက် ဝင်သွားခဲ့လေပြီ။ (ဒါကိုတာ) လေယာဉ်ပုံများမှာ စက်နှစ်လုံး တပ် လေယာဉ်ပုံများဖြစ်၏။ စက်တစ်လုံးတပ် လေယာဉ်ပုံများကဲ့သို့ ပန်ကာမှာ လေယာဉ်ပုံခေါင်းထိပ်တွင် တက်ထားသည်မဟုတ်။ အတောင် နှစ်ဖက်ပေါ်တွင် တစ်လုံးစီတပ်ဆင်ထားကြပေသည်။ စက်တစ်လုံးတပ် လေယာဉ်ပုံများကဲ့သို့ လေယာဉ်ပုံတစ်စီးနှင့်တစ်စီး အတောင်ပံချင်း ထိလှနီးပါးကပ်လျက် ပျံသန်း၍မရ။ မြစ်ထဲတွင် သင်္ဘောများ မောင်းသွား သောအခါ၌ ယက်မပန်ကန်၏ လည်အားကြောင့် ရေလှိုင်းများ သင်္ဘော နောက်တွင် ဖြစ်ကျန်ရစ်သကဲ့သို့ လေထဲတွင် လေယာဉ်ပုံများ မောင်း

သွားကြသောအခါ၌လည်း လေယာဉ်ပန်ကာ၏ လည်အားကြောင့် လေယာဉ်ပျံနောက်ဝယ် လေပွေလေလှိုင်းများ ဖြစ်၍ ကျန်ရစ်ခဲ့ကြလေသည်။ ကျွန်တော်မှာ ရူးရူးမိုက်မိုက်နှင့် ချိန်ဆခြင်းမရှိဘဲ ရုတ်တရက် စွတ်ကပ်လိုက်မိသဖြင့် လေဝဲအတွင်းသို့ အတောင်ပံတစ်ဖက် ဝင်သွားခဲ့လေပြီ။

လေဝဲများမှာလည်း ရေဝဲများကဲ့သို့ပင် စုပ်အားရှိကြ၏။ ရေဝဲများမှာ လှေ၊ သင်္ဘောများအား ရေအောက်သို့ စုပ်ယူနိုင်သကဲ့သို့ လေဝဲများမှာလည်း နောက်မှ လေယာဉ်ပျံကို ရှေ့လေယာဉ်ရှိရာဘက်သို့ ဆွဲယူနိုင်စွမ်းရှိပေသည်။ ကျွန်တော့်လေယာဉ်ပျံ အတောင်ပံမှာ ယခုအခါ၌ ရှေ့ကလေယာဉ်ပျံ ကိုယ်ထည်နှင့် ဝင်ဆောင့်မိတော့မည်ကဲ့သို့ ရှိ၏။

ပဲ့ကို ဘယ်ခြေဖြင့် ကန်ထားသဖြင့် တောင်ပံမှာ အနည်းငယ် အပေါ်ထောက်တက်လျက် ရှိသော်လည်း လေဝဲအတွင်းမှ မရုန်းထွက်နိုင်သေးပါ။ ကျွန်တော်မှာ နည်းမျိုးစုံဖြင့် ဆယ်ပေခန့်အကွာထိ ပြန်ထွက်လာနိုင်ရန် ကြိုးစား၏။ မထွက်။ ထိုးကပ်မြဲ ကပ်လျက်ရှိ၏။ ကံကောင်းသည်မှာ ရှေ့လေယာဉ်ပျံနှင့် တစ်ပေခန့်အကွာအဝေးသို့ရောက်သောအခါ၌ ငြိမ်နေအောင်ထိန်းလိုက်နိုင်ခြင်းပင်။

လေယာဉ်ကွင်းပေါ်ရောက်လာလေပြီ။

မြေပြင်မှ မော့ကြည့်နေကြသော သူငယ်ချင်းများက ထင်ကြရော့မည်။ “ဟ. . . ဒီကောင်တယ်ရဲ့ပါလား၊ လေယာဉ်ပျံကိုလည်း တယ်နိုင်ပါလား၊ ကြည့်စမ်းဟေ့. . . ရှေ့လေယာဉ်ပျံနဲ့ ထိနေတော့မလောက်ထိ ပစ် ကပ်ထားလိုက်တာ”ဟု သူတို့ ချီးမွမ်းနေကြမည်မှာ မလွဲ။ ကျွန်တော်ဖြစ်နေသော ဘေးဒုက္ခကို လုံးဝ သိကြမည်မဟုတ်။

ထိုအချိန်၌ပင်. . . ။

ဗိုလ်မှူးအသံ. . . “မိတ္ထီလာမျှော်စင်. . . မင်းခေါင်လေယာဉ်

အုပ် သုံးစက္ကန့်စီခြားပြီး အုပ်ခွဲမယ်”

မိတ္ထီလာမျှော်စင်မှ အသံ “မင်းခေါင်လေယာဉ်အုပ်. . . ခွဲပါ”

ဗိုလ်မှူး မျှော်စင်သို့ အုပ်ခွဲခွင့်တောင်းသည့်အသံများ ပေါ်၍လာ၏။ ထို့နောက် စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်းမှာပင်. . .

“မင်းခေါင်(၁) ခွဲပြီ. . . ”

ရှေ့မှ လေယာဉ်ပျံမှာ ဗိုလ်မှူးအသံ လေလှိုင်းမှ ပျောက်သွားသည်နှင့် စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်းမှာပင် တစ်ဖက်သို့ ကွေ့စိုက်ထိုးဆင်းသွားတော့သည်။ လေဝဲထဲက လွတ်သွားခဲ့ရလေပြီ။ ကျွန်တော့်မှာ ထိုအခါမှ ဟီးချလိုက်ရ၏။ ရင်ထဲတွင်လည်း ဝမ်းသာလွန်းသဖြင့် တလှုပ်လှုပ် ဖြစ်နေလေသည်။

“မင်းခေါင် (၂) ခွဲပြီ. . . ”

ဗိုလ်မှူးလေယာဉ်ပျံခွဲထွက်၍ သုံးစက္ကန့်အကြာတွင် လေယာဉ်သွားလမ်းမှ တစ်ဘက်သို့ ကျွန်တော်သည် ရုတ်တရက် ကွေ့ချလိုက်၏။ လေယာဉ်ကွင်းပြန်ဆင်းရပေတော့မည်။ ဗိုလ်မှူးလေယာဉ်ပျံမှာ ရှေ့မိုင်ဝက်ခရီးခန့်တွင် တရိပ်ရိပ်ပြေးလျက်ရှိ၏။

“ဗိုလ်ကြီးထွန်းထွန်း. . . . ခင်ဗျား ဒါမျိုးကြပ်ကြပ်လုပ်. . . မကြာဘူး. . . . အားလုံး စစ်သင်္ချိုင်း သွားကြရလိမ့်မယ်”

ညာဘက်ခုံမှ ငြိမ်လျှက်လိုက်ပါလာသော လေကြောင်းလမ်းပြကိုတင်မောင်အေးက ကျွန်တော့်ကို တော်တော်ဒေါပွသွားဟန်ရှိသည်။ မြေပြင်ပြန်ရောက်သည့် အချိန်အထိပင် သည်းခံ၍ မစောင့်နိုင်တော့ပါ။ လေထဲမှာပင် လှမ်းအပြစ်တင်လိုက်၏။

“ဟုတ်တော့လည်း ဟုတ်ပါရဲ့. . . အေးအေးဆေးဆေး လေယာဉ်ပျံတောင်ပံ အလျားတစ်ဝက်အဝေးလောက်က ကပ်လိုက်နေလျှင်

ကောင်းသား၊ အတတ်ဆန်းပြီး မြေပြင်က သူငယ်ချင်းတွေကို ကြွားချင် လွန်းတာနှင့် ပစ်ကပ်လိုက်တာ ကံကောင်းလှလို့ မသေတာ မဟုတ်လား”

ကျွန်တော်မှာ ကိုတင်မောင်အေးကို ဘာမှ ပြန်လည်မချေနိုင် တော့ပါ။ သူ့ဘက်က မှန်သည်မဟုတ်လား။ သူ စိတ်ကျေနပ်သွားစေ ရန်အတွက်သာ. . .

“ဝမ်းနည်းပါတယ်ဗျာ၊ ကျုပ် ဒီလို နောက်တစ်ခါ မလုပ်တော့ ပါဘူး၊ အရူးမထတော့ပါဘူး။ ကဲ. . . ကဲ. . . ကွင်းဆင်းတော့မယ်၊ ဘီးချ”

ကိုတင်မောင်အေးမှာ ဆောင့်ကြီးအောင့်ကြီးနှင့် ဘီးချလိုက်၏။ ကျွန်တော်မှာ ကလေးဆိုးကြီးနှင့်တူလှသော ဒီလူ့မျက်နှာစူနေပုံနှင့် စိတ် ဆိုးနေပုံကိုကြည့်ပြီး သူ့ညာဘက်ပခုံးကို လက်တစ်ဖက်နှင့် လှမ်းပုတ်၍ နှစ်ခြိုက်စွာ ရယ်မောပစ်လိုက်မိ၏။

“အေး. . . ခင်ဗျားရယ်နိုင်တုန်း ရယ်နေ၊ မောင်းနေတဲ့လူ တော့ မသိဘူး၊ ကျုပ် ဘေးကထိုင်လိုက်ရတဲ့လူကတော့ အသက်ထွက် တော့မယ်”

ဗိုလ်မှူးလေယာဉ်ပျံ ကွင်းဆင်းသွားလေပြီ။ ကျွန်တော့်လေယာဉ် ပျံမှာလည်း စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်းပင် မြေပြင်သို့ချောမောစွာ ရောက်ရှိသွား ခဲ့၏။ အချိန်မှာ နေ့လည် (၁၁) နာရီခန့် ရှိပေမည်။ တစ်နာရီကျော် ကျော်ခန့် အပြင်းအထန် လေယာဉ်ပျံမောင်းလာခဲ့ရသဖြင့် လူ တစ်ကိုယ် လုံးမှာ ချွေးများနှင့် ရွဲရွဲစို၍ မောဟိုက်လျက် ရှိလေသတည်း။

(၁၉၆၉ ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလထုတ် မြဝတီမှ)

လေထီးချတစ်ခေါက်

မိုးဦးသို့ ရောက်ခဲ့လေပြီ။

အနောက်တောင်ဘက်သို့ မျှော်ကြည့်လိုက်လျှင် မိုးသားများကို သယ်ဆောင်လာဟန်ရှိသော တိမ်ညိုတိမ်မဲကြီးများမှာ အလိပ်လိုက်၊ အလိပ်လိုက် လွင့်ပါလာလျက် ရှိကြသည်ကို မြင်တွေ့နေရ၏။

နယုန်လအတွင်းသို့ ရောက်ခဲ့ကြလေပြီမို့ အောက်အရပ်ဒေသများ တွင်တော့ မိုးဖြိုဖြိုရွာ၍ နေရော့မည်။ ပညာတွင်မူ ယနေ့အထိ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မိုးမရွာသေးပါ။ မကြာခဏ ရွာတော့မလို မိုးကောင်းကင်၌ တိမ်တိုက်များနှင့် အုပ်သိုင်း၍ လာတတ်သော်လည်း အဘယ်သို့ ဖြစ်သည်မသိ၊ လေပြင်းကလေး တိုက်ခတ်လိုက်သည်နှင့် မိုးတိမ်များမှာ ကြက်ပျောက်ငှက်ပျောက် ပျောက်သွားကြလေတော့သည်။

ယနေ့မှာ စစ်မြေပြင်၌ လေထီးစစ်သည်များအား ဘယ်ပုံဘယ်နည်းချပေးရမည်ကို သင်ကြားကြရမည့်နေ့ပင်ဖြစ်၏။ အချိန်မှာ နံနက် ၉ နာရီခွဲခန့်။ ကျွန်တော်မှာ ဆရာဖြစ်သူ ဗိုလ်မှူးတင်မောင်ထွေး မရောက်သေးသဖြင့် လေသူရဲအပန်းဖြေခန်းသို့ ဝင်ပြီး ကုလားထိုင်တစ်ခု

ရတနာပုံစာပေ

တွင်ဝင်ထိုင်လျက် စားပွဲပေါ်မှ မဂ္ဂဇင်းစာအုပ်တစ်အုပ်ကို ယူ၍ ဖတ်ကြည့်နေမိသည်။ ယနေ့အဖို့ လေသူရဲအပန်းဖြေခန်းတွင် လူများများ မရှိပါ။ တစ်ခန်းလုံးတွင်မှ ကျွန်တော်အပါအဝင် လေသူရဲ သုံးဦးသာ ရှိ၍ ကျွန်တော်တို့သုံးဦးမှာလည်း တစ်ဦးကိုတစ်ဦး အဖက်လုပ်ပြီး စကားမပြောအားကြ။ မဂ္ဂဇင်းစာအုပ်ကိုယ်စီဖြင့် ငြိမ်၍ နေကြ၏။ ကျန်လေသူရဲများမှာ တမာပင်အောက်မှ ထိုင်ခုံပိုင်းတွင် စုထိုင်၍ စကားပြောနေကြသည်။ သူတို့၏ စကားပြောများမှာ တစ်ချက် တစ်ချက် ကျယ်လောင်၍လာသဖြင့် ကျွန်တော်တို့အခန်းတွင်းမှပင် သဲကွဲစွာကြားနေကြရပေသည်။

ဆယ်မိနစ်ခန့်ကြာလျှင် ဗိုလ်မှူးတင်မောင်ထွေး အခန်းထဲသို့ ဝင်လာခဲ့၏။

“လာ. . . ကိုထွန်းထွန်း၊ တက်ကြစို့၊ နည်းနည်းတောင် နောက်ကျနေပြီ”

“ဟုတ်ကဲ့. . . ဗိုလ်မှူး၊ ကျွန်တော်လည်း ဗိုလ်မှူးကို စောင့်နေတာပါ”

“အေးဗျာ. . . ရုံးခန်းထဲ ခေတ္တဝင်နေမိတာနဲ့. . . ကျုပ်နည်းနည်းနောက်ကျသွားတယ်”

ကျွန်တော်နှင့် ဗိုလ်မှူးမှာ ယှဉ်၍ လေယာဉ်ပျံများရှိရာသို့ လျှောက်လာခဲ့ကြ၏။ ပရိုဗို(စ်)လေယာဉ်ပျံ (၃)စီးနှင့် ဒါကိုတာလေယာဉ်ပျံ(၆)စီးမှာ မျှော်စင်အနီးတွင် တန်းစီ၍ ရပ်ထားလျက် ရှိကြ၏။ လေထီးစစ်သားများမှာ လေယာဉ်ပျံများအနီးတွင် ရှုပ်ယှက်ခတ်လျက် ရှိကြ၏။ အချို့မှာ လေထီးများကို ဝတ်နေကြတုန်း၊ အချို့မှာ လေထီးကြီး ကျောပိုး၍ ဟိုးသွားလိုက် ဒီသွားလိုက်နှင့်၊ အချို့မှာ လေထီးတွေဘေးချပြီး လေ

ယာဉ်တောင်ပံအောက်တွင် ဝိုင်းထိုင်၍ စကားများ ဖောင်ဖွဲ့နေ၏။

“အလေးပြု”

ကျွန်တော်နှင့် ဗိုလ်မှူးတင်မောင်ထွေး သူတို့အနီးသို့ရောက်လျှင် လေယာဉ်အနီးအနားတွင်ရပ်နေသော လေထီးကျောင်းမှ နည်းပြဆရာ ဖြစ်ဟန်ရှိသည့် တပ်ကြပ်ကြီးတစ်ဦးက လှမ်းအော်၍ အမိန့်ပေးလိုက်၏။ လေထီးစစ်သားများမှာ နောက်မှ မီးစနှင့်အတိုခံလိုက်ကြရသလို ‘ဝုန်း’ခနဲ ထိုင်နေကြရာမှ တစ်ပြိုင်တည်း ခုန်ထ၍ ကျွန်တော်တို့ကို အလေးပြု လိုက်ကြ၏။

“ထိုင်. . . ထိုင်. . . ထိုင်ကြပါ။ ဆရာကြီး. . . လာပါဦး”

ဗိုလ်မှူးမှာ လေထီးစစ်သားများကို ပြန်အလေးပြုလိုက်ပြီး လေယာဉ်ပျံအမြီးနား ကပ်ရပ်နေသော တပ်ကြပ်ကြီးကို လှမ်းခေါ်လိုက်လေသည်။ တပ်ကြပ်ကြီးမှာ အရပ်မြင့်မြင့်၊ ဗလကောင်းကောင်း၊ အသားမဲမဲ၊ သူ၏ လှုပ်ရှားသွားလာဟန်မှာ လေထီးစစ်သားဟန်မျိုး အပြည့်ရှိသူဖြစ်၏။ ကျွန်တော်တို့အရှေ့ရောက်သည်နှင့် တပ်ကြပ်ကြီးမှာ ဘိနပ်ခုံနှစ်ဖက်ရိုက်သံ ‘တောက်’ခနဲ မြည်အောင် ခြေနှစ်ဖက်ကို ရုတ်တရက် အရှိန်ဖြင့် စု၍ သွက်လက်စွာရပ်လိုက်ပြီး ဖနောင့်နှစ်ဖက်ကို ကြွ၍ ဗိုလ်မှူးကို အရိုအသေပေးလိုက်၏။

“ဘယ်လိုလဲဆရာကြီး. . . ခင်ဗျားတို့အားလုံး အဆင်သင့်ဖြစ်နေကြပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့. . . အသင့်ပါပဲ ဗိုလ်မှူး”

“ခင်ဗျားတို့ တစ်ခေါက် ဘယ်နှစ်ယောက် လိုက်ကြမှာလဲ”

“လူနှစ်ဆယ်ပါ ဗိုလ်မှူး. . . ဒါပေမဲ့ လေထဲမှာ တစ်ကြိမ် ငါးယောက်စီပဲ ခုန်ကြမယ်၊ ဗိုလ်မှူးတို့ (၄)ပတ်ဝဲပေးပါ”

“ရပါတယ်. . . ခင်ဗျားတို့စိတ်ကြိုက် ချပေးမယ်၊ တစ်ခုတော့ ကြိုပြီးတော့ ကျွန်တော်သတိပေးထားပါရစေ၊ ဒီနေ့ မောင်းမယ့် လေသူရဲတွေက လူသစ်တွေ၊ တစ်ခါမှ လေထီးချပေးဖူးကြတဲ့လူတွေ မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ ဒီနေ့မှ သင်ပေးမလို့. . . ကြောက်စရာတော့ မရှိဘူး၊ ကျွန်တော် ဘေးကထိုင်လိုက်မှာပါ။ ခင်ဗျားတို့ နည်နည် သတိပိုထား ကြဖို့ ပြောတာပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဗိုလ်မှူး. . . ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ဗိုလ်မှူးကိုလည်း ကြိုတင်ပြီး သတိပေးထားပါရစေ၊ ဒီနေ့ ခုန်ကြမယ့် လေထီးစစ်သားတွေ အကုန်လုံးဟာလည်း ဒီနေ့ မောင်းကြမယ်ဆိုတဲ့ လေသူရဲတွေလိုပဲ. . . လုံးဝ အတွေ့အကြုံ မရှိကြသေးတဲ့ ကျွန်တော်တို့လေထီးသင်တန်းကျောင်းမှာ သင်တန်းလာတက်နေကြတဲ့ လူသစ်တွေပါ”

“ဟာ. . . သေရော. . . လူသစ်တွေ ဟုတ်လား”

ကျွန်တော်နှင့် ဗိုလ်မှူး တပ်ကြပ်ကြီးစကားကို ကြားလိုက်ရသောအခါ၌ အလွန်အံ့ဩသွားမိကြ၏။

“ဟုတ်ပါတယ် ဗိုလ်မှူး”

တပ်ကြပ်ကြီးမှာ တည်ငြိမ်စွာ ပြန်ဖြေလိုက်၏။

“ကိုင်. . . ကောင်းရော့ဗျို့၊ မတတ်နိုင်ဘူး ကြည့်ချပေးကြတာပေါ့။ ဆရာကြီး. . . ခင်ဗျား ဘာမှ အားမနားနဲ့၊ လေထဲရောက်လို့ လေယာဉ်ပျံအထဲမှာ ဘာအခက်အခဲပဲတွေ့တွေ့ စက်ခန်းထဲဝင်လာပြီး ကျွန်တော်တို့ကို အသိပေးပါ။ ကျွန်တော်တို့ ခင်ဗျားတို့စိတ်ကြိုက်ဖြစ်အောင် အတတ်နိုင်ဆုံး လုပ်ပေးပါ့မယ်”

“ကျေးဇူးပါပဲ ဗိုလ်မှူး. . . ဒီမှာ လက်မှတ်ထိုးဖို့ ပုံစံတွေ”
တပ်ကြပ်ကြီးမှာ သူ့ဘောင်းဘီအိတ်အတွင်း ထည့်ယူလာခဲ့သော

စာရွက်ရှည်ကြီး (၂)ရွက်ကိုထုတ်၍ ဗိုလ်မှူးကို လှမ်းပေးလိုက်၏။ နေအပူရှိန်မှာလည်း တော်တော်လေး ပူပြင်းစပြုလာနေပေပြီ။ လေယာဉ်ရုံအတွင်းရှိ ပရိုဗို(စ်) လေယာဉ်ပျံတစ်စီးအား စက်စမ်းနေကြဟန်ရှိ၏။ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးမှာ ဤလေယာဉ်ပျံစက်သံများနှင့် ဆူဆူညံညံလျက် ရှိတော့၏။

× × ×

“မိတ္ထီလာမျှော်စင် . . . မင်းခေါင် (၂) လေထဲတက်တော့မယ်”

“မင်းခေါင် (၂) တက်ပါ . . . မြေပြင် လေငြိမ်သက်နေပါတယ်”

ကျွန်တော်မှာ စက်အားကို ရုတ်တရက် အဆုံးထိ မြှင့်တင်လိုက်၏။ လေယာဉ်ပျံကြီးမှာ အရှိန်ပြင်းစွာနှင့် လေယာဉ်ပြေးလမ်းအပေါ် စတင်ပြေး၍ နေလေပြီ။ ထိုအချိန်၌ . . .

“ဘီးကြွ . . . ဘီးကြွ . . . ဘီးကြွ”

လေယာဉ်ပျံအနောက်ပိုင်း လေထီးစစ်သားများ ထိုင်နေကြရာ ဘက်ဆီမှ တစ်ပြိုင်တည်း ကျယ်လောင်စွာ အော်လိုက်ကြသည့်အသံများ ပေါ်၍လာ၏။ လေယာဉ်ကြမ်းပြင်အားလည်း ခြေဖြင့် ညီညီညာညာ စီးလိုက်၍ ဘိနပ်များနှင့် စုံကန်နေကြဟန်ရှိသည်။ လေယာဉ်ပျံကြီးမှာ “ဒိုး . . . “ဒိုး . . . “ဒိုး . . .” နှင့် အသံများ ကြောက်မက်ဖွယ် မြည်ဟည်း၍ နေကြပြီး လေယာဉ်ပျံတစ်စီးလုံးမှာ ပြင်းထန်စွာ တဆတ်ဆတ်တုန်ခါလျက်ရှိ၏။

ကျွန်တော်မှာ ရုတ်တရက် အလွန်ထိတ်လန့်၍ သွား၏။ နောက်ခန်းမှလူတွေ ရူးကုန်ကြပြီလော။

“ဗိုလ်မှူး . . . ဒါဘာဖြစ်ကြတာလဲ”

တုန်လှုပ်စွာ ဗိုလ်မှူးကို လှမ်းကြည့်၍ မေးလိုက်မိ၏။ ဗိုလ်မှူး
မှာ ကျွန်တော့်မျက်နှာကို ကြည့်၍ နှစ်ခြိုက်စွာ ပြုံးလျက်. . .

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး. . . ဒါ သူတို့ထုံစံပဲ၊ လေထဲတက်စဆိုတော့
အားငယ်တယ်မဟုတ်လား. . . စိတ်ဓာတ်တက်ကြွလာအောင်လို့
ကြွေးကြော်နေကြတာပေါ့”

ဟုတ်ပါရဲ့၊ လေယာဉ်ပျံ လေယာဉ်ပြေးလမ်းပေါ်မှ အရှိန်ရ၍
‘ဝုတ်’ခနဲ လေထဲကြွတက်လိုက်သည့် အချိန်၌ ‘လေထီးစစ်သား’ ဟု
ကြောက်မက်ဖွယ် သံပြိုင်အော်လိုက်ကြသော အသံများကို နားကွဲမတတ်
ကြားလိုက်ရသောအခါတွင် ကျွန်တော်ပင် သူတို့အတူ သွေးကြွ၍ လာခဲ့
မိသည်မဟုတ်ပေလား။

ကျွန်တော်သည် ရှေ့တူရူသို့ ဦးတည်၍ ပေတစ်ထောင်အမြင့်
ရောက်သည်အထိ တည့်တည့် ဆက်တက်လာခဲ့၏။ လေထီးစစ်သား
များမှာ လေထဲစရောက်သွားသည့်အချိန်မှစ၍ အသံတိတ်သွားခဲ့ကြပြန်
သည်။ နောင်မှ စံစမ်းကြည့်၍ သိရသည်မှာ လေထဲသို့ လေယာဉ်ပျံ
ကြွတက်သွားစတွင် အရှိန်ကောင်းစွာမရသေးသည့်အတွက် လေယာဉ်
မှူးအနေဖြင့် ထိန်းမောင်းရခက်နေမည်စိုး၍ တပ်ကြပ်ကြီးလုပ်သူက
ခေတ္တငြိမ်ခိုင်းထားခြင်းဖြစ်သည်ဟု ဆိုသည်။ မှန်ပါသည်။ လေယာဉ်ပျံ
များမှာ လေထဲသို့ ကြွတက်စတွင် အထိန်းရခက်လှ၏။ နောက်ပိုင်းမှ
လေထီးစစ်သားများကသာ ငြိမ်ငြိမ်ထိုင်မနေကြဘဲ လေယာဉ်ပျံ ခါယမ်း
နေအောင် လုပ်ကြမည်ဆိုလျှင် လေယာဉ်မှူးအတွက် အလွန် အနှောင့်
အယှက်ဖြစ်နေလိမ့်မည်သာတည်း။

“ကိုထွန်းထွန်း. . . ပထမအကြိမ် ကျွန်တော် ချပြမယ်၊ ခင်ဗျား
အေးအေး လက်ပိုက်ပြီး အသာကြည့်နေ. . . အသေအချာလည်းမှတ်

ထား၊ ဒုတိယအကြိမ်ကျတော့ ခင်ဗျားချ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဗိုလ်မှူး”

ဗိုလ်မှူးတင်မောင်ထွေးမှာ သူ့ဘက်က လေယာဉ်ထိန်းမောင်းတံများကို လှမ်းကိုင်လိုက်၏။ လေယာဉ်ပျံစက်များကိုလည်း အနည်းငယ် ပြင်ညှိပေးလိုက်သည်။ ကျွန်တော်မှာ ဝတ်ထားသော လက်အိတ်များကို အတွင်း၌ ချွေးများစို့လျက်ရှိသဖြင့် ခေတ္တချွတ်ပစ်လိုက်၏။

ပေတစ်ထောင်အမြင့်သို့ ရောက်လာခဲ့ပေပြီ။ ဗိုလ်မှူးမှာ လေယာဉ်ပျံကြီးကို ဘယ်ဘက်သို့ ညင်သာစွာ ကွေ့ချလိုက်သည်။ အထက်အမြင့်သို့လည်း ဆက်မတက်တော့ပါ။ စက်အားကိုအနည်းငယ်လျော့ချပေးလိုက်၏။ လေထီးခုန် သင်တန်းသားများတွင် လေထီးစစ်သားများကိုဤပေတစ်ထောင်အမြင့်မှပင် ချပေးကြရပေမည်။ အဝေးတွင် ညိုမှိုင်းလျက် ရှိသော ရှမ်းတောင်တန်းကြီးများကို မြင်တွေ့နေရ၏။ တောင်ထိပ်ပိုင်းများတွင်မူ အဖြူရောင် တိမ်လွှားများနှင့် အုပ်ဆိုင်းလျက်ရှိပေသည်။

ထိုအချိန်၌ပင် နောက်ပိုင်းမှ ကြွေးကြော်သံများပေါ်၍ လာပြန်သည်။

တပ်ကြပ်ကြီး၏ တိုင်းပေးသံ . . . “လေထီးစစ်သား ခုန်ရဲလား”

လေထီးစစ်သားများ၏ အော်သံ “ခုန်ရဲတယ်”

တပ်ကြပ်ကြီး၏ တိုင်းပေးသံ “လေထီးစစ်သား ကြောက်သလား”

လေထီးစစ်သားများ၏ အော်သံ “မကြောက်ဘူး”

တပ်ကြပ်ကြီး၏ တိုင်းပေးသံ “လေထီးစစ်သား သေရဲလား”

လေထီးစစ်သားများ၏ အသံ. . . “သေရဲတယ်”

ဗိုလ်မှူးမှာ မိတ္ထီလာကန်ဘောင်ပေါ်တည့်တည့်သို့ရောက်သည် နှင့် ဘယ်ဘက်သို့ ကိုးဆယ်ဒီဂရီခန့် ကွေ့ချလိုက်ပြန်သည်။ လေယာဉ် ပျံကြီးမှာ လေယာဉ်ပြေးလမ်းမှ ငါးမိုင်ခန့်အကွာတွင် တည်ငြိမ်စွာ ပျံသန်း သွားနေလျက်ရှိ၏။ ယခုရောက်ရှိနေသော နေရာကို လေသူရဲများက “လေစုံကွေ့”ဟု ခေါ်ကြပေသည်။

“ကိုထွန်းထွန်း. . . ဒီလေစုံကွေ့ရောက်ရင် သတိပေးခေါင်း လောင်း နှစ်ကြိမ်နှိပ်ပြီး လေထီးစစ်သားတွေကို အချက်ပြရတယ်. . . မှတ်ထား”

“ဟုတ်ကဲ့. . . ”

“ကလင်. . . ကလင်”

ဗိုလ်မှူးမှာ ရှေ့ဒိုင်ခွက်များအနီးတွင် တပ်ထားသော သတိပေး ခေါင်းလောင်းထိုးသည့် ခလုတ်ကို လှမ်းနှိပ်လိုက်၏။ လေယာဉ်ပျံမြန်နှုန်း အနည်းငယ်လျော့သွားရန်အတွက်လည်း အပိုတောင်ပံငယ်ကို တစ်ဝက် ချပေးလိုက်သေးသည်။

ထိုအချိန်၌ ‘ဝုန်း’ခနဲ အနောက်ခန်းဘက်မှ အသံကြား၍ လှည့် ကြည့်လိုက်လျှင် လေထီးစစ်သား (၅) ယောက် ကြမ်းပြင်ကို ခြေဖြင့် ဆောင့်၍ ခုန်ထလိုက်ကြသည်ကို မြင်တွေ့လိုက်ရ၏။ လေယာဉ်မှ ခုန် ဆင်းရန်အတွက် ပြင်ဆင်မှုများ စတင်ပြုလုပ်လျက် ရှိကြပေပြီ။

“မိတ္ထီလာမျှော်စင်. . . မင်းခေါင် (၂) လေစုံရောက်နေပြီ၊ ဒါပဲ”

ကျွန်တော်သည် မျှော်စင်သို့ ရေဒီယိုလေလှိုင်းမှ လှမ်းသတင်းပို့ လိုက်၏။

“မင်းခေါင် (၂). . . ဆက်လာခဲ့ပါ။ လေယာဉ်ကွင်းပေါ် ရှင်း

ထားပါတယ်”

ဗိုလ်မှူးသည် တစ်မိန့်ခန့် တည့်တည့်ဆက်ပျံသွားပြီး မြောက်ဘက်စူးစူးသို့ (၉၀)ဒီဂရီ ကွေ့ချလိုက်ပြန်သည်။ ယနေ့နံနက် လေယာဉ်ကွင်းသို့ ထွက်လာစက အနောက်တောင်အရပ်မှ မြင်တွေ့နေရသော အလိပ်၊ အလိပ်နှင့်ရှိသည့် တိမ်စိုင့်တိမ်ခဲကြီးများမှာ ယခုအခါ၌ ကျွန်တော်တို့အပေါ် တည့်တည့်တွင် ဖြတ်သန်းသွားလျက် ရှိနေကြပေပြီ။

ဗိုလ်မှူးမှာ လေယာဉ်ပျံစက်အားကို ပို၍ လျော့ချပေးလိုက်၏။ လေယာဉ်ဦးကိုလည်း လေယာဉ်ပြေးလမ်းနှင့်တည့်အောင် ချိန်ထားပေးလိုက်သည်။

“ကိုထွန်းထွန်း ချကွင်းအမှတ်သား မြင်လား”

“မမြင်သေးဘူး ဗိုလ်မှူး”

“ဟိုး လေယာဉ်ပြေးလမ်းပေါ်မှာ သေသေချာချာကြည့်”

“ဪ တွေ့ပြီ၊ လေယာဉ်ပြေးလမ်းအလယ်ကဟာ မဟုတ်လား ”

“အင်း ဟုတ်တယ်”

လေယာဉ်ပြေးလမ်းအလယ်တွင် အင်္ဂလိပ်စာလုံး(တီ) ပုံသဏ္ဍာန်မျိုး အဖြူရောင် အမှတ်အသားဖြင့် ခင်ထား ပြထား၏။ ကျွန်တော်တို့လေယာဉ်ပျံမှာ(တီ)အမြီးပိုင်းမှ တည့်တည့်ပျံသန်းသွားပြီး (တီ) အမှတ်အသားပေါ်သို့လေယာဉ်ပျံ ရောက်သည်နှင့် လေထီးစစ်သားများကို ခုန်ဆင်းကြဖို့ အချက်ပြရပေမည်။ (ဒါကိုတာ)လေယာဉ်ပျံများ၏ လေယာဉ်ဦးမှာ အနည်းငယ် ရှေ့တွက်လျက်ရှိသဖြင့် ဤ(တီ) အမှတ်အသားမှာ လေယာဉ်ပျံချကွင်းပေါ်မရောက်မီ လေသူရဲမြင်ကွင်းမှ ပျောက်ကွယ်သွားလိမ့်မည်ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် (ချကွင်း)ပေါ် ရောက်သည့်အချိန်၌ လေသူရဲများ

မှန်းဆရလွယ်ကူရန် (တီ) အမှတ်အသားမှ ဘယ်ဘက်ကိုက် (၁၀၀)ခန့် အဝေးတွင် အမှတ်အသားတစ်ခုကို ပြသထားကြရပေဦးမည်။ ဤ အမှတ်အသားမှာ များသောအားဖြင့်လေသူရဲများဝေဟင်မှ မြင်သာ အောင် အနံ (၃) ပေ၊ အလျား (၁၀)ပေခန့်ရှိသော ဘောင်အတွင်း၌ အဖြူနှင့်အဝါကို ရေးခြယ်ထားသည့် မျဉ်းကြားဖြစ်၏။

“ဗိုလ်မှူး . . . ဘယ်ဘက်က မျဉ်းကြားဆိုတာကိုလည်း မမြင် ရသေးပါလား . . . ”

“ဘယ်မြင်ဦးမလဲဗျာ . . . နည်းနည်းလှမိနေသေးတယ် . . . ”

လေယာဉ်ပျံ၏မြန်နှုန်းမှာ ယခုအချိန်၌ ယခုအချိန်၌ တစ်နာရီ (၁၁၀) မိုင်နှုန်းခန့်တွင်ရှိ၏။ ဤမြင်နှုန်းမှာ လေထီးစစ်သားများ လေ ယာဉ်ပျံပေါ်မှ ခုန်ဆင်းကြရန် အကောင်းဆုံးမြန်နှုန်းပင်ဖြစ်၏။ ထိုထက် များသွားခဲ့လျှင် သူတို့အတွက် အန္တရာယ်ဖြစ်လာနိုင်ပေသည်။ လေထီး ရွက်ဖျင်များ စုတ်သွားနိုင်သည်။ လေယာဉ်နောက်မြီးနှင့် ဝင်တိုက်မိနိုင် သည်။ အလှည့်မသင့်လျှင် လက်မဝက်ခန့် ထုရှိသော(နိုင်လွန်) လေထီး ကြိုးများပင် ပြတ်သွားနိုင်သည်။

“ဗိုလ်မှူး . . . မျဉ်းကြားတွေ့ပြီ”

“အင်း . . . ”

ဗိုလ်မှူးမှာ ကျွန်တော်ထက်စော၍ မျဉ်းကြားကို ကြိုမြင်ထားဟန် ရှိ၏။ သူ၏ လေယာဉ်မောင်းနေသည့် အသွင်သဏ္ဍာန်မှာ အလွန် အေး အေးဆေးဆေးရှိလှပါဘိ။ လေယာဉ်အထိန်းရွက်များကိုလည်း ဘယ်သို့ ကိုင်တွယ် ထိန်းထားပေးသည် မသိပါ။ လေယာဉ်ပျံကြီးမှာ ငြိမ်း၍ သခင့် အလိုကိုသိသော မြင်းလိမ္မာကြီးတစ်ကောင်ကဲ့သို့သူစေစားရာသို့ အလိုက် သိစွာ ဦးတည်ပျံသန်းသွားနေပေသည်။

လေယာဉ်ကွင်းစပ်အနီးသို့ ရောက်လာခဲ့ပေပြီ။

“ကိုထွန်းထွန်း . . . မှတ်ထား၊ ဒီနေရာရောက်ရင် အချက်ပြ မီးနီကို ဖွင့်လိုက်ရတယ်၊ နောက် (၁၀) စက္ကန့်အတွင်းမှာ ချကွင်းပေါ် ကျွန်တော်တို့ ရောက်တော့မယ်”

ဗိုလ်မှူးမှာ ပြောပြောဆိုဆို မီးနီဖွင့်သည့်ခလုတ်ကို လှမ်းနှိပ်လိုက် ၏။ ထိုအချိန်၌ လေယာဉ်ပျံအနောက်ခန်းဘက်ဆီမှ တပ်ကြပ်ကြီး၏ “နေရာယူ” ဟု ကျယ်လောင်စွာ အော်လိုက်သည့်အသံကို ကြားလိုက်ရ ၏။

လေယာဉ်ဘေးမှ ထွက်ပေါက်တံခါးဘောင်တွင် တပ်ဆင်ထား သော မီးနီကလေးမှာ တောက်ပစွာ လင်း၍လာနေလေပြီ။ လေထီး စစ် သား(၅)ယောက်မှာ တံခါးဝသို့ လျှောက်လာ၍ ရှေ့နောက် တန်းစီပြီး ရပ်လျက်ရှိကြ၏။

“အသင့်ပြင် . . . ”

တပ်ကြပ်ကြီး၏ အမိန့်ပေးသံ ပေါ်လာခဲ့ပြန်သည်။ ရှေ့ဆုံးမှ လေထီးစစ်သားမှာ တံခါးဘောင်ကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် လှမ်းကိုင်ပြီးညာ ဘက်ဒူးကို အနည်းငယ်ကွေး၍ ခုန်ထွက်ရန်အတွက် အသင့်ပြင်လိုက် ၏။ သူ့အသွင်ကို ကြည့်ရသည်မှာ “စမ်းချောင်းဘေးတွင် ရေသောက် နေသော ချေသူငယ်အား ကမ်းပါးအထက်မှ ခုန်အုပ်ရန် ဟန်ပြင်နေ သော ကျားဆိုးကြီးတစ်ကောင်းကဲ့သို့ပင်။ တပ်ကြပ်ကြီးမှာ သူ၏ နောက် တစ်ပေခန့်အကွာတွင် ရပ်လျက်ရှိ၏။

(တီ)အမှတ်အသားပေါ်တည့်တည့်ရောက်လာခဲ့လေပြီ။ ဗိုလ်မှူးမှ မီးစိမ်းဖွင့်သည့် ခလုတ်ကို လှမ်းနှိပ်လိုက်တော့၏။

“ခုန်”

တပ်ကြပ်ကြီး၏ ကျယ်လောင်စွာ အော်လိုက်သော အမိန့်သံဆုံး သည်နှင့် ရှေ့ဆုံးမှ လေထီးစစ်သားမှာ အလွန်ပေါ့ပါးစွာ မျောက်လွဲကျော် လေးတစ်ကောင်ကဲ့သို့ လေထဲ ခုန်ထွက်သွား၏။ တံခါးဘောင်တွင် မီးနီ ကလေး ပျောက်၍ မီးစိမ်းကလေး လှပစွာ လင်းလျက်ရှိ၏။

“ခုန် . . . ခုန် ဟူသော တပ်ကြပ်ကြီး၏ အမိန့်သံဆုံးတိုင်း လေထီးစစ်သား (၅) ယောက်မှာ စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်း တစ်ယောက်ပြီး တစ် ယောက် လေထဲရောက်သွားကြတော့၏။ လေယာဉ်ပျံကြီးမှာ သူတို့၏ ကြမ်းပြင်ကို ခြေဖြင့်ဆောင့်၍ အားယူကြသောအရှိန်များကြောင့် တစ် ချက် တစ်ချက်တုန်၍ တုန်၍ သွားတတ်လေသည်။ ထိုအချိန်၌ ပြတင်း ပေါက်မှ လေယာဉ်ပျံအနောက်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်လျှင် လေထဲတွင် လေထီးရွက်တည်များဖြင့် ဖွေးဖွေးဖြူလျက်ရှိကြ၏။ လေထီးစစ်သားများ မှာ လေထီးရွက်ထည်ကြီးများ၏ အောက်ပိုင်းတွင် တွဲလောင်း, တွဲလောင်း နှင့် အရုပ်ကလေးများသဖွယ် ခိုစီး၍ လိုက်ပါသွားလျက်ရှိကြလေသည်။

“ဗိုလ်မှူး၊ အားလုံးဆင်းသွားကြပြီ”

“အင် . . . အင် . . . နောက်က တပ်ကြပ်ကြီး ဘယ်လို အချက်ပြမလဲဆိုတာ ကြည့်ဦး”

“ဟုတ်ကဲ့”

တပ်ကြပ်ကြီးမှာ လေယာဉ်ဝမ်းဗိုက်ကြမ်းပြင်တွင် မှောက်အိပ် ၍ တံခါးပေါက်မှ ခေါင်းထွက်ပြီး သူ့တပည့် လေထီးစစ်သား (၅)ယောက် အန္တရာယ် ကင်းရှင်းစွာ ဆင်းသက်သွားနိုင်ခြင်း ရှိ , မရှိ ငုံ့ကြည့်လျက်ရှိ ၏။ ထို့နောက် ဗြနန်းစားကြီး ပြန်၍ထလာပြီး ကျွန်တော့်ကို လက်ဆောင် ပြလိုက်သည်။ “အားလုံးကောင်းပါသည်”ဟူသော အထိမ်းအမှတ်ကို ပြလိုက်ခြင်းပင် . . . ။

“ဗိုလ်မှူး . . . လက်မထောင်ပြတယ်။ အားလုံးကောင်းပါတယ် တဲ့ . . .”

ဗိုလ်မှူးသည် ကျွန်တော့ကို ဘာမှ ပြန်မပြောပါ။ သူ့ခေါင်းလေးကိုသာ နှစ်ကြိမ်လောက်သာ ညှိတ်ပြလိုက်ပြီး မီးစိမ်းလေးကို ဖွင့်ထားသည့် ခလုတ်အား လှမ်း၍ ပိတ်လိုက်တော့၏။

“ကိုင်း . . . ကိုထွန်းထွန်း၊ ခင်ဗျားအလှည့်ပဲ . . . ခု ကျွန်တော် ချပြသွားတဲ့အတိုင်း ဆက်ချတော့”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . ဗိုလ်မှူး . . .”

ကျွန်တော်သည် လေယာဉ်ထိန်းမောင်းတံကြီးကို လှမ်းကိုင်လိုက်၏။ ကွင်းတစ်ပတ်ဝဲ၍ မောင်းရဦးမည်မို့ ဗိုလ်မှူးလျော့ထားသော စက်အားကိုလည်း အနည်းငယ် ပြန်မြှင့်တင်ပေးလိုက်သည်။ ကျွန်တော်တို့ လေယာဉ်ပျံ အရှေ့တည့်တည့် တစ်မိုင်ခန့်အဝေးတွင်မူ ရှမ်းတဲ လေတပ်စခန်းမှ(ဟတ်စကီး) အမျိုးအစား ရဟတ်ယာဉ်သုံးစီးမှာ အုပ်ဖွဲ့၍ ပျံသန်းသွားလျက်ရှိနေကြပေသည်။

x x x

ချကွင်းအပေါ်ရောက်ရန် တစ်မိုင်ခရီးခန့်သာ လိုပေတော့မည်။

“ကိုထွန်းထွန်း . . . ခင်ဗျားချိန်းထားတာ ဘယ်ဘက်နည်းနည်း ရောက်နေတယ်၊ ညာဘက်နည်းနည်းကပ်ပေးဦး”

“ဟုတ်ကဲ့ ဗိုလ်မှူး”

ကျွန်တော်သည် ငါးဒီဂရီ လေယာဉ်ဦးကို ညာဘက်သို့ လည့်ပေးလိုက်၏။

“အင် . . . ဟုတ်ပြီ၊ ဒီအတိုင်းချိန်ထား”

လေယာဉ်ပျံကြီးမှာ တဖြည်းဖြည်းနှင့် လေယာဉ်ကွင်းအစပ်သို့ ရောက်လာသည်။ ချကွင်းပေါ်သို့ရောက်ရန် ဆယ်စက္ကန့်ခန့်သာ လိုတော့ မည်ဟု ကျွန်တော်ထင်သောနေရာသို့ရောက်လျှင် တံခါးမကြီးအဝမှ မီးနီ ကလေးကိုလင်းစေမည့် ခလုတ်အား လှမ်းနှိပ်လိုက်တော့၏။ လေထီး စစ်သားများ ခုန်ထွက်ကြရန်အတွက် အားလုံး အဆင်သင့်ဖြစ်နေကြပေ ပြီ။ စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်း လေထဲခုန်ထွက်ကြရပေတော့မည်။

နောက်မှ လေထဲခုန်ထွက်ကြရမည့်သူများ၏ ရင်ထဲတွင်တော့ ဘယ်သို့ရှိကြမည် မသိပါ။ လေယာဉ်မောင်းနေရသော ကျွန်တော့်မှာ တော့ ချကွင်းသို့နီးလာလေ ရင်ခုန်လာလေဖြစ်၏။ “ကိုယ်ချပေးတာ ဝင်မှ ဝင်ပါမလား . . . ”

ချကွင်းပေါ်ရောက်လာပေပြီ။ အတောင်ဖျားနှင့် ဘယ်ဘက်မှ မျဉ်းကြားမှာလည်း တဖြောင့်တည်း တည့်၍ နေလေပြီ။ ကျွန်တော်သည် ထွက်ပေါက်မှ မီးစိမ်းလေးကို လင်းစေမည့်ခလုတ်အား လှမ်းနှိပ်ပေးလိုက် တော့၏။

“ခုန် . . . ခုန် . . . ခုန်”ဟူသော တပ်ကြပ်ကြီး၏ ကျယ် လောင်စွာ အော်လိုက်သော အမိန့်သံများအဆုံးတွင် လေထီးစစ်သား ငါးယောက်မှာ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ခုန်ထွက်သွားခဲ့ကြတော့၏။ သို့သော် နောက်ဆုံးလူ ခုန်ထွက်လိုက်အသောအချိန်၌ ဘယ်လိုဖြစ်သွား သည်မသိ။ လေယာဉ်ပျံကြီးမှာ နောက်မှ တစ်စုံတစ်ခုနှင့် လှမ်းအဆွဲခံ လိုက်ရသလို ရုတ်တရက် တုန်ခနဲ ဖြစ်၍သွား၏။ လေယာဉ်ပျံကြီး၏ မြန်နှုန်းမှာလည်း (၁၀၀)မိုင်နှုန်းခန့်နှင့် ပျံသွားနေရာမှ (၁၀၀)မိုင်နှုန်း သို့ ရုန်ခြည်း ကျဆင်းသွား၏။

“ဟေ့ . . . ဘာဖြစ်တာလဲ”

ရတနာပုံစာပေ

ဗိုလ်မှူးမှာ နောက်ဘက်ခန်းသို့ လှမ်းအော်၍ မေးလိုက်၏။ စက်ခန်းအဝတွင် ရပ်နေသော လမ်းပြ ကိုမြငြိမ်းက “မသိဘူး . . . ” ဟု နှုတ်မှမပြောဘဲ လက်ခါ၍ ပြလိုက်သည်။

“ကိုထွန်းထွန်း . . . နောက်လှည့်ကြည့်မနေနဲ့ . . . ရှေ့ကို ဂရုစိုက်ကြည့်ပြီး လေယာဉ်ပျံကို ငြိမ်နေအောင် ထိန်းမောင်းစမ်း . . . ”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . ”

ကျွန်တော်မှာ ဗိုလ်မှူး အောက်ငေါက်လိုက်သဖြင့် ခေါင်းကိုသမင်လည်ပြန် လှည့်ကြည့်နေရာမှ ရှေ့သို့ ချက်ချင်းပြန်လှည့်လိုက်ရ၏။ အမြီးပိုင်းမှာ ဘယ်လိုများဖြစ်သွားကြပါလိမ့်။ တပ်ကြပ်ကြီးကတော့ ကြမ်းပြင်တွင် မှောက်အိပ်ပြီး အနောက်ဘက် ငုံ့ကြည့်နေတာပဲ။ လေထီးစစ်သားတစ်ယောက်ယောက်ရဲ့ လေထီးကြီးများ ပြတ်ကျသွားလို့လား။ လေယာဉ်အမြီးပိုင်းနှင့် ခန္ဓာကိုယ်ပဲ ဝင်ရိုက်သွားမိလို့လား။ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက်ပဲ ထပ်ပြီးကျသွားကြလို့များလား။ ဘယ်လို မတော်တဆဖြစ်မှုမျိုးနှင့်ပဲ ကြုံတွေ့သွား ကြုံတွေ့သွား ဒီလူတွေကတော့ သက်သာမည် မဟုတ်ပါ။ မသေရင်ဘဲ ကံကောင်းလှပါပြီ။

ဆယ့်ငါးစက္ကန့်ခန့်အတွင်းမှာပင် တပ်ကြပ်ကြီး ဝင်၍လာသည်။ သူ့မျက်နှာကို မြင်လိုက်ရသည်နှင့် နောက်တွင်တစ်ခုခုတော့ ဖြစ်နေပြီ ဖြစ်ကြောင်း မပြောဘဲ သိနိုင်ပေသည်။ မသိချင်စရာလည်း မရှိ။ သူ့မျက်နှာမှာ ဟန်မဆောင်နိုင်လောက်အောင် ပျက်လျက် လူတစ်ကိုယ်လုံးမှာလည်း ချွေးတလုံးလုံးနှင့် မဟုတ်လား။

“ဗိုလ်မှူး . . . အမြီးမှာ စစ်သားတစ်ယောက် ငြိနေတယ်”

“ဟေ . . . ငြိနေတယ် . . . ”

“ဟုတ်တယ် ဗိုလ်မှူး . . . ကျွန်တော်လည်း လေထီးတပ်

ရောက်တာ ဆယ်နှစ်လောက်ရှိတော့မယ် . . . တစ်ခါမှ မကြုံဖူးဘူး”

ဗိုလ်မှူးမှာ ဘာမှမေးမနေတော့ဘဲ ထိုင်ခုံမှ ရုတ်တရက် ထ၍ နောက်စက်ခန်းသို့ ထွက်သွား၏။

နောက်မြီးမှာ လူတစ်ယောက်ငြိနေတယ်တဲ့ . . . ဘယ်လိုလုပ် ငြိပါလိမ့်၊ ငါ လေယာဉ်မောင်းတာပဲ မငြိမ်လို့လား၊ မြန်နှုန်းပဲ များနေ လို့လား၊ အို . . . မဖြစ်နိုင်ပါဘူး၊ ငါ သေသေချာချာ ဂရုစိုက်မောင်း နေခဲ့တာပဲ။ ဒီလူကိုက ကြမ္မာငင်လို့ ထင်ပါရဲ့။

ကျွန်တော်ရင်ထဲတွင် အတွေးမျိုးစုံဖြင့် ဘောင်ဘင်ခတ်လျက် ရှိကြ၏။ လေယာဉ်ပျံနောက်မြီးတွင် လေထီးစစ်သားတစ်ယောက် ငြိ လျက်နှင့် ဘယ်သို့မှ လေယာဉ်ကွင်း ပြန်ဆင်း၍မရပါ။ ဆင်းခဲ့လျှင်လည်း ဒီလူမှာ လေယာဉ်ပျံနောက် ဒရွတ်တိုက် လိုက်ပါပြီး မြေကြီးနှင့် ဆောင့် မိ၍ လေယာဉ်ပျံအရှိန်မသတ်နိုင်မီပင် သေဆုံးသွားပေလိမ့်မည်။ ထို့ ကြောင့် ဒီစစ်သားကို လေယာဉ်ပျံပေါ် အရောက် ပြန်ဆွဲတင်နိုင်လျှင် တင်၊ မတင်နိုင်လျှင် လေယာဉ်ပျံတွင် ငြိနေရာမှ လေထဲ ပြုတ်ကျသွား အောင် မဖြစ်၊ ဖြစ်သည့်နည်းနှင့် ဖြုတ်ချပေးရလေတော့မည်။

လေယာဉ်ပျံမှာ ချကွင်းမှ တစ်မိုင်ခန့်လွန်လာခဲ့ပေပြီ။ ကျွန် တော်သည် လေယာဉ်ပျံကို ဘယ်ကွေ့ညာကွေ့ လုံးဝမလုပ်ဝံ့။ မူလ ဦးတည်ထားသည့် အရှေ့အရပ်သို့ ဦးတည်၍ ငြိမ်သက်စွာ ပျံသန်း မောင်းနှင်နေခဲ့မိသည်။ လေယာဉ်ပျံအောက်မှ မြေပြင်မှာ လယ်ကွင်းများ သာဖြစ်သဖြင့် အမြီးတွင်ငြိနေသော လေထီးစစ်သား ယခုအချိန်အခါ၌ ပြုတ်ကျသွား၍လည်း အန္တရာယ်ဖြစ်နိုင်မဟုတ်ပါ။ အကယ်၍ ကျောတွင် ဝတ်ထားသောလေထီး စုတ်ပြတ်သွားနှင့်ဦး၊ သူ့ရင်ဘတ်တွင် ဝတ်ဆင်ထားသော ကျန်လေထီးကို ဖွင့်ပြီး ဆင်းနိုင်သေးသည်မဟုတ်

လား။ လျှပ်စစ်ဓာတ်ကြိုးများ၊ သစ်တောများရှိသည့် မြေပြင်အပေါ်သို့ ရောက်မှ ဒီလူ ကျသွားလျှင်တော့ စားသာမည်မဟုတ်ပါ။ ဓာတ်လိုက်၍ လည်း သေနိုင်သည်။ သစ်ပင်သစ်ကိုင်းများနှင့် ဝင်ဆောင့်မိ၍လည်း သေနိုင်လေသည်။

တစ်မိနစ်ခန့်အတွင်းမှာပင် ဗိုလ်မှူး ပြန်၍ရောက်လာသည်။

“ကိုထွန်းထွန်း . . . လေယာဉ်ပျံကို နည်းနည်းခါပေးကြည့်စမ်း ဗျာ . . . ဟိုလူကျရင်လည်း ကျသွားအောင်”

ကျွန်တော်သည် ဗိုလ်မှူးအမိန့်ပေးသည့်အတိုင်း လေယာဉ်ပျံကို အမျိုးမျိုး ခါကြည့်သည်။ ဘယ်ညာလူးကြည့်သည်။ ဦးထောင် ပဲ့ထောင် ဖြစ်အောင် လုပ်ကြည့်သည်။ နောက်ဆုံး လေယာဉ်ပျံတောင်ပံကို ဘယ် ညာသို့ ငါးဆယ်ခြောက်ဆယ် ဒီဂရီထိရောက်အောင်ပင် စောင်းချပေး ကြည့်သည်။ ထိုလူ၏ အခြေအနေမှာ ဘာမှမထူးခြားလာပါ။ နောက်ပိုင်း တွင် လေထဲခုန်ထွက်ရန်ကျန်ရှိကြသေးသည့် လေထီးစစ်သားများသာ လေယာဉ်မူးခြင်းဒဏ်ကို ဆက်မခံနိုင်ကြတော့ဘဲ တစ်ယောက်ပြီး တစ် ယောက်ထိုးအန်နေကြတော့သည်။

ရှေ့တွင် (ဝမ်းတွင်း) မြို့နှင့် (သဲတော) မြို့တို့ကိုလည်း မြင်တွေ့ ၍နေရပေပြီ။ ရှော်ပင်ချောင်းကြီးမှာလည်း မြေပြင်တွင် မြွေကြီးတစ် ကောင်ကဲ့သို့ ကွေ့ကောက်စီးဆင်းသွားလျက်ရှိ၏။ ယခုအချိန်၌ တစ် ကြိမ်မှ မိုးမရွာသေးသဖြင့် ထိုချောင်းကြီးထဲတွင် ရေရှိဟန်မတူပါ။ ချောင်း တစ်ခုလုံး သဲသောင်များနှင့် ဖွေးဖွေးဖြူလျက်ရှိပေသည်။

“ကိုထွန်းထွန်း . . . မိတ္ထီလာမျှော်စင်ကို ခုဖြစ်ပျက်နေတာတွေ ခင်ဗျား သတင်းပို့လိုက်ပြီလား”

“မပို့ရသေးဘူး . . . ကျွန်တော် မေ့နေတယ်၊ ခုပို့လိုက်ရမလား

ဗိုလ်မှူး”

“မပို့နဲ့တော့ . . . နေပါစေ၊ ကျွန်တော်ပို့လိုက်မယ်။ ခင်ဗျာ ထ,ထ ကျွန်တော် မောင်းမယ်၊ နောက်ခန်း ဘယ်ဘက်နံရံမှာ စက်သီးတစ်ခုရှိတယ်။ အဲဒီစက်သီးက ကြိုးချပြီး ဟိုလူ့ကို ဆွဲတင်ဖို့ ခင်ဗျား တပ်ကြပ်ကြီးကိုပြော၊ သူတို့ဆွဲတဲ့အခါ ကိုးရိုးကားယားမဖြစ် အောင်လည်း ခင်ဗျားက ဘေက ကြီးကြပ်ပေး။ ကျွန်တော် ခင်ဗျားတို့ ဆွဲနေတဲ့အချိန်မှာ လွယ်ကူရအောင် ဘယ်ဘက်စက်ကို ရပ်ထားပေး မယ်”

“ ဟုတ်ကဲ့ . . . ဗိုလ်မှူး”

ကျွန်တော်မှာ ချက်ချင်း ထိုင်ခုံမှထ၍ နောက်ခန်းဘက်သို့ ထွက် လာခဲ့သည်။ လေထီးစစ်သား (၁၀)ဦးမှာ ကုပ်၍ ငြိမ်သက်စွာ ထိုက်လျက် ရှိကြ၏။ ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင်မူ သူတို့အန်ထားကြသည့် အန်ဖတ်များနှင့် ပင်လယ်ဝေလျက်ရှိ၏။ အမြီးတွင် ငြိနေရှာတဲ့ သူတို့ရဲဘော် အခံရ မသက်သာသလို လေယာဉ်ပျံအထဲမှာ ထိုင်နေကြရတဲ့ သူတို့မှာလည်း မစားသာလှကြပါလား။ အချို့မှာ မူးလွန်းလို့ ထင်ပါရဲ့။ နသယ်များကို လက်ဖြင့် ဖိနှိပ်ပေးနေကြရ၏။

“ဆရာကြီး . . . ဟို ငြိနေတဲ့လူဆိုတာ ဘယ်မှာလဲ”

“ဟောဒီမှာ ဗိုလ်ကြီး . . . ဒီနားကလာကြည့် မြင်နေရပါတယ်”

ကျွန်တော်မှာ တပ်ကြပ်ကြီး ရပ်နေသော တံခါးမကြီးအနီးသို့ သွား၍ လေယာဉ်နံရံတွင် ကိုယ်ကိုကပ်ပြီး အမြီးဘက်သို့ လှမ်းကြည့် လိုက်၏။

“ဟာ . . . တယ်အဖြစ်ဆိုးပါလား၊ တော်တော်ကံဆိုးတဲ့လူပဲ” ကျွန်တော်မှာ အမြီးပိုင်းမှစစ်သားကို ကြည့်၍ အလွန်ဝမ်းနည်း

၍လာမိ၏။ သူ့အသက်အန္တရာယ်အတွက်လည်း အလွန်စိုးရိမ်၍ လာမိသည်။ ကြည့်ပါဦး သူ့ခမျာ ဖြစ်နေရှာပုံက တမင်တကာရည်ရွယ်ပြီးလုပ်ရင်တောင် ဖြစ်ချင်မှဖြစ်မည်။ ယခုတော့ ဘယ်လိုကြောင့် ခုလိုဖြစ်သွားခဲ့သည်မသိ။ လေယာဉ်နောက်ဘီးနှင့် သူ့လေထီးကြိုးများမှာ ချည်ထားသလိုငြိနေကြပြီး လေယာဉ်ပျံအနောက်တွင် တွဲလောင်း၊ တွဲလောင်းနှင့် လေပြင်းသည့်နေ့၌ ကလေးများ ကစားသည့် စွန်အမြီးများလို အပေါ်တက်လိုက် အောက်ပြန်ဆင်းလိုက်နှင့် တဖျတ်ဖျတ် လွင့်လူးလျက်ရှိ၏။ တစ်နာရီ မိုင်တစ်ရာကျော် မြန်နှုန်းရှိသော လေယာဉ်ပျံနောက်မှ အရှိန်ဖြင့် ဒရွတ်တိုက် လိုက်ပါရမည့်ဒဏ်မှာ မည်မျှပြင်းလှသည်ကို တွေးယူကြည့်နိုင်၏။ ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းသားဘဝက ဖတ်ခဲ့ကြဖူးသည့် ဇာတ်ကြီးဆယ်ဘွဲ့တွင် ‘ဝိဒူရ’ အမတ်အား ပုဏ္ဏကအမည်ရှိ ဘီလူးက မြင်းနောက်တွင် ကြိုးနှင့်ဆွဲ၍ ခေါ်သွားစဉ် လေထဲ၌ ဝိဒူရအမတ် ဆင်းရဲဒုက္ခ ခံစားနေရမည့်ပုံမှာ ဤအတိုင်းပင် ဖြစ်ကောင်းဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ ဇာတ်သဘင်လောကမှ ပညာရှင်များသာ ယခု ဖြစ်နေပုံကို မြင်တွေ့လိုက်ရက ဇာတ်ပြန်ကသည့်အခါတွင် အလွန်အသက်ဝင်စွာ သရုပ်ဆောင်နိုင်ကြပေလိမ့်မည်ဖြစ်၏။

ကျွန်တော်မှာ ဗိုလ်မှူးပြောသည့် စက်သီးကို ရှာဖွေကြည့်လိုက်သည်။ ဘယ်ဘက်နံရံတွင် ချက်ချင်းတွေ့မြင်လိုက်ရ၏။ ဤစက်သီးမှာ (ဒါကိုတာ) လေယာဉ်ပျံများတွင် အမြဲ တပ်ဆင်ထားလေ့ရှိသည် မဟုတ်ပါ။ ယနေ့မှ လေထီးချပေးရမည်ဟုဆိုသဖြင့် လေထဲတွင် လေထီးထုတ်သည့် အိတ်များကို ဆွဲရန် စက်ပြင်ဆရာ ရဲဘော်များက တပ်ဆင်ပေးလိုက်ဟန်ရှိ၏။ ဤစက်သီးဖြင့် ယနေ့ လူတစ်ယောက်၏အသက်ကို ကယ်တင်ရပေတော့မည်။

ရတနာပုံစာပေ

“ဆရာကြီး ဒီစက်သီးကြိုးစကို ကျွန်တော်တို့ ဟိုလူဆီ ချပေးကြရအောင်။ ခင်ဗျား ဒီကနေ ကြိုးစကို မြဲမြဲကိုင်ထားလို့ ဟိုလူ ကိုအော်ပြော၊ စက်သံနဲ့ သူကြားပါ့မလားတော့ မသိဘူး။ သူ လှမ်းဆွဲ မိတဲ့အခါကျတော့ ကျွန်တော်တို့တစ်တွေ ဝိုင်းဆွဲတင်ကြတာပေါ့။ ဗိုလ်မှူး က ဘယ်ဘက်အင်ဂျင်စက်ကို ရပ်ထားပေးလိမ့်မယ်။”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . ဗိုလ်ကြီး”

“ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားလူက ကြောက်ပြီး မေ့မော့နေတဲ့လူဆိုရင်တော့ ဒုက္ခပဲ . . . ကျုပ်တို့ချပေးတဲ့ ကြိုးစကို ကိုင်နိုင်မှာမဟုတ်ဘူး”

“မမေ့ပါဘူး ဗိုလ်ကြီး ဒီကောင်က အသဲကြောင်တဲ့လူ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော့တပည့်ပဲ. . . . ကျွန်တော်သိပါတယ်။”

“ကဲ . . . ဒါဆိုရင်လည်း ကြိုးစကို စချတော့”

ဘယ်ဘက်အင်ဂျင်စက်ကိုလည်း ဗိုလ်မှူး ရပ်ထားလိုက်ပေပြီ။ တပ်ကြပ်ကြီးမှာ စက်ဘီးမှကြိုးစကို တဖြည်းဖြည်း လျော့ချ၍ ပေး၏။ ထု တစ်လက်မခန့်ရှိသော မနီလာကြိုးဖြစ်သဖြင့် လူတစ်ယောက်၏ ကိုယ်အလေးချိန်ကိုတော့ ကောင်းစွာခံနိုင်ပေမည်။ ကြိုးစ ဟို လူ့လက်ထဲ သို့ ရောက်လှသည့်နေရာသို့ ရောက်လျှင် တပ်ကြပ်ကြီးမှာ လေယာဉ်ပျံ ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် အလျားမှောက်၍ တံခါးမှ ခေါင်းထုတ်ပြီး . . .

“မောင်နီရေ . . . ကြိုးစကို မြဲမြဲလှမ်းဆွဲထားဟေ့ တို့ ဒီကဆွဲတင်ကြမယ်”

တပ်ကြပ်ကြီး၏ လှမ်းအော်လိုက်သောသံကိုပဲ ကြားသွား၍ လား၊ ကြိုးစချပေးလာသည်ကိုပဲမြင်လိုက်၍လား မပြောတတ်ပါ။ မောင်နီ အမည်ရှိသော ခေတ်သစ် ဝိဇ္ဇာအမတ်လောင်း သင်္ကေတသားမှာ ကြိုးစ ကို ရုတ်ခြည်း လှမ်းဆွဲထားလိုက်လေတော့သည်။

“ဟေ့လူ . . . ခင်ဗျားတို့ထဲက သုံးယောက်လောက် လာကြစမ်း ကြိုးဝိုင်းဆွဲဖို့”

အနောက်ဘက်အစွန်းဆုံးတွင် ထိုင်နေကြသော လေထီးစစ်သား သုံးယောက်မှာ ကျွန်တော် ခေါ်လိုက်သည်နှင့် ချက်ချင်းထာခဲ့ကြ ၏။ ကျွန်တော်သည် ကြိုးစကို ဒီလူသုံးယောက်အား ရှေ့နောက် ဆွဲသလို ကိုင်စေပြီး . . .

“ခင်ဗျားတို့ ကျွန်တော်ဆွဲဆိုမှ ဆွဲကြ၊ ရပ်ဆိုရင်လည်း ချက်ချင်း ရပ်ထားလိုက်၊ ဆရာကြီး . . . ခင်ဗျားက အပေါက်ဝမှာ စောင့်နေ ၊ ဟုလူ အပေါ်နားရောက်လာတော့ လှမ်းကူဆွဲပေး”

“ဟုတ်ကဲ့. . . . ဗိုလ်ကြီး”

ကျွန်တော်သည် ကြမ်းပြင်တွင် လှဲအိပ်လိုက်ပြီး ခေါင်းကို အပြင် ထုတ်၍ လေထဲမှ ကြိုးစကို မောင်နီဆိုသူ ကောင်းစွာ ကိုင်ထားခြင်း ရှိမရှိ စစ်ဆေးကြည့်လိုက်၏။ မောင်နီမှာ လက်နှစ်ဖက်စလုံးဖြင့် ခိုင်မြဲ စွာ ဆုပ်ကိုင်ထားလျက် ကြိုးစကို အပေါ်မှ ကျွန်တော်ဆွဲတင်ကြမည့် အချိန်ကို ငုံ့လင့်လျက်ရှိ၏။ သူဆောင်းထားသည့် သံခမောက်မှာ ရှေ့မှ လေတိုးသည့် လေအရှိန်အားကြောင့် ခေါင်းပေါ်တွင် မရှိတော့ပါ။ ဇက် ပေါ်ရောက်လျက်ရှိ၏။

“ကိုင်း ဆွဲ”

ကျွန်တော်အသံ ဆုံးသည်နှင့် လေထီးစစ်သားသုံးယောက်မှာ မနီလာကြိုးစကို စဆွဲကြတော့သည်။ မောင်နီဆိုသည့် စစ်သားမှာ တစ် ဖက်ကြိုစ၌ လှုပ်လှုပ် လှုပ်လှုပ်နှင့် ငါးမျှားကြိုးစ၌ ငါးမိလာသလို လိုက် ပါလာခဲ့၏။ ထိုသို့ လိုက်ပါနေစဉ်အတွင်းလည်း သူ့ခမျာ မသက်သာလှ ပါ။ ‘ဒိုး’ ခနဲ လေယာဉ်နောက်မြီးနှင့် သူ့ကိုယ် ဝင်ဆောင့်လိုက်၊ ပြန်ထွက်

လိုက်၊ ခေါင်းနှင့် လေယာဉ်ဝမ်းဗိုက် 'ဒိုင်း'ခနဲ ဝင်တိုက်မိလိုက်၊ တဖန် လွင့်စင်ထွက်သွားလိုက်နှင့် သူ့တစ်ကိုယ်လုံးမှာ စုတ်ပြတ်သတ်လျက် ရှိပေပြီ။ သို့သော် အလွန်ဖွဲကြီးသူမို့ သူ ဖမ်းဆုပ်ထားသော ကြိုးစကို လုံးဝ လက်မှမလွတ်ပါ။ အံ့ကြိတ်လျက် သူ့တစ်ကိုယ်လုံးမှ အားကို အစွမ်းရှိသ၍ ဖျစ်ညှစ်ထုတ်ပြီး ကိုင်ထားရဟန်ရှိပေသည်။

စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်းမှာပင် မောင်နီမှာ လေယာဉ်ပျံတံခါးမအဝ သို့ တဖြည်းဖြည်းချင်း ရောက်လာတော့သည်။ ကျွန်တော်မှာ မောင်နီကို ဆွဲတင်နေကြသည့်အချိန်တစ်လျောက်လုံး ရင်တမမနှင့် ဖြစ်ခဲ့ရ၏။ ကျများသွားတော့မလား၊ လွတ်များသွားတော့မလား၊ ချော်များသွားတော့ မလားဟူသော စိုးရိမ်ပူပန်မှုများမှာ ကျွန်တော့ရင်တွင်း ဘောင်ဘင်ခတ် လျက်ရှိကြ၏။ တပ်ကြပ်ကြီးလက်ထဲသို့ ရောက်သွားသောအခါမှပင် စိတ်ချခဲ့ရပေတော့သည်။

မောင်နီမှာ လေယာဉ်ပျံပေါ်ရောက်သည်နှင့် မဟန်နိုင်တော့ဘဲ ခွေကျ၍ လဲသွားလေသည်။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံးမှာလည်း စုတ်ပြတ်ပွန်းပဲ့ လျက် အချို့နေရာများ၌ သွေးသံရဲရဲနှင့်ရှိ၏။ မျက်နှာတစ်ခုလုံးမှာ လေ တိုးခံထားရသည့်ဒဏ်ကြောင့် ကြောက်စရာကောင်းလောက်အောင်မဲ၍ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် ဖြစ်လျက်ရှိ၏။ ခြေလက်များမှာလည်း အံသေသွား ကုန်ပြီထင်ပါရဲ့၊ အရုပ်ကြိုးပြတ်သကဲ့သို့ ဘာမှ မကိုင်တွယ်နိုင်ဘဲ ရှိလေ သည်။

သို့သော် တစ်မိနစ်ခန့်အတွင်းမှာပင် သူ့ရဲဘော် အခြားလေထီး စစ်သားနှစ်ဦး၏ ဖေးမမှုဖြင့် မှောက်လဲနေရာမှ ပြန်ထလာခဲ့ပြန်သည်။ အလွန်ဖွဲကြီးသူပင်။ ထိုအချိန်၌ တပ်ကြပ်ကြီးမှာ အဘယ်သို့ စိတ်ကူး ပေါက်သွားသည်မသိ။ ကြမ်းပြင်ကို ခြေဖနောင့်တစ်ဘက်နှင့် ပြင်းစွာ

ပေါက်လိုက်ပြီး နှုတ်မှ

“လေထီးစစ်သား ခုန်ရဲလား” ဟု ကျယ်လောင်စွာ အော်လိုက်၏။ မောင်နီနှင့်တကွ ကျန်လေထီးစစ်သားများမှာ မြေပြင်၌ နေ့စဉ် လေ့ကျင့်နေခဲ့ကြရသည့်အတွက် အကျင့်ပါ၍ပင် နေကြသလား၊ တကယ်ပင် ခုန်ရဲ၍လား မပြောတတ်ပါ။

“ခုန်ရဲတယ် . . . ” ဟု သံပြိုင် ကြမ်းပြင်ကို ခြေများနှင့် ဆောင့်၍ ပြန်အော်ကြလေသည်။ ထို့နောက် တစ်မိနစ်ခန့်ကြာသည်အထိ . . .

“လေထီးစစ်သား . . . သေရဲလား”

“သေရဲတယ် . . . ”

“လေထီးစစ်သား ကြောက်သလား”

“မကြောက်ဘူး”

“ခုန်ရဲလား”

“ခုန်ရဲလား”

ကျွန်တော်ပင် ရင်ထဲ၌ အလွန်သွေးကြွ၍ လာ၏။ မောင်နီ၏ အဖြစ်ကိုလည်း မချီးမွမ်းဘဲ မနေနိုင်တော့။ မောင်နီမှာ ယခုအချိန်၌ ဘေးမှ သူ့ရဲဘော်နှစ်ဦး၏ ဖေးမမှုမပါဘဲ ကောင်းစွာ မတ်တပ်ရပ်၍ တက်ကြွစွာ ကြေးကြော်သံများကို ကြွေးကြော်လျက်ရှိပေပြီ။ လူတစ်ယောက်၏ စိတ်ဓာတ်ပြင်းထန်မှုမှာ အလွန်အံ့ဩစရာပင်။ ထို့နောက် တပ်ကြပ်ကြီးမှာ သူ၏ကြေးကြော်သံ တိုင်ပေးနေခြင်းများကို ရုတ်တရက် ရပ်လိုက်ပြီး မောင်နီပုခုံးကို လှမ်းကိုင်၍

“ကဲ . . . တော်ပြီ ငါ့တပည့် ၊ မင်း သတ္တိရှိတယ်၊ လေထီးစစ်သားပီသတယ်၊ ဒီနေ့တော့ ခုန်စရာမလိုတော့ဘူး၊ သွား မင်းနေရာပြန်နေတော့”

မောင်နီမှာ လှုပ်လှုပ် လှုပ်လှုပ်နှင့် သူ့ရဲဘော်များ၏ဘေးမှ တစ်နေရာတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်လေသည်။ တကယ့် သတ္တိခဲတွေပါလား၊ ကျွန်တော်သာ မောင်နီနေရာမှာရှိလျှင်တော့ ဤမျှ အန္တရာယ်များလှသည့် အလုပ်ကို နောက်ထပ် တစ်သက်လုံး ဘယ်တော့မှ လုပ်ဝံ့တော့မည် မဟုတ်။ ထို့ကြောင့် လေယာဉ်ပျံ၏နံရံတွင် မှီ၍ သူတို့၏ ထူးခြားသော အပြုအမူများကို အံ့ဩစွာ ကြည့်နေမိရာမှ

“ဆရာကြီး . . . ခင်ဗျားလူတွေ မြန်မာ့သမိုင်းမှာ ထင်ရှားခဲ့တဲ့ တကယ့် ဘုရင့်နောင်တို့၊ အလောင်းဘုရားတို့သွေးတွေပါလား” ဟုရင်ထဲ ရှိသည့်အတိုင်း နှစ်ခြိုက်စွာ ချီးမွမ်းလိုက်မိ၏။

ဗိုလ်မှူးမှာ လေယာဉ်ဦးကို မိတ္တီလာမြို့ဘက်ကို ညင်သာစွာ ပြန် ကွေ့လိုက်လေပြီ။ သူ့မျက်နှာမှာ စောစောကနှင့် လုံးဝမတူတော့၊ လုံးဝ လက်လျော့ရတော့မလိုဖြစ်နေသည့် နိုင်ငံ၏ အဖိုးတန်သားကောင်း တစ်ယောက်၏အသက်ကို အချိန်မီ အောင်မြင်စွာ ကယ်ဆယ်နိုင်လိုက် ကြသဖြင့် အလွန်ကျေနပ်နေပုံရပေသည်။ အဝေးတွင် ဝှမ်းပုံကြီးများ ပုံထားကြသကဲ့သို့ရှိသော တိမ်လိပ်ကြီးများမှာ မြောက်အရပ်ဆီသို့ တရွေ့ ရွေ့ လွင့်မျောသွားလျက်ရှိကြ၏။ ကျွန်တော်မှာ လွန်ခဲ့သည့် မိနစ်ပိုင်း အတွင်းကမှ ကြုံတွေ့ခဲ့ရသည့် ရင်ခုန်ဖွယ် အန္တရာယ်ဆိုးများကြောင့် လှုပ်ရှားလျက်ရှိသော စိတ်များကို တည်ငြိမ်အောင် ပြန်မထိန်းသိမ်းနိုင် သေးပါ။ ကျွန်တော် ကလေးဘဝကပင် မကြခဏ မြန်မာ့သူရဲကောင်း များအကြောင်းကို ဖတ်ခဲ့ဖူးပေသည်။ “မြန်မာတပ်များသည် ဘယ်သော အခါမှ နောက်မဆုတ်၊တစ်ယောက်မကျန် အသေခံ၍ “လှေခွက်ကြီး ကျန် အလံမလဲ” ဟူသော စိတ်ဓာတ်နှင့် တိုက်ကြသတဲ့။ ဇွဲရှိသည့်နေရာ တွင်(အယုဒ္ဓယ) မြို့ကဲ့သို့သော ယိုးဒယားမြို့တော်ကြီးအား နှစ်ဖြင့်ချီပြီး

မြို့တော်မကျ၊ ကျသည်အထိ ဝိုင်းထားခဲ့ဖူးသတဲ့။ အပင်ပန်း အဆင်းရဲ ခံကြသည့်နေရာတွင် (ပန်းဝါ) စစ်မျက်နှာမှ ရန်ကုန်စစ်မျက်နှာရောက် သည်အထိ လူသားတို့ ကျော်ဖြတ်သွားလာရန် အလွန်ခက်ခဲသည့် ရခိုင် ရိုးမကို ကျော်လွှား၍ နေ့မရွေး ညမရွေး၊ နေ့မအိပ်၊ ညမအိပ် ရက်ပိုင်း အတွင်းရောက်အောင် ချီခဲ့ကြသည်ဆိုပဲ”

ကျွန်တော် ယခင်က ဤစကားများကို မယုံလှပါ။ သမိုင်းဆရာ တို့က မျိုးချစ်စိတ် ထက်သန်စေလိုသော ဆန္ဒစောနှင့် အပိုတွေးကာ ရေးကြသည်ဟုပင် ထင်ခဲ့မိပေသည်။ သို့သော် ယနေ့တော့ သမိုင်းဆရာ တို့၏ ရေးသားတင်ပြချက်များကို ပိုသည်ဟုမထင်၊ လိုသည်ဟုပင် ထင်မိ ပါသည်။ ယနေ့ကမ္ဘာတွင် မြန်မာနိုင်ငံသည် နောက်တန်းမှ ခေါင်းငုံ့၍ လိုက်နေကြခြင်းမှ ဒို့မြန်မာတို့၏ဖွဲ့ ဒို့မြန်မာတို့၏ သတ္တိ၊ ဒို့မြန်မာတို့ အမျိုးချစ်မှု၊ သစ္စာရှိမှု၊ တိုင်းပြည်အတွက် အနစ်နာအဆင်းရဲခံနိုင်မှု များမှာ မီးခဲပြာဖုံး ဘဝမှာပင် ရှိနေသေး၍ဖြစ်၏။ တစ်နေ့ မီးခဲပြာဖုံး ဘဝမှာသာ ပြန်ဖော်နိုင်ကြမည်ဆိုလျှင် ဒို့လူမျိုးလည်း ကမ္ဘာတွင် ထိပ်တန်း မှ လူမျိုးတစ်မျိုး ဖြစ်လာရမည်မှာ ဧကန်မလွှဲဟု ခိုင်မြဲစွာ ကောက်ချက် ချလိုက်မိ၏။

လေထီးစစ်သားတို့၏ ဖွဲ့ သတ္တိနှင့် ခံနိုင်ရည်ရှိမှုတို့မှာ ကျွန်တော့် အတွေးအခေါ်များကို ရုတ်ခြည်း ပြောင်းလဲမှု အများအပြားကို ဖြစ်ပေါ် စေခဲ့ပေပြီ။ တစ်နေ့တွင် သူတို့လိုဖွဲ့၊ သူတို့လို သတ္တိ၊ သူတို့လို ခံနိုင်ရည် ရှိမှုမျိုးရရှိအောင် ကြိုးစားမည်ဟုလည်း အလေးအနက် အဓိဋ္ဌာန်ပြုလိုက် မိပါသတည်း။

(၁၉၇၁-ခု၊ ဖေဖော်ဝါရီလထုတ် မြဝတီမှ)

တာလေကိုရှာဖွေခဲ့စဉ်က

မော်လမြိုင်လေယာဉ်ကွင်းသို့ ကျွန်တော်တို့ ဆင်းသက်လာခဲ့ကြသည့် အချိန်မှာ နံနက် (၉) နာရီပင်ထိုးလှပေပြီ။ ပြည်ထောင်စု မြန်မာနိုင်ငံ လေကြောင်းသယ်ယူပို့ဆောင်ရေးအဖွဲ့မှ လေယာဉ်ပျံများလာသည့် နေ့ဖြစ်သဖြင့် ခရီးသွားမည့်သူများ လိုက်ပို့ကြမည့်သူများနှင့် လေဆိပ်တစ်ခုလုံးတွင် လူအလွန်စည်ကားလျက် ရှိကြ၏။

အချိန်မှာ ၁၉၄၆ ခု၊ ဩဂုတ်လအတွင်းဖြစ်၍ ကျွန်တော်မှာ မိတ္ထီလာလေယာဉ်မောင်းသင်ကျောင်းမှ အောင်မြင်ပြီး မင်္ဂလာဒုံ လေတပ်စခန်း အမှတ်(၂) ဒါကိုတောလေယာဉ်အုပ်သို့ ပြောင်းရွှေ့ရောက်ရှိလာစ တစ်ပါတ်ခန့်အကြာတွင်ဖြစ်၏။ ယနေ့မနက် အစောကြီး ကျွန်တော်ရုံးရောက်သည်နှင့် အမှတ်(၂) အုပ်မှူး ဗိုလ်မှူးကျော်တင့်က အရှေ့တောင်ပိုင်းတွင် တပ်မတော်(ကြည်း)ရှေ့တန်း စစ်စခန်းတစ်ခုဖြစ်သော “တာလေ”သို့ လေကြောင်းရိက္ခာချ လိုက်သွားပါဟု အမိန့်ပေးသဖြင့် ဒုလေယာဉ်မှူးအဖြစ် ဗိုလ်ဇော်မွန်းနှင့်အတူ ထွက်လာခဲ့ကြခြင်းဖြစ်၏။ ကျွန်တော်မှာ ယခင်က တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ ယခုကဲ့သို့ ရှေ့တန်းစစ်စခန်း

များသို့ လေကြောင်းရိက္ခာချပေးခြင်းကို မဆောင်ရွက်ခဲ့ဖူးပါ။ လေယာဉ် မောင်းသင်ကျောင်းတွင် သင်တန်းတက်နေရစဉ်က လေကြောင်းမှ ရိက္ခာ ချပေးပုံ ချပေးနည်းများကို သင်ကြားခဲ့သော်လည်း စစ်မြေစခန်းများသို့ တကယ်လက်တွေ့ သွားရောက်ဆောင်ရွက်ခဲ့ဖူးခြင်း မရှိသဖြင့် ကျွန် တော် နားလည် တတ်မြောက်သည်မှာ သဘောတရားမျှသာ ဖြစ်ပေသည်။ သို့ကြောင့် ယနေ့နံနက် မင်္ဂလာဒုံလေတပ်စခန်းမှ မထွက်ခွာလာကြမီ အမှတ်(၂) အုပ်မှူးက အသေအချာ မှာလိုက်သေး၏။ “ဗိုလ်ထွန်းထွန်း . . . မောင်ရင် ဗိုလ်ဇော်မွန်း မောင်းပုံမောင်းနည်း၊ လုပ်ပုံလုပ်နည်းတွေ သေသေချာချာ မှတ်ထားခဲ့နော်၊ နောက်အခေါက်တွေဆိုရင် မောင်ရင် ကိုယ်တိုင် ချပေးရမှာ” တဲ့။

ယနေ့ တာလေသို့ လေကြောင်းရိက္ခာချသွားကြမည့် လေယာဉ်ပျံ များမှာ အားလုံး (၂)စီးရှိပေသည်။ ကျွန်တော်တို့ လေယာဉ်မှာ ပထမ အစီးဖြစ်၍ ဒုတိယအစီးမှာ ဗိုလ်ကျော်ဝင်းနှင့် ဗိုလ်တင်ဦးတို့ မောင်းနှင် သော လေယာဉ်ပျံဖြစ်၏။ သူတို့ လေယာဉ်ပျံမှာ ကျွန်တော်တို့ လေယာဉ် ပျံထက်(၁၅) မိနစ်ခန့်စောပြီး မင်္ဂလာဒုံလေတပ်စခန်းမှ ထွက်ခွာသွား ကြသဖြင့်မော်လမြိုင်လေယာဉ်ကွင်းသို့ရောက်လျက်ရှိနေကြပေပြီ။ ဗိုလ် ဇော်မွန်းမှာ ထိုလေယာဉ်ပျံ၏ဘေးတွင် ကျွန်တော်တို့လေယာဉ်ပျံကို ယှဉ် ၍ ရပ်ထားလိုက်၏။ ကျွန်တော်တို့ ယနေ့ ပျံသန်းကြရမည့် ခရီးစဉ်မှာ ရှေးဦးစွာ မင်္ဂလာဒုံမှ မော်လမြိုင်သို့ သွားပြီး မော်လမြိုင်တွင် ရိက္ခာများ တင်ဆောင်၍ မော်လမြိုင်အရှေ့ဘက် မြန်မာယိုးဒယားနယ်စပ်တွင် ရှိ သည်ဟု ဆိုသော (တာလေ)စခန်းသို့ ရိက္ခာများ ချပေးကြရမည်ဖြစ်၏။

“ကိုထွန်းထွန်း လာလာ ခဏဆင်းကြရအောင်”
“ဟုတ်ကဲ့”

ကျွန်တော်မှာ ဗိုလ်ဇော်မွန်းခေါ်သဖြင့် ထိုင်ခုံမှထပြီး သူနှင့် အတူ လိုက်ဆင်းသွားခဲ့သည်။ ကျွန်တော်တို့နောက်မှ လေကြောင်းလမ်းပြ မျက်နှာပြားပြား အရုပ်ဆိုးဆိုး ကိုငြိမ်းမောင်နှင့် ပိန်ပိန်ရှည်ရှည် အသား မဲမဲ လေကြောင်းအချက်ပြ ကိုသိန်းဆွေတို့ လိုက်ပါလာခဲ့ကြ၏။

ကိုဇော်မွန်းမှာ မြန်မာအမျိုးသားမဟုတ်ပါ။ အသက်(၂၅) နှစ် ခန့်ရှိ ကချင်အမျိုးသားတစ်ဦးဖြစ်၏။ ကျွန်တော်မှာ ကျောင်းသားဘဝက ကချင်ပြည်နယ် မြစ်ကြီးနားမြို့တွင် (၂)လခန့် နေခဲ့ဖူးပေသည်။ ကိုဇော် မွန်းမှာ ကျွန်တော်မြင်ဖူးသမျှ ကချင်အမျိုးသားများထဲတွင် မျက်နှာ ပေါက်ရော၊ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်ပါ အချိုးအစားအကျဆုံး ပုံအလာဆုံး ပင်ဖြစ်၏။ သူ့အရပ်မှာ (၅)ပေ (၁၀)လက်မခန့်ရှိ၍ လက်တံခြေတံမှာ အလွန်သန်မာပုံရပြီး ကြည့်လိုက်သည်နှင့် တာတိုအပြေးသမား အမြင့် ခုန်သမားတစ်ဦးဖြစ်မည်ဟု ခန့်မှန်းယူဆနိုင်ပေသည်။ မျက်နှာပေါက်မှာ လည်း သွယ်သွယ်လျလျရှိ၍ မျက်ခုံးများမှာ ထင်း၍ ကွေးကျနေပြီး ကြည်လင်လျက်ရှိသော မျက်လုံးများမှာ အမြဲ အသက်ဝင်လှုပ်ရှားလျက် ရှိနေကြပေသည်။

လေယာဉ်ပျံပေါ်မှ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ဆင်းလိုက်ကြလျှင် အသင့်စောင့်ကြိုနေသော အရှေ့တောင်တိုင်း စစ်ဌာနချုပ်မှ ပုပုဝဝ ဖိုင့်ဖိုင့် ဗိုလ်ကြီးအဆင့်ရှိသော အရာရှိတစ်ဦးကို မြင်တွေ့လိုက်ရ၏။ ဤပုဂ္ဂိုလ်နောက် မလှမ်းမကမ်းတွင်မူ ဗိုလ်ကျော်ဝင်းနှင့် ဗိုလ်တင်ဦးတို့ စကားပြောလျက် ရှိကြပေသည်။

“ဗိုလ်ကြီး . . . ရိက္ခာတွေ့ရော၊ လေယာဉ်ပျံပေါ်က ရိက္ခာ တွန်း ချပေးမယ့် ရဲဘော်တွေ့ရော အားလုံးအဆင်သင့်ပဲ”

“ဪ . . . ဟုတ်ကဲ့ ဒါဖြင့်လည်း တစ်ခါတည်း တင်တော့

လေ၊ မြန်မြန်ချ၊ မြန်မြန်ပြီး၊ မြန်မြန်ပြန်ရတာပေါ့။ ဒီနေ့ ဘယ်နှစ်ခေါက် ချပေးရမှာလဲ”

“တစ်စီး နှစ်ခေါက်တည်းပါ ဗိုလ်ကြီး”

ကိုဇော်မွန်းနှင့် အရှေ့တောင်တိုင်းမှ အရာရှိတို့မှာ လေယာဉ်ပျံ အောက်သို့ ရောက်လာကြသည်နှင့် ယနေ့ ဆောင်ရွက်ကြရမည့် တာဝန် များကို အသေးစိတ် စတင်ဆွေးနွေးကြရတော့သည်။ ကျွန်တော်မှာ လူ သစ်ဖြစ်သဖြင့် ဘာလုပ်ရမည်၊ ဘာပြောရမည်ကို လုံးဝမသိပါ။ ကိုဇော် မွန်းနှင့် ထိုအရာရှိတို့ ပြောနေကြသမျှကိုသာ စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင် နေမိ၏။ အရှေ့တောင်တိုင်းမှ အရာရှိမှ သူ အသင့်ယူဆောင်လာသော မြေပုံတစ်ခုကိုထုတ်၍ မင်နီဖြင့် ဝိုင်းပြထားသော ရန်သူတပ်ဖွဲ့က တည်နေ ရာများ မင်အပြာနှင့် ဝိုင်းပြထားသော မိမိတပ်ဖွဲ့တည်နေရာများကို တစ်ခုချင်း အသေအချာ ရှင်းပြနေ၏။

“ကျွန်တော် ဗိုလ်ကြီးကျော်ဝင်းတို့ကိုတော့ ရှင်ပြပြီးပါပြီ။ ဗိုလ် ကြီးကျော်ဝင်းကတော့ သူ ဒီနေရာတွေ မကြာခဏ ရောက်ဖူးတယ်လို့ ပြောတယ်။ ဗိုလ်ကြီးကော ရောက်ဖူးတယ်မဟုတ်လား”

အရှေ့တောင်တိုင်းမှ အရာရှိမှာ သူ့မြေပုံများကို ခေါက်သိမ်းရင်း ကိုဇော်မွန်းကို မေးခွန်းတစ်ခုထုတ်လိုက်ပြန်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ . . . ရောက်ဖူးပါတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ ဒီနေရာတွေကို ခဏခဏ သွားနေကြပါ။ အလွတ်ကို ရနေပါပြီ . . . ဗိုလ်ကြီးဘာမှ မပူပါနဲ့။”

ဗိုလ်ကျော်ဝင်းနှင့် ဗိုလ်တင်ဦးမှာ သူတို့ လောယာဉ်ပျံရပ်ထားရာ ဘက်သို့ ထွက်သွားနှင့်ကြပေပြီ။

ရိက္ခာများ လေယာဉ်ပေါ် တင်ဆောင်၍ပြီးလျှင် ပြီးချင်း ဗိုလ်

ကျော်ဝင်းတို့ လေယာဉ်ပျံမှာ ကျွန်တော်တို့ လေယာဉ်ပျံထက် စော၍ စက်နှိုးလိုက်၏။ စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်းမှာပင် ဗိုလ်ဇော်မွန်းကလည်း ကျွန်တော်တို့လေယာဉ်ပျံအား စက်နှိုးလိုက်ပြန်သည်။ ထိုအချိန်၌ပင် ရေဒီယိုလေလှိုင်းမှ ကြည်လင်ပီသသော ဗိုလ်ကျော်ဝင်း၏အသံ ပေါ်၍လာခဲ့သည်။

“ဟေ့ ဇော်မွန်း . . . တို့ အရင်သွားမယ်၊ မင်း ငါ့မိနစ်လောက်ခွာပြီး လိုက်ခဲ့ . . . တိမ်ထူနေတယ်၊ အတူတူသွားကြလို့ မဖြစ်ဘူး”

“အေး . . . အေး . . . သွားနှင့်ကြ . . . မင်းတို့ရှေ့ကတွေ့ရတဲ့ ရာသီဥတုအခြေအနေလည်း ဒို့ကို ပြန်သတင်းပို့ဦးနော်”

“စိတ်ချ . . . စိတ်ချ”

ရေဒီယိုလေလှိုင်းမှပြန်၍ အသံများဆိတ်ငြိမ်သွားခဲ့ပြီ ကိုကျော်ဝင်းတို့ လေယာဉ်ပျံမှာ လေယာဉ်ပြေးလမ်းထပ်သို့ လေထဲစတက်ရန် ထွက်ခွာသွားတော့သည်။

အချိန်မှာ နံနက် ၉ နာရီ မိနစ် ၂၀ ခန့်ရှိပေပြီ။ မော်လမြိုင်၏ ရာသီဥတုမှာလည်း မနက်က မင်္ဂလာဒုံမှ ထွက်လာစဉ်ကကဲ့သို့ပင် မိုးအုံ့လျက်ရှိ၏။

“ကိုထွန်းထွန်း . . . နောက်မှာ ရိက္ခာတွန်းချပေးမယ့် ရဲဘော်တွေ လူစုံပါတယ်နော်”

ကိုဇော်မွန်းမှာ လေယာဉ်စထွက်ရန် ဟန်ပြင်နေရာမှ နောက်ပိုင်းရဲဘော်များကို စိတ်မချဟန်ဖြင့် ကျွန်တော့်ကို လှမ်းမေးလိုက်သည်။

“စုံ မစုံတော့ မသိဘူး . . . ကျွန်တော်တော့ လေယာဉ်ပျံပေါ်တက်လာတုန်းက လေးယောက်တွေ့ခဲ့တာပဲ . . . ”

“လေးယောက် . . . ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . ”

“လေးယောက်ဆိုရင် စုံပါတယ်၊ ဒါက ခုကျွန်တော်တို့စစ်ဆင်
ရေးရိက္ခာချ သွားတိုင်း ခေါ်နေကျထုံးစံပါပဲ ”

ဗိုလ်ကျော်ဝင်းတို့လေယာဉ်ပျံ ထွက်ခွာသွားကြသည်မှာ ငါးမိနစ်
ခန့်ရှိသွားပေပြီ။ ကိုဇော်မွန်းမှာ မော်လမြိုင် မျှော်စင်သို့ လေယာဉ်ထွက်
ခွာခွင့်တောင်း၍ ခွင့်ရသည်နှင့် အရှိန်ပြင်စွာဖြင့် လေယာဉ်ကွင်းမှ
လေထဲတက်လာခဲ့တော့သည်။

လေထဲရောက်သည်ဆိုလျှင် နောက်မှ လေကြောင်းလမ်းပြ
ကိုငြိမ်းမောင် ကျွန်တော်ထံလျှောက်လာ၍ တာလေသို့ ပျံသန်းရသည့်
အိမ်မြှောင်ညွှန်းနှင့် အမြင့်ပေများကို ရေးသားထားသည့် စာရွက်ပြတ်
ကလေးတစ်ခုအား လှမ်းပေးလေသည်။ ကျွန်တော်သည် ထိုစာရွက်လေး
အား ချက်ချင်း ဖတ်ကြည့်မိလိုက်၏။

“မော်လမြိုင်မှ တာလေသို့ အိမ်မြှောင်ညွှန်း ၀၄၀ ဒီဂရီ၊ အမြင့်
ပေ ၉၀၀၀၊ ရောက်မည့်အချိန် ၁၀၁၀ နာရီတဲ”

ကိုဇော်မွန်းမှာ လေယာဉ်ပျံကို အိမ်မြှောင်ညွှန်း ၀၄၀ ဒီဂရီသို့
အသင့်ဦးတည်၍ ပျံသန်းနှင့်လေပြီ။ အကြိမ်ကြိမ် သွားခဲ့ဖူးသော ခရီး
ဖြစ်သဖြင့် မကြာမီက မြေပြင်တွင် အရှေ့တောင်တိုင်း စစ်ဌာနချုပ်မှ
အရာရှိကို သူပြောသကဲ့သို့ အိမ်မြှောင်ညွှန်းများကို အမှန်ပင် အလွန်ရ
နေဟန်ရှိပေသည်။ လေယာဉ်ပျံကြီးမှာ ပေ ၃၀၀၀ အမြင့်သို့ ရောက်
သည်နှင့် မှောင်မဲလျက်ရှိသော တိမ်တိုက်ကြီးများအတွင်းသို့ စတင်
ဝင်ရောက်သွားတော့သည်။ တိမ်တိုက်ထဲသို့ ဝင်ရောက်၍ ပျံသန်းနေရ
ချိန်ဖြစ်သဖြင့် လေယာဉ်ပျံကြီးမှာ ဟိုယိမ်းဒီယိမ်းနှင့် အမျိုးမျိုး အမောင်း
ရခက်အောင် လှုပ်ရမ်းကစားလျက်ရှိ၏။

ကျော်ဝင်းရေ . . . ရှေ့မှာ ရာသီဥတုအခြေအနေ ဘယ်လို နေလဲကွ့ ၊ တို့တော့ တိမ်ထဲ ဖောက်တက်နေရတယ်. . . ”

“မဆိုးပါဘူး မင်းတို့ ဒီအတိုင်းသာ တက်ခဲ့ကြ၊ ပေ ၉၀၀၀ အမြင့်မှာ တိမ်လုံးဝရှင်းနေတယ်၊ ကောင်းကင်ပြာကြီးကို အတိုင်းသား မြင်နေကြရတယ်ကွ့”

“အေး . . . အေး . . . ကျေးဇူးပဲ သူငယ်ချင်း”

ကိုဇော်မွန်းမှာ ရာသီဥတုဆိုးတွေ့ရမည်ကို သံသယဖြစ်ဟန်ရှိ ၏။ ရှေ့မှ ကိုကျော်ဝင်းတို့ လေယာဉ်ပျံကို ရေဒီယိုလေလှိုင်းမှ လှမ်းမေး နေလေသည်။

ကျွန်တော်မှာ ထိုအချိန်၌ အသင့်ဆောင်ယူခဲ့သော မြေပုံများထဲ မှ မော်လမြိုင်ပါရှိသည့် မြေပုံတစ်ချပ်ကို ဆွဲထုတ်ပြီး (တာလေ) တည် ရှိမည့် ဒေသကို ရှာကြည့်နေမိသည်။ ကြာရှည်မရှာရပါ။ မော်လမြိုင် မြို့မှ ယူရမည့် အိမ်မြှောင်ညွှန်းကို သိနေသဖြင့် အလွယ်တကူပင် တစ် မိနစ်ခန့်အတွင်း၌ (တာလေ) ဟုရေးထားသောနေရာကို မြေပုံပေါ်တွင် ထောက်မိတော့သည်။

“ဟာ တကယ့် မြန်မာယိုးဒယားနယ်စပ်တည့်တည့်မှာပါ လား”

ကျွန်တော်၏ စိတ်ထဲမှာ အံ့ဩ၍ အထက်ပါအတိုင်း ရေရွတ် လိုက်ပါ၏။ မှန်ပါသည်။ ကြည့်ပါဦး၊ မော်လမြိုင်မြို့၏ အရှေ့မြောက် ဘက် မြန်မာနှင့် ယိုးဒယားနယ်နိမိတ်မှာ (သောင်းရင်းမြစ်) ဖြစ်၏။ သောင်းရင်းမြစ်၏ ဘယ်ဘက်ကမ်းမှာ မြန်မာမြေ၊ ညာဘက်ကမ်းမှာ ယိုးဒယားမြေ။ (တာလေ)မှာ သောင်းရင်းမြစ် ကမ်းနဖူးပေါ် တည့်တည့် တွင် တည်ရှိနေပေသည်။ မော်လမြိုင်မြို့မှ မြေပြင်ခရီးအားဖြင့် မိုင် ၇၀

ကျော်ခန့် ဝေးလိမ့်မည်ဖြစ်၏။ သွားကြရမည့် လမ်းကတော့ လွယ်ကူလှမည်မဟုတ်ပါ။ ပေ ၇၀၀၀ ခန့်မြင့်သည့် တောင်ကြီးတစ်လုံးကို ခက်ခဲစွာကျော်ဖြတ် သွားကြရပေမည်။

ပေ (၉၀၀၀) အမြင့်သို့ ရောက်လာခဲ့ပါပေပြီ။

ကိုကျော်ဝင်း ပြောသကဲ့သို့ပင် တိမ်ထဲမှ ဘွားခနဲ ဖောက်လာနိုင်ခဲ့ကြ၍ ပြာလဲ့လျက်ရှိသော ကောင်းကင်ပြင်ကြီးကို မြင်တွေ့လိုက်ရ၏။ ပေ (၈၀၀၀) ကျော် အမြင့်ခန့်တွင်မူ ဝှမ်းပုံကြီးများသဖွယ်ရှိသော တိမ်လွှာ တိမ်တိုက်ကြီးများမှာ မြေပြင်ကို လုံးဝ မမြင်နိုင်အောင် ဖုံးအုပ်ကာဆီးထားလျက် ရှိနေပေသည်။ ကိုဇော်မွန်းမှာ ထိုပေ (၉၀၀၀)အမြင့်မှ ဆက်မတက်တော့ဘဲ (၀၄၀) ဒီဂရီသို့ ဦးပြု ပျံသန်းလျက်ရှိ၏။ အချိန်မှာ နံနက် ၁၀ နာရီခန့် ရှိပေပြီ။ လေကြောင်းလမ်းပြ တွက်ချက်ပေးထားသည့်အတိုင်းသာ အတိအကျမှန်လျှင် တာလေပေါ်သို့ နောက်ထပ် ၁၀ မိနစ်ကြာလျှင်ပင် ရောက်ရပေတော့မည် မဟုတ်လား။

“ဇော်မွန်းရေ . . . တို့ ‘တာလေ’ တွေ့ပြီဟေ့”

ဆိတ်ငြိမ်လျက်ရှိသော ရေဒီယိုလှိုင်းတွင် ကိုကျော်ဝင်းသံပေါ်၍လာသည်။

“တကယ်လားကွ”

ကိုဇော်မွန်းမှာ ကိုကျော်ဝင်းစကားကို ရုတ်တရက် ယုံစားဟန်မတူ၊ ပြန်၍ မေးခွန်းထုတ်နေလိုက်သေး၏။

“တကယ်ပေါ့ကွ၊ ငါတို့ ပေ ၉၀၀၀ က စဆင်းတော့မယ် . . . (တာလေ) အပေါ်တည့်တည့်မှာ တိမ်က အပေါက်ကြီးဖြစ်နေတယ်၊ တို့တော်တော် ကံကောင်းတာပဲ”

“အေး အေး. . . . မြင်ရင်လည်းဆင်းပေါ့။ တို့တောင်

မြေကြီးအစအနမှ အမြင်ရသေးဘူး၊ အောက်မြင်ကွင်းတစ်ခုလုံး တိမ်ဖုံးနေတယ်”

ရေဒီယိုလေလှိုင်းတွင် အသံများ ဆိတ်ငြိမ်၍ သွားခဲ့ပြန်သည်။ ကိုဇော်မွန်းပြောတာ ဟုတ်ပါရဲ့ . . . ၊ လေယာဉ်ပျံပေါ်မှ မြေပြင်အစအနပင် မမြင်ရပါ။ တစ်ခုလုံး ကြမ်းပြင်ကို ကော်ဇောကြီးတစ်ချပ်နှင့် အုပ်ထားသလို မြေပြင်တစ်ခုလုံးကို တိမ်လွှာကြီးက ဖုံးအုပ်ထားလျက် ရှိ၏။ ကိုကျော်ဝင်းတို့ (တာလေ)ကို ဘယ်လိုတွေ့သွားကြပါလိမ့်။ သူတို့ အပြောတော့ (တာလေ)အပေါ်တည့်တည့်မှာ အပေါက်ဖြစ်၍ နေတယ်လို့ ဆိုပဲ။ စောင့်ကြည့်ကြရပေဦးတော့မည်။

အချိန်မှာ (တာလေ) အပေါ်တည့်တည့်ကို ရောက်ကြရမည့် နံနက် ၁၀ နာရီ ၁၀ မိနစ်တိတိ ရှိသွားခဲ့ပေပြီ။ မြေပြင်တွင် တာလေ၏ အရိပ်အယောင်မှ မမြင်ရသေးပါ။

“ကိုဇော်မွန်း . . . ဟိုလူပြောတဲ့စကား ဟုတ်မှဟုတ်ပါရဲ့လား ဗျ ရှေ့တစ်ပြင်လုံး တိမ်ဖုံးနေတာပဲ။ ဒီလူ နောက်များ နောက်ပြောတာများလား မသိဘူး”

ကျွန်တော်မှာ ရှေ့မှ တိမ်တိုက်ကြီးများကို ကြည့်ရင်းကိုကျော်ဝင်းစကားကို သံသယဖြစ်လာသဖြင့် ကိုဇော်မွန်းကို လှမ်းပြောလိုက်မိ၏။

“အင်း . . . နောက်တာလည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာပဲ ၊ ဒီကောင့်စကားကလည်း သိပ်ယုံရတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီပေါ်မှာပဲ ဟိုနားဒီနား ပတ်ကြည်ကြသေးတာပေါ့”

ကိုဇော်မွန်း၏အသံမှာ အေးဆေးတည်ငြိမ်လှ၏။ ယခုအချိန်၌ လေကြောင်းလမ်းပြ ကိုငြိမ်းမောင်မှာလည်း (တာလေ) အပေါ်ရောက်ရ

မည့်အချိန်စေ့ ရောက်နေပြီဖြစ်၍ ရောက်,မရောက်ကို ကျွန်တော်နှင့် ကိုဇော်မွန်းအကြား လာရပ်၍ ကြည့်ရှုစစ်ဆေးလျက်ရှိ၏။ ကိုဇော်မွန်းသည် လေယာဉ်ပျံကြီးကို ညာဘက်သို့ အပြည့် တစ်ပတ်ကွေ့ပတ်ကြည့်လိုက်သည်။ တိမ်အပေါက်ကို လုံးဝမမြင်။ တစ်ခါ ဘယ်ဘက်သို့ တစ်ပတ်အပြည့် ကွေ့ချကြည့်လိုက်ပြန်သည်။ တိမ်အပေါက်ကို လုံးဝမတွေ့။

“ကိုငြိမ်းမောင် . . . ဘယ်လိုလဲဗျ၊ ခင်ဗျား တွက်ချက်ထားတဲ့ တာလေပေါ် ရောက်ရမယ်ဆိုတဲ့ အချိန်လည်း စေ့နေပြီ။ လုံးဝမမြင်ရသေးပါလား။”

ကိုဇော်မွန်းက ကိုငြိမ်းမောင်ကို ခနဲ၍ ပြောလိုက်၏။

“ဘယ်မြင်ရမှာလဲ ဗိုလ်ကြီး . . . တိမ်ဖုံးနေတာပဲ၊ ဗိုလ်ကြီး တိမ်အောက်ကို ဆင်းနိုင်ရင် တွေ့ရမှာပေါ့။”

ကိုငြိမ်းမောင်က ဘုကျကျပင် ကိုဇော်မွန်းကို ပြန်ပြောလိုက်၏။

“အေးဗျ . . . ကျွန်တော်လည်း ဒီအောက်တည့်တည့်မှာရှိမယ်လို့ ထင်တာပဲ။ ဒါပေမဲ့ အပေါ်တည့်တည့်မှာ ရောက်နေတယ်ဆိုရင် တော့ ကောင်းပါရဲ့။ တကယ်လို့ မရောက်သေးခင် နေရာမှာ ဆင်းမိရင်လည်း ကျွန်တော်တို့ မြန်မာပြည်နယ်စပ်က ပေ (၇၀၀၀)လောက်မြင့်တဲ့ တောင်ကြီး ဝင်တိုက်မိနိုင်တယ်။ ဟိုဘက်ကတောင်တွေနဲ့ ဝင်တိုက်နိုင်တယ်။ ဟိုဘက်မှာလည်း ပေ ငါးထောင်ကျော်တောင်တွေ ရှိတယ်မဟုတ်လား။”

ကိုဇော်မွန်းမှာ လေကြောင်းလမ်းပြ ကိုငြိမ်းမောင်ကို ရှင်းပြသလိုလိုနှင့် သူ့ရင်ထဲတွင် ဖြစ်ပေါ်နေသည့်အတိုင်း ညည်းတွားလိုက်လေသည်။ ထို့နောက် တစ်မိနစ်ခန့်ကြာသည်အထိ သူတို့နှစ်ဦးစလုံးမှာ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ဘာမှစကားမပြောဘဲ ခေတ္တငြိမ်၍ နေကြပြန်သည်။

“ဇော်မွန်းရေ . . . တို့ချလိုပြီးသွားပြီဟေ့. . . မင်းတို့ ဘယ်
ရောက်နေကြလဲ”

“တို့ မင်းပြောတဲ့ တိမ်အပေါက်ကို မတွေ့သေးလို့ ဝဲရှာနေကြ
တုန်းပဲ”

“အေး . . . အေး . . . မတွေ့သေးရင်လည်း မဆင်းလာနဲ့ဦး၊
ပေ (၉၀၀၀)မှာပဲ ဝဲနေ . . . တို့ တိမ်ကိုဖောက်ပြီး ပေ(၉၀၀၀)အမြင့်
ကို ပြန်တက်လာကြတော့မယ်”

ကိုကျော်ဝင်းတို့လေယာဉ်ပျံ (တာလေ) အပေါ် ရိက္ခာချ၍ပင်ပြီး
သွားကြပြီဟု ဆိုပါလား။ ကျွန်တော်တို့ မော်လမြိုင်မှ ဦးတည်ပျံသန်းထွက်
လာခဲ့ကြသည့် အိမ်မြောင်ညွှန်းပင် လွဲနေ၍လော။ ရောက်ရမည့်အချိန်
ကို တွက်ချက်ထားခြင်းများပင် မှားနေ၍လော။ ကျွန်တော်မှာ လေ
ကြောင်းလမ်းပြ ကိုငြိမ်းမောင်၏ တွက်ချက်ပေးထားခြင်းများကို သံသယ
ရှိသဖြင့် ကျွန်တော်ယူလာသော မြေပုံကို ချခင်း၍ မော်လမြိုင်မှ ပျံသန်း
လာကြရမည့် အိမ်မြောင်ညွှန်းနှင့် ကြာရှိရမည့်အချိန်ကို တွက်ချက်ကြည့်
နေမိ၏။ ကိုငြိမ်းမောင်၏ တွက်ချက်မှုများမှာ လုံးဝ အမှားအယွင်းမရှိ
ပါ။ အတိအကျပင် မှန်ကန်လျက်ရှိပေသည်။ ကျွန်တော်တို့ ဘယ်လိုလုပ်
ကြရပါမည်နည်း။

“ကိုငြိမ်းမောင် . . . သောင်းရင်းမြစ်ဟာ ဘယ်နားက စလဲဗျ။
အဲဒီမြစ်အဖျားက လိုက်ပြီး မြေပြင်အနားကပ်ဆင်း ပျံသန်းလာကြရင်
နောက်ဆုံး တာလေတော့ ရောက်မှာပဲ”

ကိုဇော်မွန်းမှာ (တာလေ) ကိုရှာရန် သူစိတ်ကူးရသည့် နည်းလမ်း
တစ်ခုကို လမ်းပြကြီးကို တင်ပြလိုက်၏။ ကိုငြိမ်းမောင်မှာ ဘာမှ ပြန်
မပြောသေးဘဲ သောင်းရင်းမြစ်ဖျားကို မြေပုံပေါ် ထောက်ရှာကြည့်နေပြီး

တစ်မိနစ်ခန့်ကြာမှ . . .

“သောင်းရင်းမြစ်ဟာ သံလွင်မြစ်က ခွဲထွက်တဲ့ မြစ်ခွဲတစ်ခုပဲ ဗိုလ်ကြီး . . . ခွဲထွက်တဲ့နေရာက (မလက်တို)ဆိုတဲ့ ရွာနားမှာ (ကမာမောင်း)မြို့အထက်တောင် ရောက်သေးတယ်။ ဒီကနေ မိုင်တစ်ရာလောက် သွားကြရဦးမယ်”

“မိုင်တစ်ရာလောက်တောင် . . . ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ ဗိုလ်ကြီး”

“ဒါဖြင့် မဖြစ်သေးပါဘူး”

ဗိုလ်ကြီးဇော်မွန်းမှာ စိတ်ပျက်သွားဟန်ရှိ၏။ သို့သော် ကိုငြိမ်းမောင်က ဆက်ပြီး ဖြစ်နိုင်မည့်နည်းကို ရှာဖွေ၍ တင်ပြလိုက်ပြန်သည်။

“ဗိုလ်ကြီး (ဖားအံ)မြို့ အောက်နားမှာတော့ (အိမ်မွဲ)ဆိုတဲ့ချောင်းတစ်ခုရှိတယ်. . . အဲဒီချောင်းက သောင်းရင်းမြစ်နဲ့ ဆက်နေတယ်။ ဒီချောင်းအတိုင်း လိုက်သွားမယ်ဆိုရင် သောင်းရင်းမြစ်အပေါ် နောက်ဆုံး ရောက်မှာပဲ”

“ဟုတ်လား . . . ဒါဖြင့် အဲဒီချောင်းက ဒီက ဘယ်လောက်ဝေးမလဲ”

“သိပ်မဝေးဘူး . . . မိုင် (၂၀)လောက်ပဲ ဝေးမယ်”

“ကဲ. . . အိမ်မြောင်ညွှန်း တွက်ဗျာ . . . သွားမယ်၊ ဟိုမှာတော့ ရာသီဥတု ကောင်းကောင်းပါရဲ့”

တစ်မိနစ်ခန့်အတွင်းမှာပင်(အိမ်မွဲ) ချောင်းကို သွားရမည့် အိမ်မြောင်ညွှန်းကို ကိုငြိမ်းမောင်က တွက်ချက်ပေး၏။ ကိုဇော်မွန်းမှာ ချက်ချင်း လေယာဉ်ဦးကို ထိုချောင်ရှိမည်ဆိုသောနေရာသို့ လှည့်ချလိုက်၏။ (ဒါကိုတာ)လေယာဉ်ပျံ၏ မြန်နှုန်းမှာ (၁၅၀) မိုင်နှုန်းခန့် ရှိ၏။ ထို့ကြောင့်

မိုင်(၂၀)ခန့်အဝေးတွင်ရှိသည်ဟုဆိုသော(အိမ်မဲ့)ချောင်းမှာ ဆယ်မိနစ်ခန့်အတွင်း ကျွန်တော်တို့၏ရှေ့ မြင်ကွင်းတွင် ပေါ်လာခဲ့ရပေမည်။

ဆယ်မိနစ်ကြာမြင့်သွားခဲ့ပြန်ချေပြီ။ မျှော်လင့်ထားသည့်အတိုင်း (အိမ်မဲ့)ချောင်းမြင်ကွင်းတွင် ပေါ်မလာပါ။ သို့သော် တိမ်များဖုံးနေသည့် အပိုင်းကို လွန်မြောက်လာခဲ့ကြပြီး တောအုပ်များ၊ လယ်ကွင်းများနှင့် ပြည့်လျက်ရှိသော မြေပြင်ကြီးကို မြင်တွေ့နေစပြုပေပြီ။ လေယာဉ်ပျံကြီး မှာ တရွေ့ရွေ့နှင့် ကိုငြိမ်းမောင်ပေးထားသည့် အိမ်မြှောင်ညွှန်းအတိုင်း ဦးပြု၍ ပျံသန်းသွားလျက်ရှိ၏။ ယခုအချိန်ဆိုလျှင် ကိုကျော်ဝင်းတို့ လေယာဉ်ပျံပင် မော်လမြိုင်လေယာဉ်ကွင်းကို ပြန်ရောက်သွားကြပေ တော့မည်။

ငါးမိနစ်ခန့် ရှိသွားခဲ့ပြန်ချေပြီ။

ရှေ့တွင် ကျယ်ပြန့်သော မြစ်ပြင်ကြီးတစ်ခု တဖြည်းဖြည်းနှင့် ထင်ထင်ရှားရှား ပေါ်၍လာခဲ့သည်။

“ကိုငြိမ်းမောင် . . . ဒါလားဗျ (အိမ်မဲ့)ချောင်းဆိုတာ. . . .”

ကိုဇော်မွန်းသည် ရှေ့တွင်ပေါ်လာသော မြစ်ပြင်ကြီးကို လက်ညှိုးထိုးပြ၍ ကိုငြိမ်းမောင်ကို လှမ်းမေးလိုက်သည်။

“ဒီချောင်းဟာ ဒီလောက်တောင် ကြီးမယ်တော့ မထင်ဘူး၊ ဂျိုင်းမြစ်များလား မသိဘူး၊ အနီးရောက်တော့ ပြောနိုင်ပါလိမ့်မယ် . . .”

ကိုငြိမ်းမောင်မှာ သူ့ကိုယ်သူ စိတ်ချတော့ဟန်မတူ။ မြေပုံတွင် ထောက်၍ မြစ်အနေထားကို စစ်ဆေးကြည့်ရှုလျက် ရှိ၏။ မြစ်ကြီးအပေါ်သို့ ရောက်လာခဲ့ပေပြီ။ ကိုငြိမ်းမောင်ခမျာ ဗြန်းစားကြီး(အိမ်မဲ့)ချောင်းလား၊ ဂျိုင်းမြစ်လား ခွဲခြားမပြောနိုင်ရှာသေးပါ။

ကျွန်တော်မှာ မော်လမြိုင်မြို့တွင် မွေးဖွား၍ မော်လမြိုင်မြို့တွင်

ကြီးပြင်းလာခဲ့ရသူဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် မော်လမြိုင်ပတ်ဝန်းကျင်အနှံ့ကို မြေပြင်မှ ရောက်ဖူးပေသည်။ ကိုဇော်မွန်းမှာ မြစ်ကြောင်းအတိုင်း လိုက်၍ တောင်ဘက်သို့ ဦးတည်ပျံသန်းလျက် ရှိ၏။ ရှေ့ဘယ်ဘက် မြစ်ကမ်းနဖူးတွင် မြို့တစ်မြို့ကို တွေ့မြင်နေရ၏။ ညာဘက်ကမ်းနဖူးသို့ ကြည့်လိုက်လျှင်လည်း တခြားမြို့တစ်မြို့မှာ မထင်မရှား ရေးရေးပေါ်ထင်လျက်ရှိပေသည်။ ကျွန်တော်မှာ ရှေ့မှ ရေးရေးမြင်တွေ့နေရသော မြို့ကို အနည်းငယ် ထင်ထင်ရှားရှားမြင်လာခဲ့သည်နှင့် ဘယ်နေရာလေယာဉ်ပျံရောက်လျက်ရှိသည်ကို ချက်ချင်း တွေးယူလိုက်မိပေပြီ။

“ဟေ့လူ . . . ကျွန်တော်တို့ ခု သံလွင်မြစ်ပေါ်မှာဗျ ဟိုရှေ့မှာ မုတ္တမမြို့ မဟုတ်လား . . . ဒီအောက်ကမြို့က ‘ကတိုး’ ဗျ သေချာတယ် . . . မြေပြင်က ရောက်ဖူးပါတယ်။ ဟိုရှေ့မှာ ဘီလူးကျွန်းကိုတောင် ရေးရေးမြင်နေရပြီ”

“ဟာ . . . သေလိုက်ပါတော့၊ ကျုပ်တို့ မော်လမြိုင် ပြန်ရောက်တော့မှာပါလား”

ကိုဇော်မွန်းမှာ ကျွန်တော်ပြောလိုက်၍ မော်လမြိုင်ဘက် ပြန်ရောက်နေသည်ကို သိလိုက်မိသည်နှင့် ချူသံပါအောင် ငြီးလိုက်လေတော့သည်။

“ကိုငြိမ်းမောင် . . . ကျွန်တော်တို့ ခွေးကောင် ကျော်ဝင်း ပြောတဲ့ တိမ်ပေါက်ရှာဖို့ ဟိုဝဲဒီဝဲ လုပ်နေကြတာနဲ့ တဖြည်းဖြည်း ဒီဘက်လွင့်လာခဲ့ကြတာနဲ့ တူတယ်။ လွင့်တာကလည်း နည်းနည်းနောနောပါပဲ၊ မိုင်(၅၀)လောက် ရှိတော့မယ်။ ကဲ. . . ကျွန်တော်တို့ ဒီက (တာလေ) ပြန်သွားကြရမယ့် အိမ်မြောင်ညွှန်း တွက်ပေးပါဦး . . . ”

“ဒီကတော့ တွက်မနေပါရစေနဲ့တော့ ဗိုလ်ကြီး . . . ဟိုမှာ

မော်လမြိုင် မြင်နေရပြီ၊ နောက် ၂ မိနစ်လောက်ဆိုရင် ရောက်တော့မှာပဲ။ . . . မော်လမြိုင်ပေါ်ရောက်မှ စောစောကတွက်တဲ့ အိမ်မြှောင်ညွှန်းအတိုင်း ပြန်သွားကြည့်ကြသေးတာပေါ့”

“အင်း . . . ဒါလည်းကောင်းသားပဲ”

ရှေ့တွင် မော်လမြိုင်လေဆိပ်ကိုပင် မြင်တွေ့ပေပြီ။ လေယာဉ်ပြေးလမ်းပေါ်တွင် လေယာဉ်ပျံတစ်စီးမှ မတွေ့ရပါ။ ကိုကျော်ဝင်းတို့ လေယာဉ်ပျံမှာလည်း ဒုတိယအခေါက် တာလေသို့ ထွက်သွားကြပြန်ပြီထင်ပါရဲ့။

မှန်ပါသည်။ ကျွန်တော်ထင်သည့်အတိုင်းပင် ကိုကျော်ဝင်းတို့ ဒုတိယအခေါက် သွားကြပြန်ချေပြီ။ စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်းမှာပင် ကိုကျော်ဝင်း၏အသံ ရေဒီယိုလေလှိုင်းတွင်းမှ ပေါ်၍လာခဲ့ပြန်သည်။

“ဇော်မွန်း . . . မင်းတို့ ဘယ်ရောက်နေကြလဲ”

“မော်လမြိုင်မြို့ပေါ် ပြန်ရောက်တော့မယ်”

ကိုဇော်မွန်း၏အသံမှာ မပြောချင်ပြောချင်နှင့် ပြောလိုက်ရသည့် အသံဖြစ်၏။

“ဪ . . . မင်းတို့လည်း ချပြီသွားပြီလား”

“ဘယ်ချရဦးမလဲ . . . မင်းပြောတဲ့ တိမ်ပေါက်ကိုရှာရင်း ရှာရင်းလွင့်သွားလိုက်ကြတာ မပြောချင်တော့ပါဘူး သူငယ်ချင်း. . . တိမ်ကဖောက်ထွက်တော့ သံလွင်မြစ်ပေါ် ရောက်နေတယ်။ လူတော့ မော်လမြိုင်ပေါ် ပြန်ရောက်နေပြီ။ ကိုယ် အကြောင်းစုံ မြေပြင်ပြန်ရောက်မှပဲ ပြောပြတော့မယ်”

“ဟား ဟား. . . ဟား . . . ဟား . . . မင်းတို့ တော်တယ်ဟေ့ . . . တော်တယ်. . . . တို့တော့ ဒုတိယအခေါက်ချဖို့သွား

နေကြပြီ။ မင်းတို့ မသွားတတ်ရင်လည်း တို့နောက်လိုက်ခဲ့လေ။ မော်လမြိုင်ပေါ်မှာဝဲနေ . . . တို့ လာပြန်ခေါ်မယ်”

ကိုကျော်ဝင်း၏အသံမှာ လှောင်၍ ပြောသောအသံ ဖြစ်၏။

“သွားနှင့် သွားနှင့် . . . တို့ဟာတို့ လိုက်လာခဲ့မယ်”

ကိုဇော်မွန်းမှာ ကိုကျော်ဝင်း၏ လှောင်သံကို မခံချင်လှသော်လည်း သူ့စိတ်ကို သူထိန်း၍ အလိုက်သင့် ပြန်ပြောလိုက်ရဟန်ရှိ၏။ စောစောက ဖြူလျက်ရှိသော သူ့မျက်နှာမှာ ရုတ်ခြည်း ရဲ၍သွားကြချေပြီ။

ကိုဇော်မွန်းမှာ လေယာဉ်ကို မော်လမြိုင် လေယာဉ်ကွင်းပေါ် တည့်တည့်ရောက်အောင်ပျံ၍ လေယာဉ်ကွင်းမှ (၀၄၀) ဒီဂရီသို့ တည့်နေအောင် ဦးတည်လိုက်လေသည်။ ကျွန်တော်တို့ လေယာဉ်ပျံ ပျံသန်းလျက် ရှိသော အမြင့်မှာ ပေ (၉၀၀၀) အမြင့်၌ပင် ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် မော်လမြိုင်မှ ထွက်၍ ငါးမိနစ်ခန့်ကြာသည်နှင့် စောစောက မြေပြင်ကို ဖုံးလျက်ရှိသော တိမ်တိုက်များအပေါ်သို့ ဖြတ်သန်းပျံသွားကြပြန်သည်။ မြေပြင်မှ မြင်ကွင်းမှာ ပျောက်သွားခဲ့ပြန်လေပြီ။ အချိန်မှာ နံနက် (၁၀) နာရီ မိနစ် (၅၀) ခန့် ရှိ၍ နေပြီဖြစ်၏။

လေကြောင်းလမ်းပြ ကိုငြိမ်းမောင်မှာ သူ၏နောက်ဘက်ရှိလေကြောင်းလမ်းပြ ထိုင်ခုံသို့ မပြန်တော့ပါ။ ကျွန်တော်နှင့် ကိုဇော်မွန်း အကြားတွင် ရပ်၍ မိနစ်တိုင်း မိနစ်တိုင်းတွင် လေယာဉ်ပျံ မြေပြင်ရောက်ရှိနေရမည့်နေရာကို ခဲတံကလေးတစ်ချောင်းဖြင့် ထောက်၍ တိုင်းထွာနေသည်။ သူ့ခမျာလည်း နောက်တစ်ချိန်‘တာလေ’ ရှာမရ ဖြစ်နေဦးမည်ကို အလွန်စိုးရိမ်နေရှာဟန်ရှိ၏။

မော်လမြိုင်မှ ထွက်လာခဲ့ကြသည်မှာ မိနစ် (၃၀)ခန့် ရှိသွားခဲ့

ကြပြန်ချေပြီ။ ရှေ့မှ မြင်ကွင်းများမှာ စောစောကနှင့် ဘာမှ ပိုမထူးခြား
ပါ။ ပေ (၈၀၀)ခန့်မှစ၍ မြေပြင်တစ်ခုလုံးကို နေရာလွတ်မရှိအောင်
တိမ်များဖုံးလျက်ရှိ၏။ ထိုအမြင့်အထက်တွင်တော့ အသူရိန်နေမင်းကြီး
၏ အရှိန်ကြောင့် မြင်ကွင်းအားလုံးမှာ ကြည်လင်တောက်ပလျက် ရှိကြ
ပေသည်။

“ကိုငြိမ်းမောင် . . . နောက် (၅)မိနစ်ဆိုရင် တကယ်အမှန်
အတိုင်း ကျွန်တော်တို့ ဘယ်မှ မတိမ်းမစောင်း လာခဲ့ကြတာမှန်ရင်
(တာလေ) အပေါ်တည့်တည့် ရောက်နေကြရတော့မယ်၊ ဒါပေမဲ့ ရှေ့မှာ
လည်း တိမ်ဖုံးနေပြန်ရင်တော့ ဒုက္ခပါဘဲ”

“အင်း . . . ဘုရားမလို့ တိမ်ရှင်းကောင်းပါရဲ့ . . . ရှေ့က
လေယာဉ်ပျံကိုလည်း မေးကြည့်ပါဦး”

ကိုဇော်မွန်းမှာ ရေဒီယိုစကားပြောခွက်ကို ကောက်ကိုင်၍ ကို
ကျော်ဝင်းတို့ လေယာဉ်ပျံနှင့် အဆက်အသွယ်လုပ်လိုက်ပြန်သည်။

‘ကျော်ဝင်းရေ . . . မင်းတို့ (တာလေ) ပေါ် ရောက်နေပြီလား’

“အေး . . . ရောက်နေပြီ၊ ရိက္ခာတွေ ဝဲချပြီး ချပေးနေတုန်းပဲ၊
မင်းတို့ကော . . . တာလေကို တွေ့ရပြီလား”

“မတွေ့သေးဘူးကွ . . . ပထမ တစ်ခေါက်တုန်းကလိုပဲ . . .
အားလုံး တိမ်ဖုံးနေတယ်”

“သေသေချာချာ ရှာစမ်းပါ . . . တိမ်အပေါက်ကြီးတစ်ခုရှိ
တယ်။ အဲဒီအပေါက်က(တာလေ)တွင် မကဘူး . . . ယိုးဒယားဘက်
က (မဲလောင်) မြို့ ဆိုတာကိုပါ မြင်နေရတယ်”

ကိုကျော်ဝင်း ထိုသို့ပြောလေ ကိုဇော်မွန်းမှာ မခံချင်ဖြစ်လေ ဖြစ်
ဟန်ရှိ၏။ စောစောက ဖြူရာမှ နီလာသော သူ့မျက်နှာမှာ ယခု မဲ၍

ညိုပုတ်သွားခဲ့ကြပေပြီ။ သူ့ကိုယ်သူ စိတ်ဆိုးလွန်း၊ ကိုကျော်ဝင်းတို့ကို မခံချင်လွန်းသဖြင့် လေယာဉ်ထိန်းမောင်းတံများကို ကိုင်ထားသော သူ့လက်များမှာ တစ်ချက်တစ်ချက် နတ်ပူးသလိုပင် တဆတ်ဆတ် တုန်ခါ၍ သွားတတ်ကြ၏။

ဆယ်မိနစ်ခန့် ကြာမြင့်သွားခဲ့ကြပြန်ချေပြီ။ ကိုကျော်ဝင်းတို့ လေယာဉ်ပျံလည်း ရိက္ခာချပြီးသဖြင့် မော်လမြိုင်မြို့ဘက်သို့ ပြန်လှည့်သွားနှင့်ကြချေပြီ။ ကျွန်တော်တို့မှာ (တာလေ)ကို ရှာ၍မတွေ့နိုင်ကြသေးပါ။ တိမ်ပေါ်တွင် ဝဲပတ်၍ ရှာရလွန်းသဖြင့် မူးနောက်၍ပင် နေကြချေပြီ။ လေယာဉ်အောက်မှ တိမ်များမှာလည်း နေရောင်ခြည်ကြောင့် ငွေရောင်တလက်လက်နှင့်ရှိသဖြင့် ဤငွေရောင်များကို စိုက်ကြည့်နေရသော မျက်စိများမှာလည်း ကျိန်းစပ်၍နေပေပြီ။ တစ်ခါတစ်ခါ အပြင်ဘက်ကို ကြည့်နေရာမှ လေယာဉ်အတွင်းသို့ ပြန်ကြည့်လိုက်လျှင် မြင်ကွင်းအားလုံးမှာ မဲသွားပြီး ရုတ်တရက် ဘာမှမမြင်ရဘဲ ကြောင်တောင်ကန်းဖြစ်၍ သွားတတ်ကြ၏။

“ကျုပ်တို့ ရှာကြတာတော့ နဲ့နေပြီ . . . တိမ်အပေါက်ဆိုတာလည်း အရိပ်အယောင်မှ မမြင်ဘူးဗျ။ (တာလေ)ကတော့ ဟောဒီ လေယာဉ်ပျံအောက်တည့်တည့်မှာပဲ ရှိကိုရှိရမယ် . . . ကျုပ် အကြိမ်ကြိမ် အခါခါ ရောက်ဖူးတယ်ဗျ”

ကိုဇော်မွန်းက ကိုငြိမ်းမောင်ကို လှည့်၍ပြောလိုက်၏။

“ဗိုလ်ကြီးပြောတာ ဖြစ်တော့ဖြစ်နိုင်ပါတယ် . . . ဒါပေမဲ့ အတိအကျတော့ ကျွန်တော်လည်း မပြောနိုင်ဘူး”

ဟုတ်ပါရဲ့ . . . တိမ်ဖုံးနေတာ အဘယ်သူ အတိအကျပြောနိုင်ရှာပါမည်နည်း။

“ခက်တယ်ဗျာ . . . ဟိုကောင်တွေတော့ နှစ်ခေါက်ချလိုပြီး သွားပြီ၊ ကျုပ်တို့ (တာလေ)ရှာမတွေ့သေးဘူး၊ အို . . . မထူးပါဘူး” ကိုဇော်မွန်းမှာ ဘာစိတ်ကူးရသည်မသိ။ ပြုန်းစားကြီး ဝုန်းခနဲ လေယာဉ် ပျံစက်ကို အဆုံးလျော့ချလိုက်ပြီး အောက်တွင်ခံနေသော တိမ်တိုက်ထဲ သို့ စိုက်၍ ထိုးဆင်းချသွားတော့သည်။ ဒီလူ ရူးများသွားပြီလား၊ သူ ဘာစိတ်ကူးနှင့် ဘာလုပ်ပါလိမ့်။ ပေ (၈၀၀၀)အမြင့်သို့တိုင် နိမ့်ဆင်း သွားခဲ့လေပြီ

“ဗိုလ်ကြီးဇော်မွန်း . . . အရမ်းမဆင်းနဲ့နော်၊ ဒီနေရာက ပေ (၇၀၀၀)လောက်အထိမြင့်တဲ့ တောင်ကြီးတွေ ရှိတယ်မဟုတ်လား”

ကိုငြိမ်းမောင်မှာ နောက်မှနေ၍ စိုးရိမ်သဖြင့် လှမ်း၍ သတိပေး လိုက်သေး၏။ သို့သော် ကိုဇော်မွန်းက . . .

“နေပါစေ . . . ကျုပ်သိတယ်၊ ဒီနေရာ ကျုပ်အကြိမ်ကြိမ်လာ ဖူးတယ်၊ ဒါ (တာလေ) အပေါ်တည့်တည့်နေရာပဲ” တဲ့။

ခက်ချေပြီ၊ သူ၏ ကိုကျော်ဝင်းတို့အပေါ် မခံချင်စိတ်၊ ရှက်စိတ် များ၏။ နှိုးဆော်တိုက်တွန်းမှုတို့ကြောင့် ယခင်က သူရောက်ဖူးသော အတွေ့အကြုံများအပေါ်မှီပြီး ယခု ကျွန်တော်တို့ ရောက်နေသောနေရာ မှာ (တာလေ) အပေါ်တည့်တည့် ဖြစ်ကိုဖြစ်ရမည်ဟု ‘လှေခံစားထစ်’ ယုံကြည်စွဲလမ်းမှုနှင့် မဆင်မခြင် ရှေ့ကို ဘာမှ မမြင်မကန်းနှင့် တိမ်ကို ထိုးဖောက်လျက် ဆင်းသက်၍ နေချေပြီ။ ကျွန်တော်မှာလည်း ပထမဆုံး အကြိမ် စစ်ဆင်ရေးရိက္ခာချပေးဖို့ အသင်အဖြစ် လိုက်လာခဲ့ရသူမို့ အန္တရာယ်ကင်းရှင်းစွာဖြင့် (တာလေ) သို့ ရောက်ရာရောက်ကြောင်း အကြံကောင်း ဉာဏ်ကောင်းများ ဘာမှ ဝင်ပေးတတ်သူမဟုတ်။ မိတ္ထီ လာလေယာဉ်မောင်းသင်ကျောင်း၌ရှိစဉ် သင်ခဲ့ရဖူးသည်မှာတော့ ‘လေ

သူ့ရဲတစ်ဦးအနေဖြင့် မိမိရောက်နေသည့် နေရာကို မသေချာဘဲ တိမ်ဖုံး
 နေသည့်နေရာကို ဘယ်အခါမှ ဖောက်ထွင်း မဆင်းရ၊ ဆင်းလျှင် မြေပြင်
 မှ အပေါ်သို့ ထောင်တက်နေသော တောင်ကြီးများ၊ အဆောက်အဦး
 ကြီးများနှင့် ဝင်တိုက်မိပြီး အန္တရာယ် တွေ့နိုင်သည်ဟုဆိုတာပဲ” . . .
 ကျွန်တော်မှာ ရင်တထိတ်ထိတ်နှင့် ဘာလုပ်ရ ဘာကိုင်ရမလဲ မသိ
 ဖြစ်နေခဲ့ရသည်။ ဪ . . . ငါတကယ်လို့များ ဒီနေ့သေသွားလျှင်ဖြင့်
 အမှတ်(၂)အုပ်မှာတော့ ပြောနေကြတော့မှာပဲ။ “ဒီကောင် တပ်ရောက်
 လို့မှ တစ်ရက်ရှိသေးတယ်။ သနားစရာပါပဲ။ ပထမဆုံးလိုက်သွားတဲ့
 အခေါက်မှာပဲ ကိစ္စချောရှာတယ်” လို့ သူတို့ပြောနေကြမည့်စကားသံ
 များကို ထူးဆန်းစွာ ကျွန်တော့နားတွင်း၌ ကြားယောင်နေမိသည်။

တာလေဆိုသည်မှာ ရေပြင်မှ သူညပေသာမြင့်သော လွင်ပြင်
 ဒေသပေါ်တွင် တည်ရှိသည့် ရွာငယ်လေးတစ်ရွာဖြစ်၏။ သို့သော် ဤ
 လွင်ပြင်ဒေသမှာ မြန်မာနိုင်ငံဘက်မှ ပေခုနစ်ထောင်ခန့် မြင့်သော
 တောင်ကြီးများနှင့် ယိုးဒယားနိုင်ငံမှ ပေငါးထောင်ကျော်မြင့်သော တောင်
 ကြီးများအကြားတွင်ရှိသော နယ်စပ်ဒေသဖြစ်၍ အကျယ်အဝန်းအားဖြင့်
 ဆယ့်ငါးမိုင်၊ မိုင်နှစ်ဆယ်ခန့်သာ ရှိပေလိမ့်မည်။ ဆယ့်ငါးမိုင်၊ မိုင်နှစ်
 ဆယ်ဟူသော အကွာအဝေးမှာ ကျွန်တော်တို့ လေသူရဲများအတွက်
 ဘာမှ ဝေးကွာလှသော ခရီးများမဟုတ်။ လေးငါးမိနစ်ခန့် အတွင်းမှာ
 ပင် ရောက်အောင်သွားနိုင်ကြပေသည်။ သို့ကြောင့် ယခု ကျွန်တော်တို့
 ရောက်ရှိနေကြသည့် နေရာမှာ မြန်မာနိုင်ငံဘက်မှ ပေခုနစ်ထောင်ခန့်
 မြင့်သော တောင်ကြီးများအပေါ်၌လည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ ယိုးဒယားဘက်
 မှ ပေငါးထောင်ခန့်မြင့်သော တောင်များအပေါ်၌လည်း ဖြစ်နိုင်ပေ
 သည်။ (တာလေ) အပေါ်တည့်တည့်လည်း ရောက်ချင်ရောက်နေနိုင်ပေ

သည်။ အဘယ်သို့မျှ အတိအကျ ခန့်မှန်း၍ မပြောနိုင်ပါ။

ပေခုနစ်ထောင် အမြင့်သို့ ဆင်းလာခဲ့ပေပြီ။ ရှေ့မှ မြင်ကွင်းများ မှာ လုံးဝ ဘာမှမမြင်ရသေးပါ။ ကျွန်တော်တို့ အားလုံးတော့ ဖင်တကြွ ကြွနှင့် ရှိကြ၏။

ပေခြောက်ထောင်ငါးရာ . . . ။ တိမ်ဖုံးနေဆဲ။

ပေခြောက်ထောင် . . . ။ ပို၍ပင် တိမ်သားများမှာ ထူထပ်လာ သကဲ့သို့ ရှိ၏။ သို့သော် တစ်ခုအသေအချာ ပြောနိုင်လာသည်မှာ ကျွန်တော်တို့ လေယာဉ်မှာ မြန်မာနိုင်ငံဘက်မှ ပေခုနစ်ထောင်အမြင့် တောင်ကြီးတွေ အပေါ်တွင် မရှိခြင်းပင် ဖြစ်၏။ ရှိခဲ့လျှင်လည်း ခုလောက်ဆို ထိုတောင်ကြီးများနှင့် တိုက်မိ၍ သေကုန်ကြချေပြီ မဟုတ် ပေလား။

ပေငါးထောင် မြင်ကွင်းမှာ ယခင်ကနှင့် ပိုမထူးခြားလာပါ။ လေ ယာဉ်ပျံကြီးသာ ပို၍ ထူကြီးသော တိမ်တိုက်များအား ဖောက်ဆင်းနေရ သဖြင့် ကြောက်လန့်ဖွယ်ကောင်းလောက်အောင် တုန်ခါလျက်ရှိ၏။

ပေလေးထောင်ငါးရာ၊ မိုးဖွဲ့လေးများကျလျက်ရှိသော တိမ်လွှာ များအတွင်းသို့ စတင်ဖောက်ထွင် ဝင်လာခဲ့ကြ၏။ လေယာဉ်စက်ခန်း ရှေ့မှန်များမှာ မိုးရေမိုးပေါက်များနှင့် စို့လျက်ရှိနေပေပြီ။ ဤနေရာ၌ လည်း တစ်ခု အသေအချာပြောနိုင်သည်မှာ ကျွန်တော်တို့ လေယာဉ်ပျံ မှာ ပေငါးထောင်ကျော်မြင့်သော ယိုးဒယားနိုင်ငံဘက်မှ တောင်များ အပေါ်တွင် မရောက်ရှိနေခြင်းပင်ဖြစ်၏။ ယင်းသို့ဖြစ်ချေက ယခု ကျွန်ုပ် တို့ ရောက်နေကြသောနေရာသည် ဘယ်နေရာဒေသဖြစ်ပါမည်နည်း။ အဖြစ်နိုင်ဆုံးမှာ (တာလေ)အပေါ်တည့်တည့်ပင် မဟုတ်ပေလား။ ကျွန် တော်မှာ အလွန်အားရှိ၍ လာသည်။ သို့သော် စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်းမှာပင်

ကျွန်တော် တစ်ခုတွေးလိုက်မိပြန်သည်။ ယခု ကျွန်တော်တို့ ထိုးဆင်းလျက်ရှိသောနေရာသည် တောင်မကြီးတစ်ခုခုအနားကပ်၍ ထိုဆင်းနေခြင်းမျိုးကော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား။ ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်နိုင်ပေသည်။ ဤသို့ဖြစ်က အမြင့်ဆုံးတောင်ထိပ်ပိုင်းများမှာ လွတ်လာနိုင်ကြသော်လည်း တောင်စွယ်များနှင့် ဝင်တိုက်မိနိုင်ကြပေသေးသည်။ ကျွန်တော်ရင်တွင်း၌ ယခင်အတိုင်း တထိတ်ထိတ်နှင့် ဖြစ်၍ လာခဲ့ကြပြန်သည်။ မြေပြင်ကိုမြင်တွေ့ရမှပဲ လုံးဝ စိတ်ချရတော့မှာပါလား။

ပေသုံးထောင်အမြင့်သို့ ရောက်သွားခဲ့ပေပြီ။ မြင်ကွင်းမှာ ယခင်အတိုင်းပင်၊ အဖြူရောင်တိမ်လွှာကြီးများက ကာဆီထားဆဲဖြစ်၏။ သို့သော် တဖြည်းဖြည်းနှင့် တိမ်လွှာများ၏ အထူမှာ ပါးလာသကဲ့သို့ ရှိသည်။ လေယာဉ်ပျံကြီးမှာလည်း ယခင်ကကဲ့သို့ ကြမ်းကြမ်း ရမ်းရမ်း၊ လှုပ်ရှားနေခြင်းမျိုး မရှိတော့။ အနည်းငယ် တည်ငြိမ်မှုရှိလာသကဲ့သို့ပင်။

ပေနှစ်ထောင် . . . ။ တိမ်လွှာများ၏ အထူမှာ ပို၍ပါးလာခဲ့၏။ ကျဲလာခဲ့၏။ ရှေ့တွင် ပေအနည်းငယ် ဆင်းလိုက်သည်နှင့် မြေပြင်ကို မြင်တွေ့ကောင်း တွေ့ရပေတော့မည်။ သို့သော် ပေကိုးထောင်အမြင့်မှ စ၍ စက်အားအဆုံးလျော့ပြီး ဆင်းလာခဲ့ကြရသဖြင့် လေယာဉ်စက်ခေါင်းအပူချိန်မှာ တစ်ရာဒီဂရီခန့်ရောက်၍ပင်နေပေပြီ။ ဤမျှအပူချိန်နည်းသွားကစက်နှစ်လုံးစလုံး တစ်ပြိုင်တည်း ရပ်သွားနိုင်ကြပေသည်။ မြေပြင်နားကပ်လျက်ရှိသော ယခုလိုအချိန်မျိုးတွင် စက်ရပ်သွားချေက အဘယ်သို့လုပ်ကြရပါမည်နည်း။ ကျွန်တော်မှာ ခေါင်းထဲ ပူထူ၍ သွားပြီး ချက်ချင်းစက်အပူချိန်ပြဒိုင်ခွက်ကို ကိုဇော်မွန်းအား ထိုးပြလိုက်မိ၏။

“ကျုပ်လည်း တွေ့ပါတယ် . . . မတတ်နိုင်ဘူး၊ ဒီအခြေရောက်မှတော့ ဒီအတိုင်းပဲ ဆက်ဆင်းရတော့မှာပဲ၊ စက်ရပ်သွားလည်း ကံပေါ့

ဗျာ”

ကိုဇော်မွန်မှာ ကျွန်တော့်ထက်စော၍ မြင်ထားဟန်ရှိ၏။ ယခု ကျွန်တော် လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်သောအခါ၌ သူ့အဖို့ ဘာမှ အထူးတုန် လှုပ်ခြင်းမျိုး မတွေ့ရတော့။

ပေတစ်ထောင်အမြင့်သို့ ရောက်လာခဲ့ပေပြီ။

ရှေ့မြင်ကွင်းတွင် ဘွားခနဲ မဟာပထဝီမြေကြီးမှာ ပေါ်၍လာ သည်။ ကျွန်တော်တို့ လေသူရဲအားလုံးမှာ ရှေးကမ္ဘာဦးအစ လူသားတို့ အလင်းရောင်ကို တောင်းနေစဉ် နေမင်းကြီး ပေါ်လာသည်ကို ပထမ ဆုံး မြင်တွေ့လိုက်ရသကဲ့သို့ ရင်ထဲတွင် မဖော်ပြတတ်အောင် ဝမ်း မြောက်ဝမ်းသာဖြစ်၍ သွားကြသည်။

“ဟိုမှာ သောင်းရင်းမြစ်ပျံ့”

တစ်ချိန်လုံး ကျွန်တော့်ထိုင်ခုံနောက်တွင် လက်တစ်ဖက်တင်၍ ငြိမ်းပြီး ရပ်တိုက်လာခဲ့သော လေကြောင်းလမ်းပြ ကိုငြိမ်းမောင်မှာကျယ် လောင်စွာ အော်၍ ကိုဇော်မွန်ကို ညွှန်ပြလိုက်၏။ ဟုတ်ပါရဲ့ . . . ကျွန်တော်တို့ လေယာဉ်ပျံမှာ ဘယ်ဘက်တစ်မိုင်ခန့်အကွာတွင် မြောက် မှတောင်သို့ တန်းလျက် ကွေးကောက်စီးဆင်းနေသော မြစ်ငယ်လေး တစ်ခုကို မြင်တွေ့လိုက်ရ၏။ ကျွန်တော်တို့ လေယာဉ်မှာ သောင်းရင်း မြစ်မှ တစ်မိုင်ခန့်ကျော်၍ ယိုးဒယားနယ်စပ်ဘက် ရောက်နေဟန်ရှိပေ သည်။

ကိုဇော်မွန်သည် စက်အားကို ပြန်၍မြင့်တင်ပေးပြီး ချောင်းရှိ ရာဘက်သို့ ဦးတည်၍ ပျံသန်းလာခဲ့သည်။

“ကိုဇော်မွန် . . . (တာလေ) ရွာဆိုတာက ဘယ်ဟာလဲဗျ . . . ”

ကျွန်တော်မှာ သောင်းရင်းမြစ်ကို တွေ့နေပြီဖြစ်သော်လည်း

တာလေရွာကို မမြင်တွေ့ရသေးသဖြင့် ကိုဇော်မွန်းကို လှမ်းမေးလိုက်၏။

“ဘယ်ဟာလဲဆိုတာတော့ ကျွန်တော်လည်း ခု မပြောပြနိုင်သေးဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ ခုရောက်နေတဲ့နေရာ အတိအကျ မသိရသေးတာ၊ ဒါပေမဲ့ . . . သေချာတာတစ်ခုက ဒီမြစ်အတိုင်း လိုက်သွားရင်တော့ တစ်နေရာမှာ (တာလေ) ကို တွေ့ရမှာပဲ . . . ”

ကိုဇော်မွန်းမှာ ဤနေရာ၌ သူ့စကားကို ခေတ္တရပ်ထားပြီး စက္ကန့် အနည်းငယ်ကြာမှ ဆက်၍ . . .

“ကိုငြိမ်းမောင် . . . ကျွန်တော်တို့ ဒီမြစ်အတိုင်း အပေါ်ဘယ်ဘက်ကို လိုက်သွားရင်ကောင်းမလား၊ အောက်ဘက်ကို လိုက်သွားရင်ကောင်းမလား၊ ခင်ဗျား (တာလေ) ဘယ်နေရာလောက်မှာ ရှိတယ်လို့ ထင်လဲ”

“ကျွန်တော်တော့ အောက်ဘက်မှာ ရှိလိမ့်မယ်ထင်တယ် . . . ၊ အောက်ဘက်ကို လိုက်သွားကြရင် ကောင်မယ်”

“ကျွန်တော်က အပေါ်ဘက်မှာ ရှိမယ်ထင်တယ်ဗျ၊ အပေါ်ဘက်ကို လိုက်သွားချင်တယ်၊ ခင်ဗျား မြေပုံနဲ့ မြေပြင်ကို နှိုင်းယှဉ်ကြည့်ပါဦး။ ဟိုရှေးက ချောင်းခွဲလေးကို မြေပုံပေါ်မှာ ရှာကြည့်စမ်းပါ . . . ”

ကိုငြိမ်းမောင်မှာ စက္ကန့် အနည်းငယ်ခန့် သောင်းရင်းမြစ်ကြောင်း အတိုင်း ခဲတံလေးနှင့် ထောက်၍ မြစ်ခွဲရှိမည့်နေရာကို ရှာကြည့်နေပြီး ရုတ်တရက် . . .

“ဘယ်ပြောနိုင်မှာလဲ ဗိုလ်ကြီး . . . အဲဒီလို မြစ်ခွဲလေးတွေက မြေပုံပေါ်မှာ တစ်ပုံကြီးရှိတယ်”

“အင်း . . . ဒုက္ခပါပဲ၊ ကိုင်း ကျုပ်ထင်တဲ့ အပေါ်ဘက်ကို အရင်လိုက်ကြည့်မယ်”

လေယာဉ်မှူး ကပ္ပတိန်လုပ်သူ၏ ဆုံးဖြတ်ချက်မှာ အတည်ဖြစ်၏။ ကိုဇော်မွန်းမှာ မြစ်ပေါ်ရောက်သည်နှင့် လေယာဉ်ပျံကို မြစ်ရိုးအတိုင်း အပေါ်သို့ ကွေ့၍ မောင်းသွားခဲ့၏။ အချိန်မှာ နေ့လည် ၁၂ နာရီပင် ထိုးပေတော့မည်။ မော်လမြိုင်လေယာဉ်ကွင်းမှ တက်လာကြသည့်အချိန်မှာ ၉ နာရီ မိနစ် ၂၀ တွင် ဖြစ်သဖြင့် ယခု လေထဲတွင် ဝဲပျံနေကြရသည့်အချိန် စုစုပေါင်း ၂ နာရီနှင့် မိနစ် ၄၀ ခန့် ရှိသွားခဲ့လေပြီ။ သို့သော် ဒါကိုကာ လေယာဉ်ပျံများမှာ ဆီ လုံးဝ ထပ်မဖြည့်ဘဲ လေထဲတွင် ၇ နာရီကျော်ခန့် နေနိုင်သော လေယာဉ်ပျံများ ဖြစ်ကြသဖြင့် ဆီအတွက် စိုးရိမ်စရာတော့ မရှိပါ။

ကိုဇော်မွန်းမှာ လေယာဉ်ပျံကို မြေပြင်မှ ပေ ၈၀၀ အမြင့်ခန့် တွင် ကပ်၍ ပျံသန်းမောင်းနှင်လျက်ရှိ၏။ လေယာဉ်ပျံအထက် ပေ ၂၀၀ ခန့်၌ တိမ်လွှာကြီးမှာ အိမ်ခေါင်မိုးများတွင် မျက်နှာကျက် ခံထားဘိသကဲ့သို့ ကားဆီးထားလျက်ရှိကြ၏။ မြေပြင်မှ မြင်ကွင်းတစ်ခုလုံးမှာ လည်း နေရောင်မရှိသည့်အတွက် အံ့့မှိုင်းမှိုင်းဖြစ်လျက် ရှိနေကြပေသည်။

လေယာဉ်ဗိုလ်အောက်မှ သောင်းရင်းမြစ်ဆိုသည်မှာ ကျွန်တော်တို့ မြင်ဖူးနေကျမြစ်ကြီးများလို အကျယ်ကြီးမဟုတ်ပါ။ ကျွန်တော့်အထင်ပေတစ်ရာခန့်သာ ရှိပေလိမ့်မည်။ ရေပြင်တစ်ခုလုံးမှာ စိမ်းလဲ့၍ နေပြီး ကမ်းပါးတစ်လျှောက်တွင် အမျိုးအမည် ခွဲခြားမပြောနိုင်သော သစ်ပင်အမြင့်ကြီးများမှာ ထိုးထိုးထောင်ထောင်နှင့် အစီအရီ ပေါက်လျက်ရှိကြ၏။

ကိုဇော်မွန်းအယူအဆမှာ အတိအကျပင် မှန်နေခဲ့ပေပြီ။ ငါးမိနစ်ခန့် မြစ်ကြောင်းအတိုင်း ရှေ့ကို ဆက်ပျံသွားမိကြသည်နှင့်

“ဟော ဟိုမှာတွေ့ပြီဗျို့၊ အောင်မလေး. . . ရှာလိုက်ရ

တာ. . . . သေတော့မှာပါလား”

ကိုဇော်မွန်းမှာ အလွန်ဝမ်းမြောက်ရွှင်မြူးစွာနှင့် ရှေ့ မလှမ်း မကမ်းတွင် ပေါ်လာသော ရွာတစ်ရွာကို လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်သည်။ စောစောက တိမ်ဖုံးနေသော လမင်းကြီးကဲ့သို့ ညိုပုတ်လျက်ရှိသည့် သူ့ မျက်နှာမှာ တိမ်ထဲမှ ပြန်လည်လွတ်မြောက်လာသော လမင်းကြီးကဲ့သို့ ဝင်းထိန်၍ သွားခဲ့ကြပေပြီ။

နောက် တစ်မိနစ်ခန့်အတွင်းမှာပင် ကျွန်တော်တို့ လေယာဉ်ပျံ မှာ ကိုဇော်မွန်း ညွှန်ပြသော ရွာပေါ်သို့ ရောက်ရှိသွားကြတော့၏။ အလွန် ကြီးသော ရွာကြီးတစ်ရွာပင်။ အိမ်ခြေ တစ်ထောင်ကျော်ခန့် ရှိပေလိမ့် မည်။ ကိုဇော်မွန်းမှာ ရိက္ခာများကို ချက်ချင်း မချပေးသေးဘဲ ရွာကြီးကို တစ်ပတ်ဝဲ၍ ပျံသန်းပတ်ကြည့်နေလိုက်သေးသည်။

“ဟိုခွေးသူခိုးတွေပြောတဲ့ တိမ်အပေါက်ဆိုတာ ဘယ်မှာလဲဗျ”

ကိုဇော်မွန်းမှာ ကိုကျော်ဝင်းတို့ မကြာမီက ပြောသွားကြသော စကားများကို သတိရလိုက်ဟန်ရှိ၏။ ခေါင်းကို အပေါ်သို့ ရုတ်တရက် မော့၍ တိမ်အပေါက်ကိုရှာဖွေကြည့်နေပြီး မတွေ့သဖြင့် ကျွန်တော့်ကို လှမ်းမေးလိုက်၏။ ကျွန်တော် အဖြေမပေးမီပင် နောက်တွင်ရပ်နေသော လေကြောင်းလမ်းပြ ကိုငြိမ်းမောင်က ဝင်အဖြေပေးလိုက်လေသည်။

“ဟိုမှာလေ . . . မမြင်ဘူးလား”

မှန်ပေသည်။ ကျွန်တော်၏ ညာဘက်ပြတင်းပေါက်မှ လှမ်းကြည့် လိုက်လျှင် ပေတစ်ရာပတ်လည်ခန့်အချင်းရှိမည့် တိမ်ပေါက်ကလေး တစ်ခုကို အထင်အရှားမြင်တွေ့လိုက်ကြရ၏။ အချင်းပေတစ်ရာမျှ ရှိသော တိမ်အပေါက်ကလေးဆိုသည်မှာ အလွန်အပြောကျယ်လှသော တိမ်လွှာပြင်ကြီးအပေါ်၌ အပ်ပေါက်ကလေးတစ်ခုသဖွယ် ဖြစ်၏။ ဤမျှ

သေးငယ်သော အပေါက်ကလေးကို ကျွန်တော်တို့ အဘယ်သို့ရှာဖွေ
 တွေ့နိုင်ပါမည်နည်း။ ကိုကျော်ဝင်းတို့တော့ ဘယ်ကဲ့သို့ တွေ့အောင်
 ရှာဖွေနိုင်ကြသည်ကိုမူ ကျွန်တော် မတွေးဆတတ်ပါ။ “ကြက်ကန်း ဆန်
 အိုးတိုးသွားကြသည်” ဟုပင် ဆိုရပေမည်လား။

ကိုဇော်မွန်းမှာ ဘာမှ ပြန်မပြောတော့ပါ။ ရိက္ခာများ ချပေးနိုင်
 ရေးအတွက်သာ ပြင်ဆင်မှုများ စတင်ပြုလုပ်၍ နေပေသတည်း။

xxx

မိုးထဲလေထဲ

မိုးတဖွဲဖွဲနှင့် နေ့ဆက်ရွာနေခဲ့သည်မှာ ယနေ့ပါဆိုလျှင် သုံးရက် တိုင်တိုင် ရှိသွားခဲ့ပေပြီ။

ဤကဲ့သို့ သုံးရက်တိုင်တိုင် မိုးဆက်နေခြင်းမျိုးမှာ အညာဒေသ တွင် ကြုံတွေ့ခဲ့လှပေသည်။ ကျွန်တော့်အဖို့မူ အညာတွင် နေထိုင်ခဲ့ရ သည့် ၂ နှစ်တာ အချိန်ကာလအတွင်း ပထမဆုံး ကြုံတွေ့ရသော မိုးပင် ဖြစ်၏။ မိုးကောင်းလွန်းသဖြင့် မြေနီလမ်းကလေးများပင် ဗွက်ထနေလေ ပြီ။ မိတ္ထီလာ လေတပ်စခန်း၏ လေယာဉ်ပြေးလမ်းပင်လျှင် ဟိုတစ်ကွက် ဒီတစ်ကွက်နှင့် ရေအိုင်ကလေးများ ပြည့်နေကြပေသည်။ မိုးမှာ သုံးရက် လုံးလုံး စဲသွားတော့မည့်ဟန်ပြင်လိုက် တစ်ခါ ပြန်သည်လောက်နှင့် ရာသီဥတု၏ ဆိုးရွားနေမှုကြောင့် ကျွန်တော်တို့ လေယာဉ်မောင်း သင်တန်းကျောင်းမှ လေယာဉ်ပျံများ အပျံနိုင်ကြသည်မှာ သုံးရက်လုံးလုံး ပင် ရှိသွားခဲ့ချေပြီ။

ယနေ့တွင်လည်း နံနက် ၇ နာရီကပင် လေယာဉ်ကွင်းဘေးရှိ လေသူရဲအပန်းဖြေခန်းတွင် ထိုင်ရင်း လေယာဉ်တက်နိုင်မည့် မိုးစဲသည့်

အချိန်ကို စောင့်နေခဲ့ကြသည်မှာ နံနက် ၁၀ နာရီပင် ထိုးလုပေပြီ။

“ကိုထွန်း . . . အရှေ့ဘက်မှာ မိုးသားတွေရှင်းနေသလိုပဲ. . . ကျွန်တော်တို့ တစ်ခေါက်လောက် တက်ကြည့်ရအောင်”

ရေဒီယိုဘေးရှိ ပက်လက်ကုလားထိုင်အထက်၌ ငြိမ်ငြိမ်လေး ကွေးနေသော ကျွန်တော့်အနီးသို့ ဗိုလ်မှူးတင်မောင်ထွေး ဘယ်အချိန်က ရောက်လာသည်မသိ၊ သူ့အသံကြားမှ ကျွန်တော် လန့်ပြီး မတ်တပ်ရပ် လိုက်မိသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ . . . ဗိုလ်မှူး”

“ခင်ဗျား လေကြောင်းလမ်းပြ ကိုမြငြိမ်းကိုခေါ်ပြီး လေယာဉ် နံပါတ် (၇၂၂)ဆီ သွားနှင့်တော့ . . . ကျွန်တော်လိုက်လာခဲ့မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . ဗိုလ်မှူး”

ကျွန်တော်သည် ချက်ချင်းပင် ကိုမြငြိမ်းကိုလိုက်ရှာပြီး လေယာဉ် ကွင်းစပ်ရှိ ကုက္ကိုပင်ကြီးအနီးတွင် ရပ်ထားသော ဒါကိုတာ လေယာဉ် ရှိရာသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။

မိုးမှာလုံးဝ စဲသွားသေးသည်မဟုတ်ဘဲ တဖွဲဖွဲကျလျက်ပင် ရှိလေ သည်။ ကောင်းကင်သို့ မော့ကြည့်လိုက်ရာ အရှေ့ဘက်တွင် ဗိုလ်မှူးပြော သည့်အတိုင်း တိမ်ဖြူများကိုသာ တွေ့ရသဖြင့် မိုးသားအနည်းငယ် ရှင်း နေဟန်ရှိသော်လည်း အနောက်တောင်ဘက်သို့ မျှော်ကြည့်လိုက်သော အခါတွင်မူ မိုးသားများကို သယ်ဆောင်လာဟန်ရှိသော တိမ်ညိုမဲကြီး များကို မြင်တွေ့ရပေသည်။

ငါးမိနစ်ခန့်အတွင်းမှာပင် ဗိုလ်မှူးရောက်လာသဖြင့် လေယာဉ် စက်နှိုးပြီးတက်ရန် လေယာဉ်ပြေးလမ်းထိပ်သို့ ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ ထွက်စက လေယာဉ်ဘီးများ ဗွက်နစ်နေကြသဖြင့် ရုတ်တရက် ထွက်မရ

ခဲ့။ စက်အား တော်တော်လေး မြှင့်တင်လိုက်ပြီးမှ ဘီးများ စလိမ့်လာတော့ သည်။

“ကျွန်တော်တို့ တက်သာတက်ရမယ် . . . ရာသီဥတုက သိပ် မကောင်းဘူးဗျ . . . လက်ပျက်နေမှာစိုးလို့သာ ထွက်ခဲ့ရတာပဲ၊ ခဏ ပေါ့ဗျာ . . . နာရီဝက်လောက်ပျံကြည့်ပြီး ဟန်ပုံမပေါ်လည်း ပြန်ဆင်း ကြတာပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . ဗိုလ်မှူး”

ကျွန်တော်သည် လေယာဉ်ကွင်းထိပ်တွင် လေယာဉ်ကို ရပ်လိုက် ရင်း ဗိုလ်မှူးကို ပြန်ပြောလိုက်မိသည်။

ဗိုလ်မှူးပြောသကဲ့သို့ အမောင်းသင်လေသူရဲများအဖို့ လေယာဉ် မမောင်းဘဲ ဤသို့ သုံးလေးရက်ခန့် ပြတ်နေရန်မသင့်။ ကျွန်တော်တို့ လေသူရဲများမှာ ဂီတအနုပညာသည်များ၏ ဘဝနှင့် အလွန်တူလှပေ သည်။ စောင်းသမားတစ်ဦးသည် စောင်းနှင့် တစ်ပတ်လောက် ဖြတ်နေခဲ့ ပြီး ပြန်တီးသည့်အခါ တီးကွက်တွင် လက်မတွေ့ဘဲ ဖြစ်နေတတ်သကဲ့ သို့ လေယာဉ်မောင်းနှင်သည့် ပညာတွင်လည်း ရက်ပျက်ခံ၍မဖြစ်။ အထူးသဖြင့် အမောင်းသင်စ လေသူရဲများသည် တစ်ပတ်ခန့် လေယာဉ် ပျံ လုံးဝမမောင်းဘဲ ပြန်နေပြီးမှ ပြန်လည်မောင်းနှင်သည့်အခါ စိတ် သွားတိုင်း ကိုယ်မပါဘဲ ဖြစ်နေတတ်ပေသည်။ သို့ကြောင့်လည်း လေ ယာဉ်မောင်းသင်ကျောင်း၏ ဆောင်ပုဒ်ကို “အစဉ်လေ့ကျင့်” ဟူ၍ ပေး ထားခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ကျွန်တော်တို့ လေယာဉ်ပြေးလမ်းမှ တက်ခဲ့ကြပေပြီ။ ကျွန်တော် သည် ကျောင်းသားထိုင်ခုံဖြစ်သော ဘယ်ဘက်ထိုင်ခုံတွင် တိုင်ပြီး ဗိုလ်မှူး မှာ ဆရာထိုင်ခုံဖြစ်သည့် ညာဘက်ထိုင်ခုံထိုင်၍ လိုက်ပါလာခဲ့ကြသည်။

“မိတ္တီလာမျှော်စင် မင်းခေါင်(၂)က ပြောနေတယ်။ ကျွန်တော်တို့ လေယာဉ်ပျံ လေယာဉ်ကွင်းရဲ့ တောင်ဘက်စူးစူ အမြင့်ပေ လေးထောင်မှာ တစ်နာရီလောက်လေ့ကျင့်ပျံသန်းမယ် ဒါပဲ”

ဗိုလ်မှူးတင်မောင်ထွေး၏ စကားသံဆုံးသည်နှင့် ကျွန်တော်သည် လေယာဉ်ပျံကို တောင်ဘက်စူးစူးသို့ ဦးတည်လိုက်တော့သည်။ လေယာဉ်မှာ တစ်မိနစ် ပေးငါးရာနှုန်းဖြင့် တဖြည်းဖြည်း အမြင့်သို့ ထောင်တက်လျက်ရှိ၏။ ကောင်းကင်ပြင်တစ်ခုလုံးမှာ တိမ်ဖြူများဖြင့် လွှမ်းခြုံ၍ ထားလေသည်။ အနောက်ဘက်တွင်မူ မိုးသားများနှင့် တိမ်ညိုမဲကြီးများ တရိပ်ရိပ်ဖြင့် လွင့်၍လာနေကြပေသည်။

ပေနှစ်ထောင်အမြင့်သို့ ရောက်ရှိလာသည်နှင့် ကျွန်တော် လေယာဉ်မှာ မြေပြင်မှ မတက်မီက လှမ်းမြင်နေရသော တိမ်ဖြူလွှာကြီးကို စတင်ဖြတ်တော့သည်။ လေယာဉ်သည် စတင်ဖြတ်ဝင်စက ခါယမ်းခြင်းမရှိသော်လည်း အတွင်းသို့ တဖြည်းဖြည်း ဝင်လာသည်နှင့်အမျှ တစ်ချက်တစ်ချက် တုန်ခါ၍ လာလေသည်။

“ဗိုလ်မှူး တိမ်တွေ မလွတ်သေးဘူး၊ ဆက်တက်ရဦးမှာလား”

“မထူးပါဘူးဗျာ ဆက်တက်သွားလို့လည်း လွတ်ချင်မှ လွတ်မှာပါ ဒီအမြင့်မှာပဲ နေကြပါစို့။”

“ဟုတ်ကဲ့”

ကျွန်တော်သည် လေယာဉ်စက်အားကို လျှော့၍ ပျံသန်းနေဆဲ အမြင့်၌ပင် ဆက်လက်ပျံသန်းနေလိုက်သည်။ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးမှာမူ တိမ်များ လွှမ်းခြုံ၍ထားသဖြင့် လေယာဉ်၏ အတောင်နှစ်ဖက် အဖျားများကို ကျော်လွန်၍ ဘာမျှ မမြင်နိုင်တော့ပါ။

“ကဲ . . . ကိုထွန်းထွန်း ကျွန်တော်တို့ (Instrument Flying) လုပ်ကြရအောင်”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . ဗိုလ်မှူး”

ကျွန်တော်သည် ဗိုလ်မှူးအသံဆုံးသည်နှင့် သူညွှန်ကြားသကဲ့သို့ ပျံသန်းနိုင်အောင် အသင့်ပြင်ဆင်ရတော့သည်။ ဤနေရာ၌ (Instrument Flying) ဟူသော စကားကို အနည်းငယ် ရှင်းပြလိုပေသေးသည်။ ၎င်းစကား၏ အဓိပ္ပာယ်ကို “ချိန်ခွက်ပျံသန်းခြင်း” ဟု လေတပ်တွင် ဘာသာပြန်ဆိုထား၏။ ကျွန်တော်တို့ လေယာဉ်များသည် ရာသီဥတု ဆိုးသောအခါများ၌ လေယာဉ်အတွင်းမှ အပြင်သို့ လုံးဝမမြင်နိုင်ကြတော့ ပေ။ ထိုအခါ၌ လေယာဉ်တွင်ရှိသော လေယာဉ်အတိမ်းအစောင်းပြ ခိုင်ခွက်၊ အိမ်မြှောင်၊ လေယာဉ်အမြင့်ပြ ခိုင်ခွက်တို့ကို ကြည့်၍ ပျံသန်း ကြရပေသည်။ မြန်မာနိုင်ငံသည် မိုးတွင်းအခါများ၌ ရာသီဥတု အလွန် ဆိုးရွားသဖြင့် ကျွန်တော်တို့အဖို့ ဤချိန်ခွက် ပျံသန်းခြင်းပညာကို ကျွမ်း ကျင်စွာ တတ်မြောက်ထားရန် အထူးလိုအပ်သည်။

ကျွန်တော်သည် ၎င်းချိန်ခွက်ပျံသန်းခြင်းကို မည်မျှကြာအောင် လေ့ကျင့်ပျံသန်းနေမိသည်မသိ။ ခိုင်ခွက်များကို စူးစိုက်ကြည့်နေရသော မျက်လုံးများပင် အောင့်၍လာပေပြီ။ ဇက်များလည်း ညောင်း၍နေ ပေပြီ။ ဗိုလ်မှူးကမူ စိတ်ပါဝင်စားစွာနှင့်ပင် သင်ပြနေဆဲဖြစ်၍ . . .

“မင်းခေါင်(၂) . . . မိတ္ထီလာမျှော်စင်က ခေါ်နေတယ်၊ ကြား ရင် အကြောင်းပြန် . . . ဒါပဲ”

ကျွန်တော်၏ နားကြပ်များတွင် အထက်ပါအသံများ ဝင်၍လာ သည်။

“ဗိုလ်မှူး . . . မိတ္ထီလာမျှော်စင်က ခေါ်နေတယ်”

“ဟေ့ ဟုတ်လား”

ဗိုလ်မှူးမှာ ခိုင်ခွန်များပေါ်တွင် စိတ်ဝင်စားလွန်းနေသဖြင့် အထက်ပါခေါ်သံကို ကြားလိုက်ဟန် မတူပေ။ ထို့ကြောင့်ပင် ကျွန်တော် သတိပေးလိုက်ခါမှ စကားပြောခွက်ကို ကောက်ကိုင်လိုက်ပြီး

“မိတ္ထီလာ မျှော်စင် . . . မင်းခေါင် (၂) ပြန်ထူးနေတယ် . . . ဒါပဲ”

“မင်းခေါင် (၂) . . . မိတ္ထီလာမျှော်စင်က ပြောနေတယ်၊ ဗိုလ်မှူး မိုးတွေ အုံ့လာပြီ။ ဗိုလ်မှူးတို့ ပြန်ဆင်းဖို့ ခက်နေလိမ့်မယ်။ အမြန်ပြန် လာကြပါ . . . ဒါပဲ”

“မိတ္ထီလာမျှော်စင် ကောင်းပြီ . . . ဒါပဲ”

“ဟေ့ ကိုထွန်းထွန်း . . . ပြန်စို့ ၊ မိုးတွေလာနေပြီတဲ့ . . . မြောက်စူးစူးကို ဦးတည်လိုက်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဗိုလ်မှူး”

ကျွန်တော်သည် လေယာဉ်ကို မြောက်စူးစူးသို့ ရုတ်ခြည်း ဦးလှည့် ချလိုက်၏။

“ကိုထွန်းထွန်း . . . ပေသုံးထောင်ကို ဆင်းကြည့်စမ်းဗျာ၊ တိမ် က လွတ်ချင်လည်း လွတ်မလားလို့”

ကျွန်တော်သည် ပေသုံးထောင်သို့ လေယာဉ်ကို ထိုးဆင်းချလိုက် ၏။ သို့သော် တိမ်များက မလွတ်သေးပေ။ ပို၍ ဆိုးလာသည်မှာ လေ ယာဉ်ကို ထိန်းသိမ်းမောင်းနှင်ရသည်မှာ ယခင်ကကဲ့သို့ မလွယ်ကူတော့ ခြင်းပင် ဖြစ်၏။ တဝုန်းဝုန်းနှင့် ခါယမ်း၍နေလေသည်။ ရာသီဥတုဆိုး အတွင်းသို့ တိုးဝင်နေကြောင်းကိုလည်း ချက်ချင်း တွေးလိုက်၏။

“ဗိုလ်မှူး တိမ်ထဲကတော့ မလွတ်သေးဘူး ပေနှစ်ထောင်

ကိုဆက်ဆင်းရဦးမလား”

“ဟာ . . . နေဦးဗျ၊ တခြားလေယာဉ်တွေ လေတဲမှာရှိကြသေးလားမသိဘူး၊ မမြင်မကမ်းနဲ့ တိုက်မိနေကြဦးမယ်။ မတ္တီလာမျှော်စင်ကို မေးကြည့်ဦးမှ”

ဟုတ်ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့၏ ရှေ့မြင်ကွင်းမှာ လုံးဝမရှိတော့။ မိုးထဲလေထဲ တိုးဝင်လာမိပြီဖြစ်သဖြင့် လေယာဉ်အမိုးအား တဝန်းဝန်းနှင့် ဝင်ရိုက်နေကြသည်။ ဘေးပေါက်က ကြည့်လိုက်လျှင်လည်း မြင်ကွင်းမှာ စက်ခေါင်းကိုကျော်၍ ဘာမှ မမြင်ရ အားငယ်စရာ၊ စိတ်ပျက်စရာ ကြီးပင်။

“မိတ္တီလာမျှော်စင် မင်းခေါင်(၂)က ခေါ်နေတယ်။ လေထဲမှာ တခြားလေယာဉ်တွေရှိနေကြသေးလား ဒါပဲ”

“မင်းခေါင် (၂) မိတ္တီလာမျှော်စင်က ပြန်ပြောနေတယ်။ မရှိဘူး ဗိုလ်မှူး အားလုံး ပြန်ဆင်းကုန်ပြီ၊ ကျွန်တော်တို့ မိတ္တီလာလေယာဉ်ကွင်းပေါ်မှာလည်း မိုးတွေ စရွာနေပြီ ဒါပဲ”

“ကိုထွန်းထွန်း . . . ဒါဖြင့်ရင် ဆက်ဆင်းဗျာ၊ တခြားလေယာဉ်ပျံတွေမှ မရှိတော့ဘဲ . . . တိုက်စရာတော့ မရှိပါဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့ ဗိုလ်မှူး”

ကျွန်တော်သည် စက်အားကို လျှော့ချလိုက်ပြီ။ ပေနှစ်ထောင်အမြင့်ရောက်အောင် လေယာဉ်ကို ကြိုးစားဆင်းနေမိလေသည်။

ပေနှစ်ထောင်ရောက်ခဲ့ပေပြီ။ မြေပြင်ကို မတွေ့ရသေးပေ။ အမြင့်ပြုခိုင်ခွက်တွင် ပေနှစ်ထောင်ဟု ပြနေသော်လည်း မြေပြင်မှ တကယ်တန်း ပေနှစ်ထောင် ကွာဝေးနေခြင်းမဟုတ်ပါ။ မိတ္တီလာ လေယာဉ်ကွင်း၏အမြင့်မှ ပေခုနစ်ရာမြင့်သဖြင့် တကယ်တမ်း အကွာ

အဝေးမှာ ပေတစ်ထောင်ကျော်လောက်သာ ရှိပေမည်။ ဤအမြင့်မှာ မြေပြင်နှင့် အလွန်နီးကပ်နေပြီဖြစ်သဖြင့် လေယာဉ်ပျံသန်းရန် စိတ်ချ ရသောအမြင့် မဟုတ်ပေ။ အချိန်မရွေး မြေပြင်မှ မြင့်သော အဆောက် အဦးများ တောင်ကုန်းများနှင့် ဝင်တိုက်နိုင်ပေသည်။

“ကိုထွန်းထွန်း . . . ကျွန်တော်မောင်းပေးမယ်၊ ခင်ဗျား ‘ရေဒီယို အိမ်မြှောင်’ ကိုဖွင့်ပြီး လေယာဉ်ကွင်းရှာစမ်းဗျာ”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . ဗိုလ်မှူး”

ကျွန်တော်သည် လေယာဉ်ထိန်းကိရိယာကို လက်လွှတ်လိုက်ပြီး ကျွန်တော်ထိုင်ခုံ၏ အပေါ်တည့်တည့်တွင် တပ်ဆင်ထားသော “ရေဒီယို ယိုအိမ်မြှောင်” ကို ဖွင့်လိုက်လေသည်။ ၎င်း “ရေဒီယိုအိမ်မြှောင်” ဟူ သော ကိရိယာမှာ အရေးပေါ် လေယာဉ်ကွင်းရှာ ရေဒီယိုအိမ်မြှောင်ပင် ဖြစ်၏။ ယခုကဲ့သို့ ရာသီဥတု ဆိုး၍ လေယာဉ်ကွင်း ရှာမတွေ့သောအခါ များ၌ လေသူရဲများ အလွန်အားထားရသော ကိရိယာတစ်ခုပင်ဖြစ်၏။

သို့သော် ကံဆိုးသည်သို့ပင် ဆိုရမည်လားမသိ၊ ယခုကျွန်တော် ဖမ်းယူရန် ကြိုးစားကြည့်လိုက်သောအခါ၌ ဒိုင်ခွက်မှ မြားတံကလေးမှာ ဟိုညွှန်လိုက် သည်ညွှန်လိုက်နှင့် လေယာဉ်ကွင်းရှိသို့ အတိအကျမပြဘဲ ဖြစ်နေသည်။ ကျွန်တော်အလွန် စိတ်ပျက်သွားမိ၏။ တကယ်တော့ ထိုသို့ ဖြစ်နေခြင်းမှာ ကျွန်တော်တို့ လေယာဉ်ရှိ ကွင်းရှာအိမ်မြှောင်မကောင်း၍ မဟုတ်ပါ။ ပတ်ဝန်းကျင် မိုးတိမ်များထဲမှာ မီးပွင့်ကဲ့သို့ တဖျတ်ဖျတ် လင်းလျက်ရှိသော လျှပ်စီးလက်ခြင်းများကြောင့် ဖြစ်ပေသည်။ ဥပမာ- ရှင်အောင်ဖော်ပြရလျှင် ကျွန်တော်တို့အိမ်များတွင် အသုံးပြုနေသော ရေဒီယိုအမျိုးအစားများမှာ မည်မျှပင် ကောင်းလှသည်ဟု ဆိုသော်လည်း မိုးသက်မုန်တိုင်းကျသောနေ့များ၌ ကောင်းကောင်းဖမ်းမရဘဲ တဂျစ်ဂျစ်

နှင့် အသံကြောင်များ ဝင်တေသကဲ့သို့ပင် ဖြစ်လေသည်။

“ဗိုလ်မှူး . . . ဖမ်းလို့မရဘူး၊ လျှပ်စီးလက်ရာဘက်ကို မြှားတံက လိုက်ပြနေတယ်”

“ဒီလိုဆို ရှုပ်ပါတယ်ဗျာ ၊ ပိတ်ထားလိုက်စမ်းပါ”

“ဟုတ်ကဲ့”

ကျွန်တော်သည် ၎င်းစက်ကို ချက်ချင်းပိတ်လိုက်၏။ ထိုစက်ပိတ်လိုက်သည်နှင့် ကျွန်တော်စိတ်ထဲတွင် မြေပြင် လေယာဉ်ကွင်း၌ တပ်ဆင်ထားသော ကျွန်တော်တို့ လေယာဉ်မှ ရေဒီယိုအိမ်မြှောင့်နှင့် သဘောတရားခြင်းတူသည့် ‘ရေဒီယိုလမ်းရှာကိရိယာ’(Radio Direction Finder)ကို အကူအညီတောင်းရန် သတိရမိလိုက်၏။

ဗိုလ်မှူး မြေပြင်က ပြန်လမ်းအိမ်မြှောင် တောင်းဦးမလား”

“တောင်းမနေနဲ့ဗျာ . . . ကျွန်တော်တို့တောင် ဒီက ဖမ်းမရတာ သူတို့ကော ဘယ်လိုရဦးမှာလဲ”

ကျွန်တော် အတော်စိတ်ပျက်သွားမိသည်။ သို့သော် ဆရာသမား ဗိုလ်မှူးပါနေသဖြင့် ကြောက်တော့မကြောက်မိပါ။ ဟုတ်ပါသည်။

မြေပြင်ရှိ စက်မှာလည်း ကျွန်တော်တို့ လေယာဉ်ပေါ်က စက်ကဲ့သို့ပင် ကျွန်တော်တို့ လေယာဉ်မှ လွင့်နေသည့် ရေဒီယိုလေလှိုင်းကို ဖမ်းရခက်နေမည်မှာ အမှန်ပင်။

ဗိုလ်မှူးသည် လေယာဉ်ထိန်းကိရိယာကို တည်ငြိမ်အေးချမ်းစွာ ကိုင်တွယ်၍ ထိန်းသိမ်းမောင်းနှင်လျက်ရှိ၏။ ကျွန်တော်သာ စိတ်ထဲက ပျာလောင်ခတ်နေမိသည်။

“ကိုထွန်းထွန်း . . . ကျွန်တော်တို့ မိတ္ထီလာက ကျော်လာပြီ ထင်တယ်၊ မြေပြင်ကို ရေးရေးမြင်တာနဲ့ ပြောဗျာ၊ တိမ်ကို ဖောက်ဆင်း

လိုက်ကြရအောင်”

“ကောင်းပါပြီ ဗိုလ်မှူး”

မိုးမှာ သဲသဲမဲမဲပင် ရွာလျက်ရှိသေးသည်။ ကျွန်တော်တို့ (ဒါကို တာ) လေယာဉ်များမှာလည်း မိုးလုံလှသည်မဟုတ်၍ တစ်စက်စက်ဖြင့် ကျသော မိုးရေများကြောင့် ကျွန်တော့တစ်ကိုလုံးမှာ ရွဲ့ရွဲ့စိုနေပြီး ကြွက်စုတ်ဖြစ်နေပေသည်။

ကံကောင်းသည်ဟုပင် ဆိုရပေမည်။ စက္ကန့်ပိုင်းကလေးအတွင်း ဤပင် ကျွန်တော်တို့ရှေ့တွင် မြေပြင်ကို ရေးရေးမြင်လိုက်ရလေသည်။ ဗိုလ်မှူးသည် မြေကြီးကိုမြင်သည်နှင့် စက်ပိတ်၍ လေယာဉ်ကို တိမ်မှ လွတ်သွားအောင် ထိုးချလိုက်တော့သည်။

တိမ်မှ လွတ်ထွက်လာခဲ့ပေပြီ။ သို့သော် လေယာဉ်မှာ မြေကြီး နားကပ်၍ ပျံသန်းနေရပေသည်။ သစ်ပင်ဖျားက ဆယ်ပေလောက်သာ ကွာဝေးမည်ဟု ထင်ရ၏။ စက္ကန့်ပိုင်း အတွင်းမှာပင် ကျွန်တော်တို့ လေယာဉ်၏အောက်၌ ဖွေးဖွေးဖြူနေသော သဲချောင်းကြီးကို ရုတ်တရက် တွေ့လိုက်ရ၏။ တစ်နှစ်ကျော်လောက် ဤဒေသတွင် လေယာဉ်မောင်း လာခဲ့ဖူးပြီမို့ ၎င်းချောင်းကိုမြင်လိုက်သည်နှင့် မည်သည့်ချောင်းဖြစ်မည် ကို ချက်ချင်း ခန့်မှန်း၍ ရပေသည်။

“ဗိုလ်မှူး . . . မုန်တိုင်ချောင်းမဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ . . . ကျွန်တော်တို့ မိတ္ထီလာဘေးကို ရောက်နေ တယ်၊ ဟိုမှာ ‘မုန်တိုင်ဆည်’ မဟုတ်လား”

ကျွန်တော်၏ ပျာပျာသလဲအမေးကို ဗိုလ်မှူးက အေးအေး ဆေး ဆေးပင် ပြန်ဖြေလိုက်၏။

“ကျွန်တော်တို့ ဒီချောင်းအတိုင်း အရှေ့ဘက်ကို လိုက်ရင်တော့

မိတ္ထီလာပြန်ရောက်မှာပဲ ကိုထွန်းထွန်း၊ ကျွန်တော်တို့ လေယာဉ်က မြေကြီးနား သိပ်ကပ်နေတယ်။ မိုးဖွဲတွေကြောင့် ကျွန်တော်လည်း ရှေ့ကောင်းကောင်းမမြင်ဘူး။ ဓာတ်ကြိုးတွေ ဘာတွေ နည်းနည်းသတိထားကြည့်ပေးစမ်းဗျာ . . . တော်တော်ကြာ တိုက်မိနေဦးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဗိုလ်မှူး”

ကျွန်တော်သည် မှန်ပြတင်းမှ ရှေ့မြင်ကွင်းကို ကြိုးစားကြည့်ပြီး ရှေ့တွင် ကာဆီးနေမည့် အတားအဆီးများကို ရှာကြည့်နေမိသည်။ မိုးမှာ သဲသဲမဲမဲ ရွာသွန်းလျက်ရှိသဖြင့် ရှေ့မြင်ကွင်းများမှာ ဝိုးတိုးဝါးတားပင် ဖြစ်၍နေကြလေသည်။

မိနစ်ပိုင်းအတွင်းမှာပင် ကျွန်တော်တို့ လေယာဉ်ဗိုက်အောက်၌ ပြာလဲ့သော မိတ္ထီလာကန်၏ ရေပြင်ကြီးပေါ်လာလေသည်။ လေယာဉ်ကွင်းနားသို့ ရောက်လာပြီဖြစ်ကြောင်း စိတ်ထဲမှ ချက်ချင်းသိလိုက်၏။

“ကိုထွန်းထွန်း . . . မိတ္ထီလာမျှော်စင်ကို ပြောလိုက်၊ ကျွန်တော်တို့ တိုက်ရိုက်ကွင်းဆင်းမယ်လို့”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဗိုလ်မှူးသည် လေယာဉ်ကို ခက်ခဲစွာ ထိန်းသိမ်းမောင်းနှင်နေရသည့် ကြားမှာ ကျွန်တော့အား ညွှန်ကြားချက်များ ပေးလိုက်သေး၏။

“မိတ္ထီလာမျှော်စင် မင်းခေါင်(၂) တိုက်ရိုက်ကွင်းဆင်းခဲ့မယ် . . . ဒါပဲ”

“မင်းခေါင် (၂) . . . ဆင့်ခဲ့ပါ . . . ဒါပဲ”

ကျွန်တော်အသံဆုံးသည်နှင့် ရှေ့မြင်ကွင်းတွင် မိတ္ထီလာလေယာဉ်ကွင်း၏ အစပိုင်းများ ရေးရေးလေး ပေါ်၍လာ၏။

ကိုထွန်းထွန်း. . . ဘီးချတော့ ”

ကျွန်တော်သည် ဗိုလ်မှူးအမိန့်သံ ဆုံးသည်နှင့် ဘီးချသော မောင်းတံကို ဆွဲချလိုက်သည်။ ဘီးများမှာ အလွယ်တကူပင် ကျသွားပြီး မီးစိမ်းကလေးများ လင်း၍လာကြပေသည်။

“မင်းခေါင် (၂). . . မိတ္ထီလာမျှော်စင်က ပြောနေတယ်၊ ဗိုလ်မှူး မြေပြင်လေ မြောက်တည့်တည့်က တစ်နာရီ မိုင် ၃၀ နဲ့ ၃၅ မိုင်နှုန်း လောက် လေတိုက်နေတယ်၊ သတိထားဆင်းခဲ့ပါ. . . ဒါပဲ”

ဗိုလ်မှူးသည် လေယာဉ်ကို ကွင်းနှင့်တည့်နေအောင် ဦးတင်လိုက် ၏။ နှုတ်မှလည်. . .

“ကိုထွန်းထွန်း. . . (ဖလက်) တစ်ဝက်ချလိုက်”

သူ့အမိန့်သံဆုံးသည်နှင့် သူ့ခိုင်းသည့်အတိုင်း ချပေးလိုက်၏။ မြေပြင်လေ ပြင်းလွန်းသဖြင့် လေယာဉ်မှာ ငှက်များ အတောင်ပံခတ် သကဲ့သို့ တဖတ်ဖတ်နှင့်ခါလျက်ရှိ၏။

“ကိုထွန်းထွန်း. . . ဒီလိုကန့်လန့်ဖြတ်လေတိုက်နေရင် ဘယ် တော့မှ ဖလက်ကို အကုန်မချနဲ့. . . မှတ်ထား၊ အမြဲတစ်ဝက်လောက် နဲ့ဆင်း. . . ဒီလိုမဆင်းရင် ကွင်းထဲမရောက်ဘဲ ဘေးမြောင်းထဲ ရောက် သွားမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့. . . ”

ကျွန်တော်သည် ဗိုလ်မှူးညွှန်ကြားမှုကို ကျိုးနွံစွာ ခံယူလိုက်မိ သည်။ မှန်ပါသည်။ ကျွန်တော်သာ ဆင်းရမည်ဆိုလျှင် ဖလက် (Flap) ခေါ် အပိုတောင်ပံငယ်ကို အသုံးချဆင်းမည်သာဖြစ်၏။ မိုးမှာ သဲသဲ မဲမဲ ရွာသွန်းလျက်ရှိ၏။ လေကလည်း ထန်နေဆဲပင်။ သို့သော် ကျွန်တော် တို့ ချောမောစွာ ကွင်းဆင်းလာနိုင်ခဲ့ကြပေပြီ။ ရင်ထဲ၌မူ မြေပြင်သို့

ရောက်လာခဲ့ပြီ ဖြစ်သော်လည်း ခုန်လျက်ပင် ရှိသေး၏။ ခုန်လည်း
ခုန်ချင်စရာပင်၊ အကယ်၍ ယနေ့ပျံသန်းမှုတွင် ဗိုလ်မှူးသာ မပါရှိခဲ့ပါ
မူ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း ယခုကဲ့သို့ မြေပြင်ကိုချောမောစွာ ပြန်
လည်ရောက်ရှိချင်မှ ရောက်ရှိမည် မဟုတ်ပါလား။ . . ။

x x x

တိုင်ပေါ်အလဲမစိုက်ချင်သူ

မိုးကုန်လေပြီ။

ဆောင်းဦးသစ်ချိန်ဖြစ်၏။

မြန်မာနိုင်ငံ၏ မိုးကောင်းကင်မှာ ဤအချိန်မှာ အလှဆုံးဖြစ်၏။
ကောင်းကင်ပြင်တစ်ခုလုံးမှာ တိမ်မြူကင်းစင်၍ ပြာလဲ့နေသည်။

“ကိုကျော်ငြိမ်း. . . ခင်ဗျား ‘ပြောပသို’ ကို ရောက်ဖူးတယ်
နော်. . . .”

“ဟုတ်ကဲ့. . . ရောက်ဖူးပါတယ် ဗိုလ်ကြီး”

“အင်း. . . ဒါပေမဲ့ မပေါ့နဲ့ဗျာ ၊ မကြာခဏ ရှေ့ထွက်ပြီး
လာကြည့်စမ်းပါ။ ကျွန်တော်က ဒီနေရာ တစ်ခါမှ မရောက်ဖူးလို့၊
မရောက်ခင် ငါးမိနစ်လောက်မှာလည်း ကြိုပြောပါဦး”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဗိုလ်ကြီး အေးလွင်သည် လေယာဉ်ကို ဂရုတစိုက်မောင်းနေရာမှ
ဒုလေယာဉ်မှူး ကျွန်တော်ထိုင်ခုံဘေးတွင် လက်တင်၍ လာရပ်နေသော
လေကြောင်းလမ်းပြ ကိုကျော်ငြိမ်းကို “ ပြောင်ပသို”၏ တည်နေရာနှင့်

ပတ်သက်၍ စိုးရိမ်တကြီး လှမ်းမေးနေသည်။

ကိုကျော်ငြိမ်းသည် ကျွန်တော်သည် တစ်ချက် ပြုံးပြ၍ သူ့ထိုင်ခုံ ရှိရာသို့ ပြန်ဝင်သွား၏။ သူ့အပြုံးမှာ လှောင်ပြုံးဖြစ်၏။ “ဒီလောက် ရာသီဥတုကောင်းပြီး ကောင်းကင်ပြင်ကြီးတစ်ခုလုံး ပြာလွဲနေချိန်မှာ ‘ပြောင်ပသို့’ လို ရွာကြီးတစ်ခု ကျုပ်တို့မြင်ကွင်းက ပျောက်နိုင်ပါ့မလား ဗျာ . . . ခင်ဗျား စိုးရိမ်တတ်တာက လွန်ဘဲလွန်လွန်းတယ်” ဟု ကိုအေးလွင်ကို လှောင်သွားခြင်းပင် မဟုတ်လား။

ကိုအေးလွင်ကလည်း လှောင်ချင်စရာလေသူရဲ ဖြစ်၏။ အလွန် စိုးရိမ်တတ်၍ အလွန်ကြောက်တတ်သူဖြစ်၏။ သူ့ အဘယ်မျှ ကြောက် တတ်သည်ကိုကျွန်တော်တို့ အမှတ် (၂) အုပ်စု လေသူရဲတိုင်း သိပါသည်။ တချို့လေသူရဲများက “ဒီလောက်အကြောက်ကြီးတဲ့ကောင် လေသူရဲဖြစ် လာတာ အံ့ဩတယ်ကွာ” ဟုပင် သူ့နောက်ကွယ်တွင် မကြာခဏ အတင်းပြောတတ်ပါသည်။

ပြောလည်း ပြောချင်စရာဖြစ်၏။ ကျွန်တော်မှာ သူနှင့် လေယာဉ် မောင်းသင်တန်းမှ တစ်သုတ်တည်း ကျောင်းဆင်းလာသူမို့ သူ့အကြောင်း ပို၍ သိပါသည်။ လူပုံသဏ္ဍာန်မှာ မဲမဲပုပု ဂင်တိုတိုဖြစ်၏။ သူ့ အဘယ်မျှ အကြောက်ကြီးသည်ကို မျက်ဝါးထင်ထင် မြင်တွေ့ခဲ့ဖူးပေါင်းလည်း များ လေပြီ။

မှတ်မိသေးသည်။ ၁၉၆၂ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ အတွင်းက ဖြစ်၏။ ကျွန်တော်တို့မှာ လေယာဉ်မောင်းသင်တန်း တက်နေကြသည်။ ၂ လခန့် ရှိသွားပြီမို့ လေယာဉ်မောင်းသင်တန်းတို့၏ ထုံးစံအတိုင်း ပထမဆုံး အကြိမ် တစ်ဦးချင်း မိတ္ထီလာမြို့တစ်ပတ် လေယာဉ်ကို အစမ်းမောင်း ခွင့်ရနေကြသည်။ အမှန်တော့ ပထမဆုံးအကြိမ် လေယာဉ်ကို တစ်ဦး

တည်း အစမ်းမောင်းရသည်မှာ စွန့်စားခြင်းဖြစ်၏။ အလှည့်အသင့်လျှင် ကံဆိုးလျှင် သေတတ်ပါသည်။ သို့သော် မည်သည့်လေသူရဲမှ သေတတ် သည့်အရေးကို အထူးအလေးပေး၍ အတွေးကြ။ “ဖြစ်မှ ဖြစ်တော့”ဟူ သော သဘောဖြင့် ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်ပင် စွန့်၍ မောင်းခဲ့ကြ၏။ ကျွန်တော် တို့ အသုတ်တွင် မည်သူမှလည်း အန္တရာယ်မတွေ့ခဲ့ပါ။ အထိန်းမတတ် သဖြင့် ဘီးချိုးပစ်ခဲ့သူ၊ လေယာဉ်ပျံ အတောင်ဆုတ်ပစ်ခဲ့သူများ လောက် တော့ ရှိပါသည်။

တစ်ညနေ လေယာဉ်မောင်းနည်းပြဆရာကြီး ဆရာချမ်းသာ က. . . .

“ဟေ့ . . . မင်းတို့ တစ်ပတ်အစမ်းမောင်းပြီးတဲ့ကောင်တွေ စော စောပြန်ကြတော့ ” ဟုဆိုသဖြင့် ကျွန်တော်တို့ မနက်ပိုင်းက အစမ်း မောင်းပြီးခဲ့သော လေသူရဲဆယ်ဦးခန့်မှာ အရာရှိရိပ်သာပြန်ရန် လေ ယာဉ်ကွင်းဘေးတွင် တန်းစီနေကြပါသည်။ ထိုအချိန်၌ အမောင်းသင် လေယာဉ်ပျံတစ်စင်း ကွင်းဆင်းလာပါသည်။ လေယာဉ်ပျံမှာ လေယာဉ် ပြေးလမ်းပေါ် ရောက်ခါနီးမှ အဘယ်သို့ဖြစ်သည်မသိ ၊ ခေါင်းထောင် သွားပြီး စက်အားကို ‘ဝေါ’ခနဲ အဆုံးမြှင့်တင်၍ လေထဲပြန်ထိုးတက်သွား ပါသည်။

ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့မှာ လေယာဉ်ပျံ တစ်ခုခုများ ဖြစ်သလားဟူ သော သံသယစိတ်ဖြင့် မျှော်စင်အနီး ကုက္ကိုပင်အောက်ရှိ နည်းပြဆရာ များ စုရပ်၍ကြည့်နေရာသို့ ပြေးသွားကြပါသည်။

“ဘယ်သူ့လေယာဉ်ပျံလဲဆရာ”

ဆရာများအနီးသို့ရောက်သည်နှင့် ကျွန်တော်တို့ထဲမှ တစ် ယောက်က လှမ်းမေးလိုက်ပါသည်။

“ဘယ်သူ့လေယာဉ်ပျံရမလဲ. . . ကိုအေးလွင် လေယာဉ်ပျံပေါ့၊ ကျွန်တော် မလွတ်ခင် သေသေချာချာ မှာလိုက်သား. . . ကျုပ်ပါသိလို အေးအေးသာဆင်းခဲ့လို့. . . ခုကြည့်. . . . တောက်လျှောက်ကွင်းဆင်း လာနေခဲ့တာ ကောင်းရဲ့သား၊ မြေကြီးပေါ်ရောက်ခါနီးမှ ဘာ အကြောက် လွန်သလဲမသိပြန်ဘူး. . . လေထဲ ပြန်တက်သွားပြန်ပြီ”

ကိုအေးလွင်၏ နည်းပြဆရာဖြစ်သူ ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းက မဲ့ရွဲ့ ရှိ ချူသံပါအောင် ညည်းလိုက်သည်။

“မြေကြီးနဲ့ ဝင်ဆောင့်မိမှာ ကြောက်လို့ထင်တယ်”

“ဟုတ်လိမ့်မယ်”

ရပ်ကြည့်နေသော နည်းပြဆရာများက အမျိုးမျိုး ဆက်၍ ထင် ကြေးပေးနေကြပါသည်။ မကြာပါ။ ဆယ်မိနစ်ခန့်အတွင်းပင် ကိုအေး လွင်လေယာဉ်ပျံ ဆင်း၍လာပြန်သည်။။ ယခုတစ်ကြိမ်တွင်မူ ယခင် တစ် ကြိမ်ကကဲ့သို့ လေယာဉ်ပြေးလမ်းနှင့် ထိလုထိခင် အဆင့်ထိပင် ဆင်း မလာတော့။ လေယာဉ်ကွင်းစပ်မှ ခြံစည်းရိုးများအနီးရောက်လျှင်ပင် ‘ဝေါခနဲ’ လေထဲပြန်တက်သွားပြန်သည်။

“ဒုက္ခပဲ. . . ဒီလူဘာဖြစ်နေလဲမသိဘူး”

“ရူးများသွားသလား”

“မြေကြီးပေါ် ခြေမချနိုင်တော့ဘူးထင်တယ်”

“ဘာမှမဟုတ်ဘူး. . . ဒီကောင် စတန့်ထွင်နေတာ”

အမျိုးမျိုးဆက်၍ ထင်ကြေးပေးနေကြပြန်သည်။ ဆယ်မိနစ်ခန့် ကြာလျှင် ကိုအေးလွင် လေယာဉ်ပျံမှာ ယခင်အတိုင်းပင် လေယာဉ်ကွင်း ပေါ်သို့ ဦးစိုက်ဆင်းလာပြန်၏။ မထူးလှပါ။ ပထမတစ်ကြိမ်အတိုင်းပင်၊ လေယာဉ်ပြေးလမ်းနှင့် လေယာဉ်ဘီးများ ထိလုထိခင်အချိန်ရောက်သည်

နှင့် ‘ဝါခနဲ’ လေထဲပြန်တက်သွားပြန်သည်။ ထိုသို့နှင့် ဆင်းခါနီးမှ ပြန်ပြန် ထောင်တက်သွားသည်မှာ ခြောက်ကြိမ်ရှိလေပြီ။

“ကိုထွန်းနောင် . . . သွားစမ်းဗျာ၊ မျှော်စင်ကို ဖုန်းဆက်မေးကြည့် . . . ဒီလူ ဘာဖြစ်နေလဲလို့”

ကိုအေးလွင်ဆရာ ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းက စိတ်မရှည်တော့ဟန်ဖြင့် ယူဘီအေမှ လေကြောင်းပညာသင်အဖြစ် ရောက်နေသော ကိုထွန်းနောင်ကို လှမ်းမေးခိုင်းလိုက်သည်။ ကိုထွန်းနောင်က တယ်လီဖုန်းရှိရာသို့ ချက်ချင်းပြေးသွားပြီး မိနစ်အနည်းငယ်အတွင်း ပြန်၍ ပြေးလာသည်။

“မျှော်စင်ကပြောတယ် . . . ဘာမှမဟုတ်ပါဘူးတဲ့၊ လေယာဉ်ဘီးတွေ မြေကြီးနဲ့ အရှိန်လွန်ပြီး ဆောင့်မိရင် ကျိုးကုန်မှာစိုးလို့ ပျံတက်သွားတာလို့ ပြောတယ်”

ကိုထွန်းနောင်စကားကြောင့် ကုက္ကိုင်ပင်အောက်တွင်ရပ်နေကြသော လေသူရဲအားလုံး ‘ဝါခနဲ’ ရယ်လိုက်ကြပါသည်။ ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းမှာ သူ့တပည့်ဖြစ်သူ၏ အူကြောင်ကြောက်လုပ်ဆောင်မှုများကြောင့် ရှက်၍ မျက်နှာများ နီရဲလာပြီ . . .

“ကိုထွန်းနောင် . . . ပြန်ဖုန်းဆက်ပြောဦးဗျာ၊ ကိုအေးလွင်ကို ပြောလိုက်လို့ . . . ဘီးကျိုးရုံမကလို့ လေယာဉ်ပျံတစ်စီးလုံးပဲ တစ်စစီ ဖြစ်သွားပါစေ၊ ခုတစ်ခေါက်တော့ မြေကြီးရောက်အောင် ပြန်ဆင်းခဲ့တော့လို့”

ကိုထွန်းနောင် ပေါ့ပါးစွာ ပြေးထွက်၍ သွားပြန်သည်။

မိနစ်ပိုင်းအတွင်းပင် ကိုအေးလွင် လေယာဉ်ပျံ မြင်ကွင်းတွင် ပေါ်၍လာပြန်သည်။ ယခင်အတိုင်းပင် သူ့လေယာဉ်ပျံမှာ လေယာဉ်ပြေးလမ်းထိပ်သို့ ဦးတည်၍ ထိုးစိုက်ဆင်းလာလျက်ရှိ၏။ ယခုတစ်ကြိမ်

တွင်မူ ကုက္ကိုင်ပင်အောက်မှ ကျွန်တော်တို့ လေသူရဲများမှာ ယခင်က ကဲ့သို့ မနောက်ပြောင်ဝံ့ကြတော့။ ဒီလူ တထိတ်ထိတ် တလန့်လန့်နှင့် မဖြစ် ဖြစ်အောင် ဆင်းတော့မည်ကို တွေးမိကြသဖြင့် ဘာဖြစ်လာမည်ကို စိုးရိမ် စွာ စောင့်ကြည့်နေကြ၏။

မျှော်လင့်နေကြသလို ဘာမှ အထူးအဆန်း ဖြစ်မလာပါ။ ကိုအေးလွင် လေယာဉ်ပျံမှာ ဝါရင့်လေသူရဲတစ်ဦး ထိန်းမောင်းလာသကဲ့ သို့ပင် လေယာဉ်ပြေးလမ်းပေါ်သို့ ချောမောစွာ ဆင်းသက်သွားခဲ့ပါ သည်။

“တောက်. . . . အလကား အကြောက်လွန်တာဗျာ. . . ပထမ တစ်ချိကတည်းက အေးအေးဆေးဆေး ဆင်းလိုက်ရင် ရသား. . . ဒီလူ လေယာဉ်မောင်းတဲ့အလုပ် လုပ်စားဖို့မကောင်းပါဘူး”

ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းမှာ တပည့်လေယာဉ်ကွင်းပေါ်ရောက် သည်နှင့် ‘ဟင်းခနဲ’ သက်ပြင်ရှည်ကြီးချ၍ ညည်းတွားလိုက်၏။

ထိုနေ့မှစ၍ ကိုအေးလွင် အကြောက်ကြီးသည့်အဖြစ်မှာ လေ ယာဉ်ပျံမောင်းသင်ကျောင်းတစ်ခုလုံး ကျော်ကြား၍ သွားပါသည်။ ကျွန် တော်တို့ သင်တန်းသားထဲမှ တစ်ယောက်ယောက်ကို အကြောက်ကြီး သည်ဟု နှိမ်ချလျှင် “ဒီကောင်ကလည်း အေးလွင်ကျနေတာပဲ. . . ကြောက်တတ်လိုက်တာ” ဟု ပြောတတ်ကြပါသည်။

လေယာဉ်မောင်းသင်တန်းသား ဘဝတစ်လျှောက်လုံး ကိုအေး လွင် ကြောက်တတ်လိုက်ပုံမှာလည်း စိတ်ပျက်စရာပင်ဖြစ်၏။ ရာသီဥတု အနည်းငယ်မကောင်းဟုဆိုလျှင်ပင် သူ ထိုနေ့ လေယာဉ်ပျံ မမောင်း တော့ပါ။ လေထဲရောက်တော့လည်း မကြာခဏပင် “စက်မကောင်းလို့၊ တိမ်ထူလို့၊ အထိန်းလက်တံတွေ ကျပ်နေလို့” ဟုဆိုပြီး ပြန်ပြန်ဆင်းလာ

တတ်၏။ လေယာဉ်မောင်းသင်ကျောင်း၏ ကျောင်းအုပ်ကြီးလုပ်သူ ဗိုလ်
 များအောင်ဒင်ကပင် ‘အေးလွင်. . . မင်း ဘာဆင်ခြေမှပေးတာ ငါ
 မလိုချင်ဘူး။ မင်းဆရာခိုင်းတာ အကုန်အတိအကျလိုက်လုပ်၊ တခြား
 သင်တန်းသားတွေ လုပ်ရဲရင် မင်းလည်း လုပ်ရဲရမယ်။ ဘယ်လောက်
 မင်း လေယာဉ်ပျံမကောင်း မကောင်း ရာသီဥတု ဘယ်လောက်ဆိုးဆိုး
 လေထဲက ပြန်မဆင်းလာနဲ့၊ ဒါ နောက်ဆုံးသတိပေးထားတာပဲ”

ဟု ထုတ်ပြောရသည့်အဖြစ်မျိုးပင် ရောက်လေတော့သည်။

x x x

ယခု ကျွန်တော်တို့ လေယာဉ်မောင်းသင်ကျောင်းမှ အောင်ခဲ့ကြ
 သည်မှာ ၆-နှစ်ခန့်ရှိသွားလေပြီ။ ကိုအေးလွင်နှင့် ကျွန်တော်မှာ ကျောင်း
 ဆင်းလာသည်နှင့် မင်္ဂလာဒုံလေတပ်စခန်းရှိ အမှတ် (၂) သယ်ယူပို့
 ဆောင်ရေးလေယာဉ်အုပ်တွင် အမှုထမ်းရပါသည်။ ဒု-လေယာဉ်မျိုးဘဝ
 နှင့် သုံးနှစ်ခန့် အမှုထမ်းရပြီး ယနေ့ လေယာဉ်မျိုးများ ဖြစ်နေကြလေပြီ။
 ယခုမူ-ဒု-လေယာဉ်မျိုးတစ်ဦးမှ မရှိသဖြင့် ကျွန်တော့်ကိုပင် ဒု-လေ
 ယာဉ်မျိုးအဖြစ် ကိုအေးလွင်နှင့်တွဲ၍ လွှတ်လိုက်ခြင်းပင်ဖြစ်၏။

ကိုအေးလွင်မှာ အမှတ် (၂) အုပ်သို့ ရောက်သောအခါ၌လည်း
 အကြောက်ကြီးသဖြင့် မကြာခဏ ပြဿနာပေါ်ရပါသည်။ လေကြောင်း
 အချက်ပြများ၊ လေကြောင်းလမ်းပြများနှင့် မကြာခဏ စကားများတတ်
 သည်။ လေယာဉ်စက်ပြင် ရဲဘော်များနှင့်လည်း မကြာခဏ မကျေမနပ်
 ဖြစ်တတ်၏။ အမှတ် (၂) အုပ် တစ်ခုလုံးတွင် သူနှင့် ပြဿနာမတက်ဖူး
 သူဟူ၍ တပ်မျိုးလုပ်သူ ဗိုလ်မျိုးတင်သိန်း တစ်ယောက်သာ ရှိပါသည်။

ဗိုလ်မျိုးတင်သိန်းမှာ တိုက်လေယာဉ်အုပ်မှ အမှတ် (၂) အုပ်သို့

ရောက်လာသူဖြစ်၏။ ဝါရင့်လေသူရဲတစ်ဦးလည်း ဖြစ်၏။ သတ္တိလည်း အလွန်ရှိပြီး သည်းခံနိုင်စိတ်လည်း အလွန်ရှိလေသည်။ အဘယ်ကြောင့် ဟူ၍ မသိပါ။ ဗိုလ်မှူးတင်သိန်းမှာ ကျွန်တော်တို့လေယာဉ်အုပ်ရှိ လေ သူရဲတိုင်းကို မကြာခဏ အပြစ်ပြောတတ်သော်လည်း ကိုအေးလွင်ကိုမူ တစ်ကြိမ်မှ အပြစ်မပြောဖူးပါ။ အခြားလေသူရဲများက သူ့ရှေ့တွင် အပြစ် ပြောလျှင်ပင် “ဒီကောင် မဆိုးပါဘူးကွ” ဟု ကိုအေးလွင်ဘက်မှ ရှေ့နေ လိုက်တတ်သေး၏။

“ကိုအေးလွင်. . . ခင်ဗျား အေးအေးဆေးဆေးသာ မောင်းစမ်း ပါ။ ကျွန်တော်လည်း ဒီနေရာ ရောက်ဖူးပါတယ်”

ကိုကျော်ငြိမ် ပြန်ဝင်သွားသည်နှင့် ထုံးစံအတိုင်း အစိုးရိမ်လွန် နေသော ကိုအေးလွင်ကို စိတ်အေးရန်အတွက် ညာဘက်ဒုလေယာဉ်မှူး ခုံတွင် ငိုက်မျဉ်း၍ ထိုင်လိုက်လာခဲ့သော ကျွန်တော်ကပင် ပြောလိုက်၏။

“အေးပါ. . . ကျွန်တော် တခြားစိုးရိမ်တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဟို လူတွေ အပိုင်းခံနေရလို့ ငတ်နေကြတာ သုံးရက်ရှိပြီဆိုတော့ ကျွန်တော် တို့ ချပေးကြမယ့် ရိက္ခာတွေက သူတို့အတွက် အသက်သွေးခဲ မဟုတ် လား၊ ကျွန်တော်တို့ပေါ့လို့ မတော်တဆ ချကွင်းပျောက်နေရင် ဒီလူတွေ အားလုံး သေကုန်လိမ့်မယ်။ လေသူရဲတွေအတွက် ချကွင်းပျောက်တာ ဘာမှ အဆန်းမဟုတ်ဘူး။ အချိန်ယူရှာရင် တွေ့မှာပဲဆိုတာ ကျွန်တော် သိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ခုကိစ္စက ဒီလူတွေအတွက် သေရေးရှင်ရေး ဖြစ်နေ လို့ ကျွန်တော်စိုးရိမ်တာပါ”

မှန်ပါသည်။ သူပြန်ပြောသည့် စကားမှာ နည်းလမ်းကျနေသဖြင့် ကျွန်တော် မည်သို့မျှ ပြန်၍မပြောတော့ပါ။ ကျွန်တော်တို့ ယနေ့ထမ်း ဆောင်ရသည့်တာဝန်မှာ ခြေလျင်တပ်များဘက်မှ ကြည့်လျှင် အလွန်

အရေးကြီးသော တာဝန်ဖြစ်၏။ မင်္ဂလာဒုံလေယာဉ်ကွင်းမှ မတက်မီ အလယ်ပိုင်းတိုင်းမှ ဆက်သွယ်ရေးအရာရှိကလည်း “ဗိုလ်ကြီးတို့ . . . ပြောင်ပသိုမှာရှိတဲ့ ရဲဘော်တွေလက်ထဲ ဒီရိက္ခာတွေကို မရောက်, ရောက်အောင် ကြိုးစားချပေးကြပါ။ ဒီလူတွေ အပိုင်းခံနေရတာ တစ်ပတ်ရှိပြီ။ ရိက္ခာပြတ်တာလည်း သုံးရက်ရှိတော့မယ်။ ဒီရိက္ခာတွေဟာ သူတို့အတွက် တော့ သေရေးရှင်ရေးပဲ. . . ဒဏ်ရာရထားတဲ့ ရဲဘော်တွေအတွက် ဆေးပစ္စည်းတွေလည်း ဒီရိက္ခာတွေနဲ့အတူ ရောထုပ်ထည့်ထားပေးတယ်” ဟု အကြိမ်ကြိမ် ပြောသွားခဲ့သည်မဟုတ်လား။

မင်္ဂလာဒုံက ထွက်လာခဲ့ကြသည်မှာ မိနစ် ၄၀ ခန့်ရှိသွားလေပြီ။ ‘ပြောင်ပသို’ဟူသည်မှာ ဖြူးမြို့အရှေ့တောင်ဘက် မိုင် ၆၀ ခန့်တွင် ရှိသော တပ်မတော် (ကြည်း)၏ ရှေ့တန်းစခန်းတစ်ခုဖြစ်၏။ တောင်ပတ်လည်ဝိုင်းနေသည့် လျှိုထဲတွင် တည်ရှိပေသည်။

“ဗိုလ်ကြီးအေးလွင် . . . နောက် ငါးမိနစ်ဆိုရင် ချကွင်းပေါ်ရောက်တော့မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

လေကြောင်းလမ်းပြ ကိုကျော်ငြိမ်းမှာ ဗိုလ်ကြီးအေးလွင် မှာထားသည့်အတိုင်း ချကွင်းအနီးရောက်သည်နှင့် သူ့ထိုင်ခုံမှထ၍ သတိပေးလိုက်ပါသည်။

“ဗိုလ်ကြီး ဟိုရှေ့က တိမ်ခိုးတွေထွက်နေတဲ့ တောင်ကြောကြီး . . . တွေ့တယ်မဟုတ်လား၊ အဲဒီတောင်ကြောကြီးကျော်တာနဲ့ ‘ပြောင်ပသို’ တွေ့လိမ့်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဗိုလ်ကြီးအေးလွင်သည် ပေခြောက်ထောင်အမြင့်မှ တောက်

လျှောက်မောင်းလာရာမှ စက်အားကို တဖြည်းဖြည်း လျှော့၍ စတင်နိမ့် ဆင်းလိုက်သည်။ တောင်ကြောအနီး ရောက်လေပြီ။

“ဟောဒီရွာပဲ. . . ‘ပြောင်ပသို’ ဆိုတာ ဗိုလ်ကြီး. . . ဟိုးရှေ့ မှာ ချကွင်း. . . တွေ့တယ်မဟုတ်လား”

ကိုကျော်ငြိမ်းက သွက်လက်စွာပင် ရှေ့မှ ချကွင်းကို ထိုးပြလိုက် သည်။ မှန်သည်၊ ရွာ၏ တောင်ဘက်တောစပ်အနီး မြေပြန့်တွင် အင်္ဂလိပ် စကားလုံး (တီ) ပုံသဏ္ဍာန် ချကွင်းကို အဝေးမှ အထင်အရှား မြင်နေရ သည်။ သို့သော် ချကွင်းတည်နေရာမှာ လေယာဉ်ပျံ ချဉ်းကပ်ရန် မလွယ် ပါ။ တောင်များ မြင်းခွာပုံ ဝိုင်းနေသည့် အလယ်တွင် တည်ရှိနေသဖြင့် စွန့်စား၍ ဆင်းချပေးရမည်ဖြစ်၏။ ကိုအေးလွင်သည် ချကွင်းပေါ်သို့ လေယာဉ်ပျံကို ဦးတည်၍ ထိုးစိုက်ဆင်းသွားခဲ့၏။

“ကျွန်တော် ပထမတစ်ခေါက်မှာ ရိက္ခာမချပေးသေးဘူး။ အခြေ အနေ ဝဲကြည့်လိုက်ဦးမယ်၊ ဒုတိယအခေါက်ကျမှ စချမယ်”

ကိုအေးလွင်သည် ပြောပြောဆိုဆို သစ်ပင်ထိပ်ဖျား အမြင့်မှ ချကွင်းပေါ်သို့ ဖြတ်ပျံသွား၏။ ချကွင်းအနီး မြေပြင်ရှိ ရဲဘော်များမှာ ရိက္ခာချပေးမည့်လေယာဉ်ပျံ ရောက်လာပြီဖြစ်သဖြင့် လေယာဉ်ပျံကို မော့ကြည့်ပြီး လက်မြှောက်၍ အလွန်ဝမ်းမြောက်ရွှင်လန်းစွာ ကျွန်တော် တို့ကို နှုတ်ဆက်နေကြပါသည်။

ကိုအေးလွင်သည် ချကွင်းကို ကျော်သည်နှင့် တစ်ပတ်ပြန်ပတ် ရန် စက်အားကို အနည်းငယ်မြှင့်တင်ပေးပြီး မြင်းခွာပုံဝိုင်းနေသော တောင်ကြောအတိုင်း လေယာဉ်ပျံကို တစ်ပတ်ကွေ့မောင်းလိုက်၏။ ထို အချိန်၌ တောင်ကြော၏ အမြင့်ပိုင်းမှာ လေယာဉ်ပျံအထက်တွင် မိုးလျက် ရှိကြ၏။

“ဖောက်. . . ဖောက်. . . ဖောက်”

“ဟေ့. . . ပစ်တယ်ကွ”

“ဟာ. . . ထိသွားပြီ၊ ငါ့ရေဒီယိုစက်တွေတော့ မှန်သွားပြီဟေ့”

ကျောက်စရစ်ခဲနှင့် ပစ်ပေါက်သလို လေယာဉ်ပျံကိုယ်ထည်ပိုင်း မှ တဖောက်ဖောက်ထွက်လာသော အသံများနှင့်အတူ ကျွန်တော်တို့ နောက်မှ လေကြောင်းလမ်းပြနှင့် လေကြောင်းအချက်ပြတို့ အော်လိုက် ကြသောအသံများ တစ်ပြိုင်တည်း ပေါ်၍လာကြ၏။ ကျွန်တော်တို့ လေယာဉ်ပျံ သေနတ်ပစ်ခံရလေပြီ။ နောက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်လျှင် လေကြောင်းအချက်ပြ ထိုင်ခုံအနီးတွင် သေနတ်မှန်သွားသော အပေါက် ကြီးတစ်ခုကို အထင်အရှား မြင်တွေ့နေရ၏။

“ဟေ့လူ့. . . လစ်စို့၊ အနောက်မှာလည်း တစ်ချက် ပွင့်ထွက် သွားပြီ”

ကျွန်တော်က လေယာဉ်ကိုယ်ထည်တွင် သေနတ်မှန်သွားပြီ ဖြစ်၍ အခြေအနေမဆိုးမီ ထုံးစံအတိုင်း စခန်းပြန် စစ်ဆေးမှုပြုလုပ်ရန် ကိုအေးလွင်ကို သတိပေးလိုက်၏။

“ဘယ်ဖြစ်မလဲဗျ. . . အောက်ကလူတွေ ငတ်နေပြီ၊ ဒုက္ခ ရောက်ကြတော့မယ့်ဟာ၊ ကျုပ်တို့ပါတဲ့ ရိက္ခာတွေကုန်တဲ့အထိ မဖြစ် ဖြစ်အောင်တော့ ချမှာပဲ”

ကျွန်တော့်ရင်ထဲတွင် ထိတ်ခနဲဖြစ်၍ သွားပါသည်။ ကိုအေးလွင် လို ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးပါးစပ်မှ ဤသို့သောစကားမျိုး ထွက်လာလိမ့်မည်ဟု လုံးဝ မမျှော်လင့်ခဲ့။ ဒီလူ နောက်နေတာများလားဟု သူ့မျက်နှာကို စူးစိုက်ကြည့် လိုက်၏။ ဘာမှ ထူးခြားပုံမပြ။ ဒီလူ ဂရုတစိုက် တည်ငြိမ်စွာပင် လေ ယာဉ်ပျံကို ထိန်းမောင်းနေလျက်ရှိ၏။ မတတ်နိုင်ပါ။ သူ လေယာဉ်မှူး

တာဝန် ထမ်းဆောင်နေချိန်မို့ သူ့ဆုံးဖြတ်ချက်မှာ အမိန့်ဖြစ်၏။ သူခိုင်း သလို လိုက်လုပ်ရတော့မည်။

“ချကွင်းပေါ်ရောက်ဖို့ ဆယ်စက္ကန့်”

ကျွန်တော်သည် သူ့အမိန့်သံဆုံးသည်နှင့် သတိပေးခေါင်းလောင်း လေးကို နှစ်ချက်နှိပ်၍ နောက်ပိုင်းမှ ရိက္ခာတွန်းချပေးမည့် ရဲဘော်များ ကို သတိပေးလိုက်၏။

ချကွင်းပေါ်ရောက်ရန် ငါးစက္ကန့်သာ လိုတော့မည်။

“ဖောက် ဖောက် ဖောက် ဖောက်”

ကျည်ဆန် သုံးလေးတောင့်မှ ကျွန်တော်တို့ လေယာဉ်ပျံကို ကြို၍ နှုတ်ဆက်လိုက်ပြန်သည်။

“ချ. . .”

သူ့အမိန့်ပေးသံဆုံးသည်နှင့် ရိက္ခာတွန်းချရန် တာဝန်ရှိသော နောက်ပိုင်းမှ ရဲဘော်သုံးဦးကလည်း ပထမရိက္ခာတစ်ဝက်ကို လေယာဉ် ပေါ်မှ တွန်းချလိုက်၏။

“တိုက်ရိုက် ‘ဟစ်’ပဲဗျို့၊ ချကွင်းပေါ်တည့်တည့်ကို ကျတယ်”

ကိုအေးလွင် ဘယ်သို့ဖြစ်နေမည်မသိပါ။ တောင်ကြော တစ် လျှောက် အဆက်မပြတ်ပစ်နေသော ရန်သူ့ကျည်ဆန်များကို လုံးဝ မသိ သလို အရေးမထားဘဲ သူ့ရိက္ခာများ ချကွင်းပေါ် ချောမောစွာ ရောက် သွားပုံကို ဂုဏ်ယူ၍ ပြောနေပြန်သည်။ ကျွန်တော့်မှာ သူ့အဖြစ်ကိုကြည့် ပြီး မယုံနိုင်အောင်ပင် ဖြစ်နေ၏။ ယခုတစ်ကြိမ် ကျည်ဆန်များမှာ ကျွန် တော်တို့အနီးတွင်လည်း မှန်ထားသဖြင့် ယမ်းနံ့များ နှာခေါင်းတွင် မွန် ထူလျက်ရှိ၏။ စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်းပင် ကိုအေးလွင်၏ အမိန့်ပေးသံ ပေါ်လာပြန်၏။

“ချကွင်းပေါ်ရောက်ဖို့ ဆယ်စက္ကန့်”

“ဟာ. . . ဆက်ချဦးမလို့လား”

“ဒုက္ခပါပဲ. . . အားလုံး သေကုန်တော့မယ်”

ကိုအေးလွင် အမိန့်သံနှင့်အတူ နောက်ပိုင်းမှ လေကြောင်း လမ်းပြ နှင့် လေကြောင်းအချက်ပြတို့ ညည်းတွားသံများလည်း တစ်ဆက်တည်း ကြားလိုက်ရ၏။ ကျွန်တော် ဘာမှဝင်မပြောပါ။ လေသူရဲအရာရှိတစ်ဦး အနေနှင့် ‘ဖြစ်ချင်တာဖြစ်တော့’ ဟူသော သဘောဖြင့် ကိုအေးလွင် ခိုင်းစေသမျှ လုပ်ပြီး ဘေးမှ ငြိမ်၍ လိုက်နေခဲ့၏။

ကျွန်တော် ယခင်ကလည်း စစ်ဆင်ရေးတာဝန် ထမ်းဆောင်စဉ် သေနတ်အကြိမ်ကြိမ် ထိဖူးလေပြီ။ သို့သော် တစ်ချက်စ နှစ်ချက်စသာ မှန်ခြင်းဖြစ်ပြီး သေနတ်အပစ်ခံရသည်ကို သိသည်နှင့် တချိုးတည်း ပြန် လစ်ခဲ့သည်သာဖြစ်၏။ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ သူကဲ့သို့ အဆက်မပြတ်ပစ် နေသော ရန်သူ့ကျည်ဆန်ကြားတွင် အသက်စွန့်၍ ဇွတ်တိုး တာဝန် မထမ်းဆောင်ခဲ့ဖူး။ ရိုးသားစွာ ဝန်ခံရလျှင် ရင်ထဲတွင် အသက် မရှူရဲ အောင် ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့လျက် ရှိလေပြီ။ ဖြစ်နိုင်လျှင် လေယာဉ်ပျံ ကို စက်ကုန်ဖွင့်ပြီး မောင်းပြေးချင်လှပြီဖြစ်၏။

ကိုအေးလွင်မှာ သုံးကြိမ်တိတိ ရန်သူ့ကျည်ဆန်ကြားတွင် ပျံဝဲ ပြီး ပါလာသမျှ ရိက္ခာအားလုံးကို ချကွင်းပေါ်ရောက်အောင် ချပေးလိုက် ၏။ ချကွင်းပေါ်မှ ပေခြောက်ထောင်အမြင့်ခန့် ပြန်တက်လာသောအခါ ၌မူ ကျွန်တော်တို့လေယာဉ်သားသုံးဦးနှင့် နောက်ပိုင်းမှ ရိက္ခာတွန်းချ ပေးသော ရဲဘော်သုံးဦးတို့မှာ မည်သူမှာ စကားမပြောနိုင်ကြတော့။ အကြောက်လွန်နေသဖြင့် ကိုယ့်ထိုင်ခုံအသီးသီးတွင် ကုပ်၍ ငြိမ်လိုက်ခဲ့ ကြ၏။ လေယာဉ်ပျံ တစ်ခုလုံးတွင် မျက်စိနှင့်မြင်သော အပေါက်များကို

ကောက်၍ ရေတွက်လျှင်ပင် ကျည်ဆန်မှန်သည့်နေရာ ၂၁ ခုတိတိ ရှိသည်။ ကံကောင်းထောက်မလွန်း၍သာ တစ်ဦးတစ်ယောက်ကိုမျှ ကျည်ဆန် တိုက်ရိုက်မမှန်၊ ပို၍ကံကောင်းသည်မှာ ကျည်ဆန်မှန်သည့် နေရာများ အားလုံးမှာလည်း လေယာဉ်ပျံ၏ အရေးကြီးအစိတ်အပိုင်း များတွင် မဟုတ်၊ ကိုယ်ထည်အပေါ်ပိုင်းနှင့် အတောင်ဖျားပိုင်းတွင်သာ ဖြစ်နေ၏။

“ကိုအေးလွင် . . . ခင်ဗျား ပင်ပန်းနေပြီထင်တယ်၊ ကျွန်တော် ကူမောင်းပေးရမလား”

“မလိုဘူး . . . ရတယ်၊ ကွင်းရောက်တဲ့အထိ ကျွန်တော် ဆက် မောင့်ပါ့မယ်”

ကိုအေးလွင် နဖူးနှင့်ပါးတွင် ချွေးများစီးကျလျက်ရှိ၏။ ကျွန်တော် တို့လေယာဉ်ပျံမှာ ပေခြောက်ထောင်အမြင့်မှ မင်္ဂလာဒုံလေယာဉ်ကွင်း သို့ ဦးတည်ပျံသန်းနေလေပြီ။

“ကိုအေးလွင် . . . ခင်ဗျား သွေးအေးအေးနဲ့ တော်တော် သတ္တိ ရှိတဲ့လူပဲဗျာ . . . ကျွန်တော် မှန်တဲ့တိုင်းပြောရရင် ခင်ဗျား ခုလိုသတ္တိ ရှိမယ်လို့ လုံးဝမထင်ဘူး၊ ကျုပ်တို့ အုပ်စု (၂)က လေသူရဲတွေ ခင်ဗျား အပေါ် အားလုံး အထင်မှားနေတာပဲ”

“မဟုတ်ဘူး . . . သူတို့ အထင်မမှားပါဘူး၊ အမှန်ကို မြင်ကြ တာပါ။ တကယ်တော့ ကျွန်တော် အင်မတန်ကြောက်တတ်ပါတယ်။ လုပ်ရမယ်ဆိုတဲ့ အမိန့်လည်းရထားတယ်။ နောက်ပြီး ကိုယ့်စိတ်ထဲ ကလည်း လုပ်သင့်တယ်ထင်လို့ ကြောက်စိတ်ကို မရေရအောင် ချိုးနှိမ်ပြီး မလွဲသာလို့ ခုလို စွန့်လုပ်တာပါ။ ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ဒူးတွေကို ကြည့်စမ်း၊ ဟောဒီ လက်ချောင်းတွေကိုလည်း ကြည့်စမ်း”

ရတနာပုံစာပေ

ကျွန်တော့်ရင်ထဲတွင် မဖော်ပြတတ်အောင် အံ့ဩ၍ သွား၏။ ကိုအေးလွင်၏ ဒူးနှစ်ဘက်နှင့် လက်ချောင်းလေးများမှာ တဆတ်ဆတ်နှင့် နတ်ပူးသလို တုန်နေပါသည်။

“အဲဒါ. . . ကျွန်တော် ကြောက်တယ်၊ မကြောက်ဘူးဆိုတာ သက်သေပြနေတာပဲ။ ခင်ဗျား လက်တွေ ခြေတွေ ခုလိုတုန်သလား ကြည့်စမ်း”

မှန်ပါသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဟူ၍ မသိ။ မည်မျှပင် ကျွန်တော် အကြောက်လွန်နေသည်ဟု ဆိုသော်လည်း ကျွန်တော့်လက်ဖျားနှင့် ဒူးများမှာ တုန်ခါခြင်းမရှိပါ။ ဣန္ဒြေရစွာ တည်ငြိမ်လျက်ရှိ၏။ ဤသို့ တည်ငြိမ်လျက်ရှိသဖြင့် ကျွန်တော်သည် ကိုအေးလွင်ထက် သတ္တိရှိသူဟု ဆိုရမည်လား မဆိုနိုင်ပါ။ ကိုအေးလွင်သည် မည်မျှပင် သူ့ကိုယ်သူ နှိမ့်ချပြောလိုက်သော်လည်း အတွေးသမားတစ်ယောက်ဖြစ်သည့် ကျွန်တော်သည် သတ္တိရှိသူနှင့် မရှိသူကို ကောင်းစွာ ခွဲခြားတတ်ပါသည်။

လောကတွင် သတ္တိရှိသူ နှစ်မျိုးရှိပါသည်။ တစ်မျိုးမှာ လူတစ်ယောက်သည် မိမိရင်ဆိုင်ရသော အန္တရာယ်ကို ဘယ်အခါမှ လေးလေးနက်နက် မတွေး၊ ဘယ်အခါမှ ရှောင်မပြေး၊ တွေ့တိုင်း ရဲရဲဝံ့ဝံ့ရင်ဆိုင်၏။ ရင်ဆိုင်ရသည်ကိုလည်း ပျော်၏။ ကျန်တစ်မျိုးမှာ လူတစ်ယောက်သည် အန္တရာယ်ကို လေးလေးနက်နက်တွေး၏။ ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာ၏။ ရင်ဆိုင်ရမှာကိုလည်း ကြောက်၏။ ကြောက်စိတ်လည်း အလွန်ကြီး၏။ ဖြစ်နိုင်လျှင် ရှောင်နိုင်အောင် ကြိုးစား၏။ သို့သော် မရှောင်နိုင်ဟု ဆိုလျှင်မူ သူ၏ မူလအသိဉာဏ်တွင်းမှ ကြောက်စိတ်ကို ထိန်းချုပ်ပြီး ရင်ဆိုင်နိုင်အောင် ကြိုးစား၏။ ပထမလူမျိုးမှာ သတ္တိရှိသူအဖြစ် လူပတ်ဝန်းကျင်တွင် ကျော်စောလွယ်ပြီး ဒုတိယလူမျိုးမှာ သတ္တိနည်းသူ

အဖြစ် တိမ်မြုပ်နေတတ်၏။ သို့သော် ဒုတိယလူမျိုးသား အမှန်တကယ် သတ္တိရှိသူအဖြစ် ကျွန်တော်လက်ခံပါသည်။ ကျွန်တော် ထိုလူမျိုးသာ ဖြစ်ချင်ပါသည်။ ကိုအေးလွင်မှာ ထိုလူမျိုးပင် မဟုတ်လား။

x x x

မိုးယံမှ အန္တရာယ်လမ်း

“ရှမ်းတဲမျှောစင်. . . ရဲခေါင်အုပ်စု လေထဲတက်ခွင့်ပေးပါ. . . ဒါပဲ”

“ရဲခေါင်အုပ်. . . တက်ပါ. . . ဒါပဲ”

ဗိုလ်ကြီးမြတ်ထွန်းသည် သူ့လေယာဉ်ပျံ၏ စက်အားကို တဖြည်းဖြည်းချင်း အဆုံးအထိ မြှင့်တင်လိုက်၏။ ဆီးဖြူရီ လေယာဉ်ပျံမှာ စက်အား အလွန်ကောင်းသော လေယာဉ်ပျံဖြစ်သဖြင့် စက်အားထိန်းမောင်းတံ အဆုံးရောက်သည်နှင့် ဝုန်းခနဲ သေနတ်ပြောင်းဝမှ ကျည်ဆန် ထွက်သွားသလို အရှိန်ပြင်းစွာနှင့် လေယာဉ်ပြေးလမ်းပေါ် စပြေးတော့သည်။

ယနေ့ ရဲခေါင်အုပ်စုတွင် ပါဝင်သည့် လေယာဉ်ပျံများမှာ နှစ်စင်းသာရှိ၏။ ဗိုလ်ကြီးမြတ်ထွန်းမှာ ရဲခေါင်ခေါင်းဆောင် လေယာဉ်ပျံဖြစ်ပြီး ဗိုလ်မြင့်ဦးမှာ ညာဘက်တောင်ပံတွင် ကပ်လိုက်ရမည့် အရံလေယာဉ်ပျံဖြစ်၏။

ဗိုလ်မြင့်ဦးမှာ ဗိုလ်ကြီးမြတ်ထွန်း လေယာဉ်ပျံ ထွက်သည်နှင့်

သူညာဘက်မှကပ်၍ လိုက်ထွက်သွား၏။ လေယာဉ်ပျံနှစ်စင်း လေယာဉ်ကွင်းမှ ယှဉ်တွဲ၍ အပြိုင်တက်သည့် မြင်ကွင်းမှာ အလွန်ကြည့်၍ လှ၏။ တစ်စင်းနှင့်တစ်စင်း ကြိုးနှင့်ချည်ထားသလားဟု ထင်ရအောင်ပင် ပူးကပ်၍ နေ၏။

ရှမ်းတဲလေယာဉ်ပြေးလမ်းမှာ အလွန်ရှည်လျားသော ပြေးလမ်းဖြစ်၏။ ကတ္တရာလမ်းများလည်း ခင်းထားလေသည်။ ဂဝံကျောက်မှုန့်များ ခင်းထားသည့် မိတ္ထီလာလေယာဉ်ပြေးလမ်းနှင့် ဘာမှမဆိုင်၊ အလွန်ချောမွေ့လျက်ရှိ၏။ ထို့ကြောင့်လည်း ရဲခေါင်လေယာဉ်အုပ်မှ လေယာဉ်ပျံနှစ်စင်းမှာ စက်အားအဆုံးမြင့်၍ စက္ကန့်အနည်းငယ်ကြာလျှင်ပင် အရှိန်အတော်လေးရ၍လာ၏။ တစ်နာရီ မိုင် ၆၀-နှုန်းခန့် ရှိလေပြီ။ နောက်ထပ် စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်းပင် လေထဲ ထိုးတက်သွားကြတော့မည်။

“ရဲခေါင်အုပ်စု . . . ရှမ်းတဲမျှော်စင်မှ ပြောနေတယ် . . . ရဲခေါင် (၂) လေယာဉ်ပျံက ဘာပြုတ်ထွက်သွားလဲမသိဘူး၊ လေယာဉ်ပြေးလမ်းပေါ် လိမ့်သွားနေတယ် . . . သတိထားပါ”

“ဟေ့ . . . မြင့်ဦး . . . ဘာဖြစ်တာလဲ၊ ဂရုစိုက်ကြည့်စမ်း”

မျှော်စင်နှင့် ဗိုလ်ကြီးမြတ်ထွန်းတို့၏အသံမှာ ရေဒီယိုလှိုင်းမှ တစ်ပြိုင်တည်း ထွက်၍လာ၏။ ဗိုလ်မြတ်ထွန်းမှာ လေထဲတက်ရန် အားယူနေချိန်ဖြစ်၍ နောက်သို့လှည့်ကြည့်၍ ရသည်မဟုတ်သဖြင့် ဗိုလ်မြင့်ဦးအတွက် စိုးရိမ်စွာ နှုတ်မှသာ လှမ်းအော်လိုက်ရ၏။ မှန်သည်၊ ရဲခေါင် (၂) လေယာဉ်ပျံဖြစ်သော ဗိုလ်မြင့်ဦး၏ လေယာဉ်ပျံမှာ အဘယ်သို့ဖြစ်သည် မသိပါ။ မျှော်စင်မှ လှမ်းကြည့်လျှင်ပင် အရာဝတ္ထုတစ်ခုသည် လေယာဉ်ပျံမှ ပြုတ်ထွက်ပြီး လေယာဉ်ပျံရှေ့မှ ပြေးသွားလျက်ရှိ၏။

“ဘီး. . . ဘီး. . . ဆရာကြီး ညာဘက်ဘီး ကျွတ်ထွက်သွားပြီ”

ဆရာကြီးဟူသည်မှာ ဗိုလ်ကြီးမြတ်ထွန်းကို ခေါ်ခြင်းဖြစ်၏။ ဗိုလ်ကြီးမြတ်ထွန်းမှာ ဆီးဖြူရီတိုက်လေယာဉ်ပျံ အမောင်းသက်နည်းပြ ဆရာဖြစ်၏။ အသက်မှာ သုံးဆယ်ကျော်ခန့်ဖြစ်ပြီး ၀၀ဖိုင်ဖိုင်နှင့် အလွန် သဘောကောင်းသူမို့ တပည့်များက ရိုးရိုးဆရာဟု မခေါ်ကြ။ နောက် ပြောင်ပြီး ချစ်စနိုးဆရာကြီးဟု ခေါ်ကြခြင်းဖြစ်၏။

“ဟေ့. . . ဘီးပြုတ်သွားတယ်၊ ဟုတ်လား. . . . မင်း ခုဘယ် မှာလဲ. . . ”

ဗိုလ်ကြီးမြတ်ထွန်းမှာ ဗိုလ်မြင့်ဦးပြောစကားကို ရုတ်တရက် မယုံ နိုင်သဖြင့် ပြန်၍ အော်ပြီး မေးခွန်းထုတ်လိုက်၏။

“ဆရာကြီးဘေးမှာ ကပ်ရပ်ပဲ. . . ဘီးက ကျွန်တော့်ရှေ့က ပြေးနေတယ် ဆရာကြီး. . . ဒါပေမဲ့ အရှိန်ရနေလို့လားတော့ မသိဘူး တစ်ဘီးထဲနဲ့ ခုသွားနေမတာ ဘာမှမသိသာဘူး. . . ”

ထိုအချိန်၌ လေယာဉ်ပျံနှစ်စင်းလုံး အရှိန် မိုင် ၉၀ ကျော် သွားပြီဖြစ်၍ လေထဲရောက်လာကြပြီဖြစ်၏။ ထိုအချိန်မှပင် ဗိုလ်ကြီး မြတ်ထွန်းသည်လည်း နောက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်လေ၏။ မှန်သည်၊ ဗိုလ်မြင့်ဦးလေယာဉ်မှာ သူ့လေယာဉ်ပျံ၏ ညာဘက်တွင်ကပ်၍ တည်ငြိမ် စွာ တွဲပြီးပျံသန်းလျက်ရှိ၏။ ဗိုလ်မြင့်ဦး လေယာဉ်ပျံ ညာဘက်ဘီးမှာမူ ခြေတံကြီးသာရှိ၍ ငုံးတိတိကြီးဖြစ်နေ၏။ ဘီးပြုတ်ကျန်ရစ်ခဲ့လေပြီ။

“မြင့်ဦး. . . . ဘီးတင်လိုက်တော့”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာကြီး”

ဆီးဖြူရီ လေယာဉ်ပျံများ၏ ဘီးမှာ တင်၍ချ၍ ရ၏။ ထို့ကြောင့်

ဗိုလ်မြင့်ဦးသည် စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်း သူ့ဘီးကို ခေါက်တင်လိုက်၏။ ဘီး ခေါက်တင်လိုက်ပြီဆိုလျှင် လေယာဉ်ပျံအရှိန်မှာ သိသိသာသာကြီးပင် တိုး၍ မြန်လာပါသည်။

တွေးလိုက်လျှင် ယခုအဖြစ်အပျက်အားလုံးမှာ အံ့စရာပင်ဖြစ် ၏။ လေယာဉ်ပျံတစ်စီး၏ ဘီးတစ်ဖက် ကျွတ်ထွက်ရန်အလုပ်မှာ အလွန်ခဲယဉ်းလှပါသည်။ လေတပ်မတော်သမိုင်းတွင် ဤတစ်ကြိမ်သာ ဖြစ်ဦးမည်ဟု ဆိုရမည်ဖြစ်၏။ လေယာဉ်ပျံဘီးများ တပ်ထားသည်မှာ မော်တော်ကားဘီးများ တပ်ထားသည်နှင့်ပင် မတူပါ။ အလွန်ခိုင်လှပါ သည်။ အလွန်မြဲလှပါသည်။ ပြုတ်ထွက်ရန် လွယ်သည်မဟုတ်။ သို့သော် အကြောင်းတိုက်ဆိုင်လာလျှင် စက်ကိရိယာဟူသည် မဖြစ်နိုင်သောအရာ မရှိ။ ဖြစ်တောင့်ဖြစ်ခဲ့။ ယခုပင် ဘီးတစ်ဖက်ပြုတ်ကျန်ရစ်ခဲ့လေပြီ။

ဗိုလ်မြင့်ဦးအဖြစ်မှာ တွေးကြည့်လျှင် အလွန်ကံကောင်းသည် ဟု ဆိုရမည်။ အရှိန်ကောင်းကောင်းမရသေးသည့် အချိန်မျိုးတွင်သာ ပြုတ်ထွက်လျှင် လေယာဉ်အတောင်တစ်ဖက်မှာ ချက်ချင်း မြေသို့စိုက် ကျ၍ ပတ်ချာလည်ထွက်သွားပြီး မှော်ဘီလေတပ်စခန်း ပြန်ရန်အတွက် ဆီအပြည့်ထည့်ထားသော လေယာဉ်ပျံမှာ ပြေးလမ်းပေါ်တွင်ပင် မီးထ လောင်မည်ဖြစ်၏။ လေသူရဲအသက်သေဆုံးသွားနိုင်သည်ဖြစ်၏။ ယခု တော့ အရှိန်ကောင်းစွာရပြီး လေထဲတက်လုတက်ခင် အချိန်မျိုးတွင် ပြုတ်ထွက်သွားသဖြင့် ဘာမျှ မသိသာလိုက်၊ အေးအေးဆေးဆေးပင် လေထဲ တက်လာနိုင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ ဘီးတစ်ဖက်တည်းနှင့် ကွင်းပြန် အဆင်းတွင်သာ ပြဿနာပေါ်တော့မည်။ ဝမ်းဗိုက်နှင့် ရှုပ်ဆင်းရတော့ မည်။

“ရဲခေါင်အုပ်စု . . . မျှော်စင်က ပြောနေတယ်၊ ဗိုလ်ကြီး

ရတနာပုံစာပေ

ကျွန်တော်တို့ကွင်းမှာပဲ အရေးပေါ်ပြန်ဆင်းမလား၊ မီးသတ်ကားတွေ၊ သူနာတင်ကားတွေအားလုံး အဆင်သင့်လုပ်ထားပေးမယ်”

ရှမ်းတဲမျှော်စင်မှ လှမ်းပြောသော ရေဒီယိုသံမှာ ပီသလှဘိ၏။

“ဟေ့ကောင်. . . မြင့်ဦး၊ မင်း ရှမ်းတဲကွင်းပဲ ပြန်ဆင်းမလား”

“ဆရာကြီးသဘောက. . . ”

“ငါ့သဘောကတော့ မင်္ဂလာဒုံကွင်းမှာပဲ သွားဆင်းစေချင်တယ်။ ဒီကွင်းမှာက မီးသတ်ကားတို့ အသက်ကယ်ယာဉ်တို့လည်းအစုံရှိတာမဟုတ်ဘူး။ နောက်တစ်ခုက မင်း လေယာဉ်ပျံမှာလည်း မှော်ဘီအထိပြန်ဖို့ ဆီအပြည့်ထည့်ထားတယ်မဟုတ်လား၊ ခု အတိုင်း ဘယ်လိုမှ ချက်ချင်းပြန်ဆင်းနိုင်ဦးမှာ မဟုတ်ဘူး။ ဆင်းတာနဲ့ မီးထလောင်မှာပဲ။ ဒီတော့ မင်းဒီမှာဆင်းမယ်ဆိုရင်လည်း တစ်နာရီ နှစ်နာရီလောက် ဆီကုန်တဲ့အထိ လိုက်ပတ်မောင်းနေရဦးမှာပဲ”

“ဒီလိုဆိုရင်လည်း မင်္ဂလာဒုံမှာပဲ ဆင်းမယ်လေ”

“အေး အေး. . . ပြီးရော”

ထိုအချိန်၌ လေယာဉ်ပျံနှစ်စင်းလုံးမှာလည်း ပေခြောက်ထောင် အမြင့်ခန့်သို့ ရောက်နေကြပြီဖြစ်၏။

“ရှမ်းတဲမျှော်စင်. . . ရဲခေါင်အုပ်စုမှ ပြန်ပြောနေတယ်။ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ. . . ဒါပေမဲ့ ကျုပ်တို့ ခင်ဗျားတို့ကွင်း ပြန်မဆင်းတော့ဘူး။ မင်္ဂလာဒုံအထိ ဆက်သွားမယ်။ မင်္ဂလာဒုံမှာပဲ ဆင်းမယ်။ ခင်ဗျား မင်္ဂလာဒုံမျှော်စင်ကို လှမ်းပြောထားပါ။ အရေးပေါ် လေယာဉ်ပျံ ကွင်းဆင်းဖို့ အားလုံးအသင့်လုပ်ထားပါလို့. . . ”

“ဟုတ်ကဲ့. . . စိတ်ချပါ ဗိုလ်ကြီး၊ အားလုံး လှမ်းပြောထားလိုက်မယ်”

ဗိုလ်ကြီးမြတ်ထွန်းသည် သူ့လေယာဉ်ပျံကို ညင်သာစွာပင် မင်္ဂလာဒုံကွင်းရှိရာ အိမ်မြှောင်ညွှန်း တစ်ခြောက်ခုညာ ဒီဂရီခန့် ဦးတည် လိုက်၏။ ဗိုလ်မြင့်ဦး လေယာဉ်ပျံကလည်း တည်ငြိမ်စွာပင် သူ့အနီးမှ ကပ်၍ လိုက်ပါခဲ့၏။

“မြင့်ဦး . . . မင်း ရှေ့ကသွားကွာ၊ ငါ မင်းဘေးက လိုက်ခဲ့ မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာကြီး”

ဗိုလ်မြင့်ဦးသည် ရုတ်ခြည်းပင် စက်အားကို အနည်းငယ်မြှင့်၍ ဗိုလ်ကြီးမြတ်ထွန်းရှေ့ကို ကျောက်တက်သွားလိုက်၏။ ဗိုလ်ကြီးမြတ်ထွန်းက ဗိုလ်မြင့်ဦး ဘယ်ဘက်တောင်ပံဘေးမှ ကပ်၍ နေရာယူလိုက်၏။ မှန် သည်၊ ယခုကဲ့သို့ သူတို့ နေရာပြောင်းယူလိုက်ခြင်းမှာ အကြောင်းမဲ့ မဟုတ်ပါ။ ဗိုလ်မြင့်ဦးလေယာဉ်ပျံမှာ အန္တရာယ် ကြုံတွေ့နေသော လေယာဉ်ပျံဖြစ်သဖြင့် ဗိုလ်ကြီးမြတ်ထွန်းနောက်မှ စောစောကတိုင်း သာ ကပ်လိုက်ခဲ့ရလျှင် အကယ်၍ အရေးပေါ် အကြောင်းတစ်ခုခုကြောင့် မြေပြင်သို့ ထိုးဆင်းလိုက်ရလျှင် ဗိုလ်ကြီးမြတ်ထွန်းမှာ ရှေ့ရောက်နေ သဖြင့် ဘာမျှ သိလိုက်မည်မဟုတ်။ ဘာမှ ကူညီနိုင်မည် မဟုတ်။ ထို့ ကြောင့် ဗိုလ်မြင့်ဦးလေယာဉ်ပျံကို တစ်ချိန်လုံး မြင်နေနိုင်မည့် နောက် သို့ ပြောင်း၍ နေရာယူလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။

အချိန်မှာ နေ့လယ် ၂ နာရီခန့်ရှိလေပြီ။ မင်္ဂလာဒုံ လေယာဉ် ကွင်းရောက်ရန် တစ်နာရီကျော်ခန့် သူတို့ သွားကြရပေဦးမည်။

စင်စစ် ယနေ့ ဗိုလ်ကြီးမြတ်ထွန်းနှင့် ဗိုလ်မြင့်ဦးတို့ ရှမ်းတဲ လေတပ်စခန်းမှ ထွက်လာကြခြင်းမှာ သူတို့ အမိလေတပ်စခန်းဖြစ်သော မှော်ဘီလေတပ်စခန်းသို့ပြန်ရန် ဖြစ်၏။ သူတို့ လေယာဉ်ပျံနှစ်စင်း ယမန်

နေ့မနက်ကပင် ရှမ်းတဲလေတပ်စခန်းသို့ ရောက်ရှိနေကြပါသည်။ သူတို့ ရှမ်းတဲလေတပ်စခန်းသို့ ရောက်နေကြခြင်းမှာ ရှေ့တန်းစခန်း တစ်နေရာ သို့ လေကြောင်း ကင်းထောက်တာဝန်ကို ထမ်းဆောင်ရန် ဖြစ်၏။ သူတို့ကြ ကင်းထောက်တာဝန်များမှာ မနေ့ကပင် ပြီးစီးအောင် ဆောင်ရွက်ပြီးကြ လေပြီ။ မှော်ဘီလေတပ်စခန်းသို့ ပြန်မည်ဆိုလျှင် မနက်ကပင် ပြန်နိုင် ကြမည်ဖြစ်၏။ သို့သော် ဗိုလ်မြင့်ဦးမှာ မိတ္ထီလာမြို့သားဖြစ်၍ သူ့မိဘ ထံ ခေတ္တပြန်ချင်သည်ဟု ဆိုသဖြင့် ဗိုလ်ကြီးမြတ်ထွန်းမှာ ဗိုလ်မြင့်ဦး ကို စောင့်နေပြီး ယခုနေ့လယ် ၂ နာရီထိုးခါနီးမှ အေးအေးဆေးဆေး ထွက်လာကြခြင်းဖြစ်၏။

x x x

အချိန်မှာ ညနေ သုံးနာရီထိုးလှပေပြီ။

မင်္ဂလာဒုံလေယာဉ်ကွင်းမှာ ဆယ်မိုင်အဝေးခန့်ကပင် ထင်ရှား စွာ မြင်တွေ့နေရ၏။ လှော်ကားကန်ကြီးမှာလည်း နေရောင်အောက်တွင် အရောင်တလက်လက်နှင့် ရှိ၏။

“မင်္ဂလာဒုံမျှော်စင်၊ ရဲခေါင်အုပ်စု ဆယ်မိုင်းအတွင်း ရောက်လာ ပြီ. . . ဒါပဲ”

“ရဲခေါင်အုပ်စု. . . မင်္ဂလာဒုံမျှော်စင်က ပြန်ပြောနေတယ်၊ ခင်ဗျားတို့ ဆင်းလာခဲ့ပါ။ ကွင်းမှာ အရေးပေါ် ကွင်းဆင်းဖို့ အားလုံး ၂အသင့်ပြင်ထားပြီးပြီ။ ဒီနေ့ ကျွန်တော်တို့ သုံးနေတဲ့ လေယာဉ်ပြေးလမ်း အိမ်မြှောင်အညွန့် သုညသုံး. . . ဒါပဲ”

မင်္ဂလာဒုံမျှော်စင်မှ ပြန်ပြောသံမှာ အလွန် တည်ငြိမ်လှ၏။

“ဟေ့ကောင်. . . မြင့်ဦး မင်းမှာရည်းစားရှိလား”

ရတနာပုံစာပေ

ဗိုလ်ကြီးမြတ်ထွန်းမှာ အရေးပေါ် ကွင်းဆင်းရန် ပြင်ဆင်ရမည့် အချိန်တွင် ဘယ်သို့ စိတ်ကူးရသည်မသိ အထက်ပါအတိုင်း မဆီမဆိုင် ဗိုလ်မြင့်ဦးကို လှမ်းမေးလိုက်၏။

“မရှိဘူး ဆရာကြီး၊ ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“ဪ. . . မင်းကလူပျိုမဟုတ်လား၊ ခု မင်းအရေးပေါ်ကွင်း အဆင်းမှာ မတော်တဆ သေသွားရင် ဘယ်သူ့ကိုအကြောင်းကြားရမှန်း မသိဖြစ်နေမှာစိုးလို့. . . ရည်းစားရှိတယ်ဆိုရင်လဲ လိပ်စာပေးထား ငါမြေပြင်ပြန်ရောက်ရောက်ခြင်း အကြောင်းကြားပေးမလို့. . . .”

“ဟာ. . . ဆရာကြီးမဟုတ်တား. . . မင်္ဂလာမရှိတာတွေ မပြောစမ်းပါနဲ့ပဲ၊ ကျွန်တော်ဘယ်တော့မှ လေယာဉ်ပျံနဲ့ သေမယ့်အ ကောင် မဟုတ်ဘူး. . . ဆရာကြီးလောင်းမလား၊ ကျွန်တော်ခုကွင်းဆင်း တာမှာ ကျွန်တော်ကိုယ်မှာ ပွန်းရာ ခြစ်ရာလေးတောင် မဖြစ်စေရဘူး”

“ဟေ့ကောင်. . . မင်းအပြောမကြီးနဲ့ တကယ်လား”

“ဪ. . . တကယ်ပါဆရာကြီး၊ ဘီယာသေတ္တာတစ်လုံး တမ်း”

“အေး. . . . ကောင်းပြီ”

စင်စစ် ဗိုလ်ကြီးမြတ်ထွန်းသည် ယခုကဲ့သို့ လောင်းသာလောင်း လိုက်ရသော်လည်း သူ့အနိုင်ယူချင်သည်မဟုတ်ပါ။ ဖြစ်နိုင်လျှင် ချက် ချင်းပင် အရှုံးပေးလိုက်ချင်ပါသည်။ သူ့တပည့်ကိုလည်း ဘေးကင်းရန် ကင်း မြေပြင်သို့ ရောက်သွားစေချင်ပါသည်။ တကယ်တော့ ယခုကဲ့သို့ အလောင်းအစား လုပ်လိုက်ခြင်းကပင် ဗိုလ်မြင့်ဦးအဖို့ ရင်ထဲတွင် ကြောက်စိတ်များရှိနေက ယခုကဲ့သို့ ပေါ့ပေါ့တန်တန် စကားများ ဖောက် ပြောလိုက်ခြင်းဖြင့် အသက်ရှူချောင်သွားအောင်၊ ပေါ့သွားအောင် လုပ်

လိုက်ခြင်းသာ ဖြစ်၏။

တော်ပါသေးသည်။ ဗိုလ်မြင့်ဦး၏အသံကို အကဲခတ်ရသည်မှာ မည်သို့မှ တုန်လှုပ်ပုံ၊ ကြောက်ရွံ့ပုံမရ၊ အေးအေးဆေးဆေး တည်တည် ငြိမ်ငြိမ်ပင် ဖြစ်၏။ သူ့ကိုယ်သူယုံကြည်မှုလည်း အပြည့်ရှိနေပုံရသည်။ ဤအရည်အသွေးများမှာ လေသူရဲများ အန္တရာယ် ရင်ဆိုင်တွေ့နေချိန် များ၌ အရေးကြီးဆုံး လွတ်မြောက်ရာ လွတ်မြောက်ကြောင်း ထွက်ပေါက် များပင် မဟုတ်လား။

မင်္ဂလာဒုံ လေယာဉ်ကွင်းပေါ်ရောက်လာကြလေပြီ။ သူတို့ ပျံ သန်းနေကြသည့် အမြင့်မှာမူ ပေနှစ်ထောင်ခန့်တွင် ရှိ၏။

“မြင့်ဦး ဟိုလေယာဉ်ပြေးလမ်း ဘယ်ဘက်ကမြက်ခင်းမြင် တယ်မဟုတ်လား။”

“ဟုတ်ကဲ့ မြင်တယ် ဆရာကြီး။”

“မင်း . . . အဲဒီအပေါ်ဆင်း၊ ကွန်ကရစ်ခင်းထားတဲ့ လေယာဉ် ပြေးလမ်းပေါ်မဆင်းနဲ့၊ မင်းလေယာဉ်ပျံ တိုက်နဲ့ ထိရင် အမာအမာချင်း ဆိုတော့ မီးလောင်နိုင်တယ်။”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာကြီး။”

“မင်္ဂလာဒုံမျှော်စင် . . . ရဲခေါင်အုပ်စုမှ ပြောနေတယ်။ ရဲခေါင် (၂) လေယာဉ်ပြေးလမ်းဘေးက မြက်ခင်းမှာ ဆင်းမယ်။ ခင်ဗျားတို့ မြက် ခင်းအစပ်မှာ မီးသတ်ဆေးတွေ ဖျန်းထားစမ်းပါဗျာ။ ကျွန်တော်တို့ တပတ်ဝဲ လိုက်ဦးမယ် . . . ”

“ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျာ . . . ခုဘဲ ဖျန်းခိုင်းလိုက်ပါမယ် ”

ဆီးဖြူရီ လေယာဉ်ပျံနှစ်စင်းမှာ တပတ်ပြန်ဝဲရန်အတွက် ဘယ် ဘက်သို့ ကွေ့ချသွားကြ၏။ အချိန်မှာ ညနေ သုံးနာရီခွဲခန့် ရှိလေပြီ။

မတ်လအတွင်းဖြစ်သည်မို့ ကောင်းကင်ပြာ တစ်ခုလုံးမှာ ကြင်လင်၍ နေပြီး မြေပြင်ရှိမြင်ကွင်းအားလုံးမှာလည်း နေရောက်ကြောင့် တောက်ပ လျက်ရှိ၏။

“ရဲခေါင်အုပ်စု. . . မင်္ဂလာဒုံမျှော်စင်က ပြောနေတယ်။ မြင် ခင်းအစပ်ကို မီးသတ်ဆေးဖျန်းပေးထားပြီးပြီ. . . ဒါဘဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျာ။ ကျေးဇူးပါဘဲ။ ကျွန်တော်တို့ ခုဘဲဆင်းလာခဲ့ မယ်. . . ”

ဗိုလ်ကြီးမြတ်ထွန်းက တည်ငြိမ်စွာပင် မျှော်စင်သို့ လှမ်းပြော လိုက်၏။

“ကိုင်း. . . မြင့်ဦး. . . . ဆင်းဘို့အားလုံး အဆင်သင့်လုပ်တော့၊ ငါမင်းဘေးက တချိန်လုံးကပ်ပြီး လိုက်ပျံပေးမယ်။ စိတ်အေးအေးထား ဆင်း. . . ”

“ဟုတ်ကဲ့. . . ဆရာကြီး”

ဗိုလ်မြင့်ဦးသည် တိုက်လေယာဉ်များ အရေးပေါ် ကွင်းဆင်းရာ ၌ ပထမဆုံးလုပ်ဆောင်ရသည့် လေယာဉ်အမိုးအား ဖြုတ်ချရန်အတွက် ရှေးဦးစွာ သူ့ထိုင်ခုံကို အဆုံးထိ နှိမ့်ချလိုက်၏။ ထိုနောက် လေယာဉ် မြန်နှုန်းကို တချက်လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး အမိုးဖြုတ်သည့် လက်တံကို ဆွဲ လိုက်၏။ ဆီးဖြူရီလေယာဉ်ပျံ၏ ပေါင်းမိုးလေးမှာ ဖုတ်ကနဲ လွင့်ထွက် သွား၏။

အမိုးပြုတ်သွားလေပြီ။ အမိုးကို ဖြုတ်ပစ်ရခြင်းမှာ အရေးပေါ် ကွင်းဆင်းရာတွင် လေသူရဲများ မလုပ်မဖြစ်သော အလုပ်ဖြစ်၏။ ထိုသို့ အမိုးဖြုတ်ဆင်းသွားမှ မြေပြင်ရောက်၍မတော်တဆ မီးထလောင်လျှင် လေသူရဲမှာ ချက်ချင်း ခုန်ထွက်နိုင်မည် ဖြစ်၏။

ထိုအချိန်၌ လေယာဉ်ပျံမှာလည်း ကွင်းဆင်းရန် နောက်ဆုံး အကွေ့သို့ ရောက်၍ နေလေပြီ။ ဗိုလ်မြင့်ဦးမှာ အမိုးပြုတ်သွားသည့် ဟုဆိုလျှင် ရှေ့မှအရှိုန်ဖြင့် စက်ခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာသော လေအရှိုန်ကြောင့် လေယာဉ်ပျံကို မနည်းကြိုးစား၍ ထိန်းမောင်းရ၏။ တချိန်တည်းတွင်လည်း ဆီးဖြူရီလေယာဉ်ပျံများ၏ ကွင်းဆင်းခါနီးအချိန်တွင် လုပ်ဆောင်ရသော၊ စစ်ဆေးရသော အချက်များကို တစ်ခုချင်းစိတ်ကို တည်ငြိမ်အောင် ကြိုးစား၍ စနစ်တကျ လုပ်ဆောင်နေရ၏။

“မင်္ဂလာဒုံမျှော်စင်. . . ရဲခေါင် (၂) ကွင်းဆင်းရန် အသင့်. . . ၊ ဒါဘဲ. . . ”

ရဲခေါင် (၂). . . ဆင်းခဲ့ပါ။ မီးသတ်ကား၊ သူနာပြုကား အားလုံး အဆင်သင့်ပြင်ထားပါတယ်၊ ဒါဘဲ. . . . ”

မီးသတ်ကား၊ သူနာတင်ကားများ အဆင်သင့်ပြင်ထားသည်ဟု ဆိုသောစကားမှာ မျှော်စင်မှ ထုံးစံအတိုင်း ပြောနေကျအတိုင်း ပြန်ပြောခြင်းဖြစ်၏။ သို့သော် ဗိုလ်မြင့်ဦးရင်ထဲတွင်မူ ထိတ်ကနဲဖြစ်၍ သွားသည်။ သူတစ်ခုခုဖြစ်လေမလား။

မြေပြင်နှင့်ပေ နှစ်ရာခန့်သာ ကွာတော့သည်။

ဗိုလ်မြင့်ဦးသည် ဖလက်(ခေါ်) လေယာဉ်ပျံ တောင်ပံငယ်ကို အဆုံးထိ ချလိုက်၏။ လေယာဉ်၏အရှိုန်မှာ တုံ့ကနဲ ဖြစ်သွားပြီး မြေပြင်သို့ နိမ့်ဆင်းနေသည့်နှုန်းမှာလည်း ချက်ချင်းတိုး၍ သွား၏။

မြက်ခင်းအစပ်သို့ ရောက်လေပြီ။

ဗိုလ်မြင့်ဦးသည် သူ့လေယာဉ်ပျံဦးကို အနည်းငယ် မော့သွားအောင် ဆွဲတင်လိုက်ပြီး စက်အားကို အဆုံးထိပိတ်ချလိုက်၏။ လေယာဉ်မှာ လေး-ငါးစက္ကန့် လေထဲတွင် အနည်းငယ် မျောနေပြီးနောက်

ပေနှစ်ဆယ် အမြင့်ခန့်မှ ဝုန်းကနဲ မြက်ခင်းပေါ်သို့ ပြုတ်ကျသွား၏။ ထို့နောက် ကိုက်တစ်ရာခန့် ဝမ်းဗိုက်နှင့်မြေကြီးရှုပ်၍ ပြေးနေပြီး လေယာဉ်ဦးမှာ ရုတ်တရက် ညာဘက်သို့ လည်သွား၍ ကန့်လန့်ကြီး ရပ်သွား၏။

ဗိုလ်မြင့်ဦးသည် ရုတ်ခြည်းပင် မီးခလုတ်၊ ဓာတ်ဆီခလုတ်များကိုပတ်၍ လေယာဉ်ပေါ်မှ မြေကြီးပေါ်သို့ ခုန်ချလိုက်၏။

ကံဆိုးသည်ဟုပင် ဆိုရမည်။ မြက်ခင်းပြင်မှာ မီးသတ်ဆေးများနှင့် နစ်နေအောင် ပက်ဖျန်းထားသဖြင့် ဗိုလ်မြင့်ဦးမှာ မြက်ခင်းပေါ်ရောက်ခါမှ ခြေတဖက်နစ်၍ ဝင်သွားပြီး ကိုယ်ခန္ဓာမှာ အရှိန်နှင့်လဲကျ၍ သွားလေ၏။

ခြေတစ်ဖက်မျက်သွားလေပြီ။ ကျိုးသွားသလား။ လည်သွားသလား။ သူ့မှာ တွေးရန်ပင် အချိန်မရ၊ မတော်တဆလေယာဉ်ပျံ မီးထလောင်ပြီး ပေါက်ကွဲမည်စိုးသဖြင့် ခြေတဖက်ကို ဒရွတ်တိုက်ပြီး ကိုက်တစ်ရာခန့်သို့ရောက်သည်အထိ ပြေးရတော့၏။ စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်းပင် မီးသတ်ကားနှင့် သူနာတင်ကားများလည်း ရောက်လာခဲ့ကြလေပြီ။

“ဗိုလ်ကြီး . . . ဘာမှမဖြစ်ဘူးနော် . . . ”

ဆရာဝန်ဖြစ်ဟန်ရှိသော သူနာတင်ကား အရှေ့ခန်းမှ ဆင်းလာသူတစ်ဦးက ဗိုလ်မြင့်ဦးကို လှမ်းမေးလိုက်၏။

“ဟုတ်ကဲ့ . . . ဘာမှမဖြစ်ပါဘူးဗျာ၊ ခြေတဖက်မတော့ နဲနဲမျက်သွားတယ်ထင်တယ် . . . ”

“ဟင် . . . ဗိုလ်ကြီး ပခုံးမှာ သွေးတွေပါလား”

မျက်စိအလွန်စူးဟန်ရှိသော ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကပင် ထောက်ပြလိုက်သဖြင့် ဗိုလ်မြင့်ဦးလည်း ပခုံးကို လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

မှန်ပါသည်။ ပခုံးမှာ သွေးများစို့လျက်ရှိ၏။ သူသည် ချက်ချင်း ပင် လေယာဉ်မောင်း အင်္ကျီထူကြီး၏အပေါ်ပိုင်းကို ချွတ်၍ ကြည့်လိုက် ၏။ လေယာဉ်စက်ခန်းမှ ခုန်ထွက်လာစဉ်က တံခါးချိတ်နှင့် ငြိခဲ့ဟန် ရှိ၏။ သွေးစို့နေသော အစင်းအကြောင်းကြီးကို အထင်းသားမြင်တွေ့လိုက် ရသည်။

“ဘာမှမဟုတ်ပါဘူးဗျာ. . . ခုန်အဆင်းမှာ တံခါးချိတ်နဲ့ ငြိခဲ့ တာပါ။ ဟင်. . . ကျုပ်တော့ ဘီယာသေတ္တာရုံးပါပြီ”

“ဟင်. . . ဘာဘီယာရုံးတာလဲ”

သူဘာမျှ ဆက်ရှင်းမပြောတော့ပါ။ ရှင်းပြ၍လည်း အကျိုးရှိ မည်မဟုတ်။ လေသူရဲများ၏ အတွင်းသဘော မနောကို သိသူများ မဟုတ်သဖြင့် အသက်ဘေးနှင့် ဤမျှနီးပါးနေချိန်တွင် အလောင်းအစား လုပ်နေရသလားဟု အပြစ်တင်ကောင်း တင်နေကြဦးမည်။ သရော် ကောင်း သရော်နေကြဦးမည်။ ထို့ကြောင့် တချက်သာ ပြုံးပြလိုက်ပြီး သူနာတင်ကားရှိရာသို့ လျှောက်လာခဲ့တော့သည်။

ထိုအချိန်၌ ဗိုလ်ကြီးမြတ်ထွန်း၏ လေယာဉ်မှာ ဘယ်အချိန်က ရောက်လာသည် မသိပါ။ ဝေါကနဲ သူတို့၏ ဦးခေါင်းအထက်နားမှ ကပ်၍ ပျံသန်းသွားပါသည်။

x x x

ဘဝအားမာန်

ည(၇) နာရီခန့်ရှိလေပြီ။

စနေနေ့ဖြစ်သည်မို့ ဘုရားရင်ပြင်မှာ အခြားရက်တွေထက် ပို၍ လူသွားလူလာ များလျက်ရှိ၏။ ဒုဗိုလ်မှူးကြီး ထွန်းမင်းသည် ရွှေရောင် တဝင်းဝင်းရှိသော စေတီတော်ကြီးအား ငြိမ့်သက်စွာ ငေးမောကြည့်နေသည်။ တချွင်ချွင်တီးခတ်လျက်ရှိသော ဆည်းလည်းသံများမှ သူ့နားတွင် နားဝင်ချိုလှ၏။ ရွှေရောင်ဝင်းနေသော စေတီကြီး၏ ပဿဒမှာ လည်း သူ့မျက်စိကို ငြိမ်းချမ်းမှု အပြည့်လို့ ထင်နေသည်။

“ကိုကို. . . ကျမတို့ စနေထောင့်က သွားဖူးကြရအောင်”

“အေး. . . ကောင်းသားဘဲ”

သူသည် ဇနီးသည်ခေါ်ရာ စနေထောင့်သို့ ဖြည်းလေးစွာ လျှောက်၍ သွားသည်။ ရွှေတိဂုံဘုရားကြီး၏ ရင်ပြင်မှာ လမ်းလျှောက်၍ ကောင်းလှ၏။ ချောမော့နေသော ကျောက်ပြားများကို ခင်းထားသဖြင့် ဖြေဖွား အသားနုနုလေးဖြင့် ပွတ်တိုက်၍ လျှောက်သွားရသည်မှာ အရသာရှိလှ၏။

ရတနာပုံစာပေ

သူသည်ကျောက်ပြားရောင်စုံလေလေးများကို ခြေဖြင့်နင်းလျှောက် သွားရင်း လေယာဉ်ပဲ့ထိန်းများကို ခက်ခက်ခဲခဲ ခြေဖြင့် နင်းထိန်း၍ စစ် ဆင်ရေးတာဝန်များ ထမ်းဆောင်ခဲ့သော တိုက်လေယာဉ်မောင်း လေသူ ရဲကောင်းဘဝကို သတိရသလိုရှိ၍ လာမိပြန်၏။ ထိုစဉ်က ဤခြေ ထောက်လေးများကိုပင် လိမ်မာစွာ အသုံးချ၍ သူ့အသက်ကို ကယ်ခဲ့ ရသည့်အကြိမ်ပေါင်း များခဲ့လေပြီ။ သူတို့အချိန်က တိုက်လေယာဉ်ပျံ များမှာ ယနေ့ဂျွတ်လေယာဉ်ပျံများနှင့် လုံးဝ မတူပါ။ မှန်သည်။ ယနေ့ ဂျက်တိုက်လေယာဉ်ပျံများမှာ လေသူရဲအဖို့၊ လေယာဉ်တွင် တပ်ဆင် ထားသော သိပ္ပံကိရိယာပစ္စည်းများကို လိမ္မာစွာ ကိုင်တွယ်တတ်ရန် သာ လိုသည်။ ခေတ်သစ်သိပ္ပံပညာ အဆင့်မြင့်မြင့်တတ်ရန်သာ လိုသည်။ သူတို့ခေတ်က ထိုတိုက်လေယာဉ်ပျံများကတော့ထိုသို့မဟုတ်။ ထိန်းမောင်းရာတွင် အထူးအားစိုက်၏။

ဆီးဖားရား စပစ်ဖားရားတိုက်လေယာဉ်ပျံများဖြစ်က ကွင်းတက် ကွင်းဆင်းတွင် လေသူရဲ၏ခြေထောက်မှာ တချက်မျှ အငြိမ်းနေ၍မရ၊ တချိန်လုံး လေယာဉ်ပဲ့ကို လိုက်ထိန်းပေးနေရ၏။

“ဗိုလ်မှူး”

ဒုဗိုလ်မှူးကြီးထွန်းမင်းသည် သူ့ဘေးမှ လှမ်းခေါ်လိုက်သံတစ် ခုကြောင့် သူ့အတွေး ချက်ချင်းရပ်သွားပြီး အသံလာရာသို့ လှမ်းကြည့် လိုက်၏။

အသက် ၃၀ ကျော်ခန့် အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ အမျိုးသမီး၏ အသွင်သဏ္ဍာန်မှာ သန့်သန့်ပြန့်ပြန့်နှင့် မွန်မွန်ရည်ရည် ဖြစ်၏။ သူမဘေးတွင်လည်း အသက် ၁၅ နှစ်ခန့်ရှိသော မိန်းကလေး တစ်ဦး ရပ်နေပါသည်။

ရတနာပုံစာပေ

“ဗိုလ်မှူး ကျမကို မမှတ်မိဘူးထင်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . ကောင်းကောင်း မမှတ်မိဘူးခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော် စိတ်ထဲမှာတော့ မြင်ဘူးသလိုလိုပါဘဲ”

ဒု-ဗိုလ်မှူးကြီးထွန်းမင်းသည် သူ့အားနှုတ်ဆက်သူကို မမှတ်မိဘူးဟုပြောလိုက်ရသဖြင့် ရင်ထဲတွင် အလွန်အားနာ၍ သွား၏။ သို့သော် မတတ်နိုင်။ အမှန်ပင် ထိုအမျိုးသမီးကို မြင်ဘူးသလိုလိုရှိသည်မှလွဲ၍ သူပိုပြီး စဉ်းစားလို့မရ။

“ကျမ ဗိုလ်တင်လတ်ဇနီး သစ်သစ်လေ၊ မှတ်မိပြီလား. . . ”

“ဟင် . . . သစ်သစ်”

ဒု- ဗိုလ်မှူးကြီးထွန်းမင်း၏ မျက်နှာသည် ချက်ချင်း ရွှင်လန်းသွား၏။ သွားများပေါ်အောင် ပြုံး၍နှုတ်ဆက်လိုက်၏။ သို့သော် တချိန်တည်းတွင်ပင် သူ့မျက်နှာသည် ဝမ်းနည်းသည့် အရိပ်အရောင်များပေါ်ထွန်း၍ လာပြန်သည်။

“ကိုယ်မမှတ်မိတာ ခွင့်လွှတ်ပါ။ ဒို့မတွေ့ကြာတာလဲ ကြာလှပြီဘဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ ၁၅ နှစ်ထဲရောက်လာပြီ . . . ”

“ဟင် ၁၅ နှစ်တောင် ရှိသွားပြီနောက်၊မင်းခုဘာလုပ်နေသလဲ၊ ကဲ. . . . ကဲ. . . လာဦး၊ အေးအေးဆေးဆေး ခဏစကားပြောရအောင်၊ ဒါကိုယ့်ဇနီး၊ မင်းတို့ မရှိကြတော့တဲ့နောက် တစ်နှစ်လောက် ကြာတော့ လက်ထပ်တာ။ ရင်ရင် . . . ဒါကိုအမှတ်(၁) တိုက်လေယာဉ်အုပ်မှာ အုပ်မှူးလုပ်နေတုန်းက တိုက်ပွဲတစ်ခုမှာ ကျဆုံးသွားတဲ့ လေသူရဲ ဗိုလ်တင်လတ်ဇနီး”

ဒုဗိုလ်မှူးကြီး ထွန်းမင်းသည် သွက်လက်စွာပင် သူ့ဇနီးနှင့် မိတ်

ဆက်ပေးလိုက်၏။ ထို့နောက် ခေတ္တရပ်စကားပြောရန်အတွက် ဘုရားဖူးများ ဥဒဟိုသွားလျက်ရှိသောလမ်းမှ ဘေးသို့တိမ်း၍ ဦးဆောင်လျှောက်လာခဲ့၏။

ဗိုလ်တင်လတ်၊ လေသူရဲဗိုလ်တင်လတ်၊ သူဗိုလ်တင်လတ်ကို ကောင်းစွာမှတ်မိပါသည်။ မမှတ်မိစရာလည်း မရှိ။ ဗိုလ်တင်လတ်မှာ သူ့ရှေ့တွင်ပင် အမှတ်(၁) တိုက်လေယာဉ်အုပ်သို့ ရောက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပြီး သစ်သစ်နှင့် လက်ထပ်စဉ်ကလည်း သူပင်သစ်သစ် မိဘများထံ လူကြီးလုပ်၍ တောင်းပေးခဲ့သည်မဟုတ်လား။ ခက်ပါသည်။ သူသည် ကျဆုံးသွားကြပြီဖြစ်သော သူ့ရဲလေသူရဲများအကြောင်းကို ဘယ်တော့မှ ပြန်မတွေးလိုပါ။ တွေးလိုက်လျှင် သူသည် အတွေးများကို ရုတ်တရက် ရပ်၍မရတော့။ ဝမ်းနည်းခြင်း၊ ပူနွေးခြင်းသောကများကလည်း အဟောင်းတွေ အသစ်ပြန်ဖြစ်လာခဲ့ပြီး သူ့ရင်ထဲတွင် နာကျည်းမှုများကို ရက်အတန်ကြာပင် တစ်ခါတရံ ခံစားနေရတတ်သည်။ ယခု သစ်သစ်နှင့် တွေ့နေရပြန်ချေပြီ။ ဗိုလ်တင်လတ် မျက်နှာမှာ သူ့မျက်စိထဲ အဘယ်သို့ ပြန်မပေါ်လာဘဲ ရှိတော့မည်နည်း။

သူမှတ်မိသေးသည်။

အချိန်မှာ ၁၉၅၃ ခုနှစ်။ နိုဝင်ဘာလအတွင်းဖြစ်၏။ ထိုအချိန်က ဗမာ့လေတပ်မတော်တွင် အင်္ဂလန်နိုင်ငံမှ ဝယ်ယူခဲ့သော (ဆီးဖားရား) တိုက်လေယာဉ်ပျံအစီး ၂၀ မှာ ရောက်စချိန်ဖြစ်ပြီး အင်္ဂလန်နိုင်ငံတွင် စစ်ဆင်ရေးလွှဲပြောင်းသင်တန်း တက်ခဲ့ကြသော လေသူရဲများမှာလည်း မြန်မာနိုင်ငံသို့ ပြန်ရောက်စအချိန်ဖြစ်၏။ ဗိုလ်တင်လတ်မှာ အင်္ဂလန်နိုင်ငံတွင် စစ်ဆင်ရေး လွှဲပြောင်းသင်တန်းသွားရောက်တက်ခဲ့ကြသော မြန်မာလေသူရဲများတွင် တစ်ဦးအပါအဝင်

ဖြစ်၏။

တကယ်တော့ ထိုအချိန်က မြန်မာနိုင်ငံတွင် သောင်းကျန်းမှု အရှိန်အဟုန်မှာလည်း အလွန်အားကောင်းနေချိန်ဟုပင် ဆိုနိုင်ပါသည်။ နယ်စပ်ဒေသတွင် မြန်မာ့ရေမြေပေါ်သို့ ကျူးကျော်ဝင်ရောက်နေကြ သော တရုတ်ဖြူများကို ဗမာ့တပ်မတော်က အပြင်းအထန် ထိုးစစ်ဆင် နှဲလျက်ရှိပြီး အမှတ်(၁) တိုက်လေယာဉ်အုပ်မှ တိုက်လေယာဉ်ပျံများမှာ နန်းဆန် လေယာဉ်ကွင်းတွင် တပ်စွဲ၍ ရှေ့တန်းစစ်ကြောင်းများသို့ လေကြောင်း အကူအညီပေးနေရ၏။ ထို့ကြောင့် ထိုအချိန်က အမှတ်(၁) တိုက်လေယာဉ်အုပ်၏ မိခင်လေတပ်စခန်းဖြစ်သော မှော်ဘီလေတပ် စခန်းတွင် တိုက်လေယာဉ်များများစားစား မရှိပါ။ အရေးပေါ် အချိန် အခါတွင် အသုံးပြုရန် ဆီးဖားရား တိုက်လေယာဉ်ပျံ သုံးစီးမျှသာ ရှိ၏။

တစ်ညနေခင်း ၄ နာရီအချိန်ခန့်တွင်ဖြစ်သည်။ အမှတ် (၁) တိုက်လေယာဉ်အုပ်၏ အုပ်မှူးဗိုလ်မှူးထွန်းမင်းအခန်းသို့ တပ်စုမှူး ဗိုလ်မြမောင် စစ်ဆင်ရေး ကြေးနန်းစာအုပ်တစ်ခုကို ကိုင်ပြီး သုတ်သုတ် သုတ်သုတ်နှင့် ဝင်လာသည်။ ထိုအချိန်က ဗိုလ်မှူးထွန်းမင်းမှာ အသက် ၃၅ နှစ်ခန့်ရှိပြီး အိမ်ထောင်မကျသေးသဖြင့် အရာရှိရိပ်သာတွင် နေပါ သည်။

“ဟေ့ကောင် . . . မြမောင်၊ ဘာဖြစ်လာပြီလဲကွ”

“အရေးပေါ် စစ်ဆင်ရေးအမိန့်တစ်ခု ရောက်လာလို့ ဗိုလ်မှူး . . . ”

ဗိုလ်မြမောင် အခန်းထဲရောက်သည်နှင့် ဗိုလ်မှူးထွန်းမင်းက ရင်းနှီးစွာ လှမ်းငေါက်၍ မေးလိုက်၏။

ဘယ်တော့လုပ်ရမဲ့ စစ်ဆင်ရေးလဲ”

ရတနာပုံစာပေ

“အခု . . . ”

“အခု ”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . အခုလုပ်ရမဲ့ စစ်ဆင်ရေးအမိန့်ပါ။ လေယာဉ်ပျံ သုံးစီးလိုတယ်။ သွားပစ်ရမဲ့နေရာက ဒီက မိုင် ၁၅၀ ကျော်လောက် ဝေးမယ်။ လွိုင်ကော် အောက်နားမှာ ည မမှောင်ခင် ပြီးအောင်ဆောင် ရွက်ရမယ်တဲ့”

“ဟင် . . . ဒုက္ခဘဲ၊ အချိန်က ညနေ ၄ နာရီထိုးနေပြီ။ လေသူရဲ တွေလဲ အပြင်ထွက်တဲ့အကောင် ထွက်ကုန်ရောပေါ့။ မတတ်နိုင်ဘူး။ လုပ်ဆိုတော့လဲ လုပ်တာပေါ့ကွာ။ မြမောင် မင်းတို့ အမှတ်(၁) အုပ်ကကောင်တွေ ဘယ်သူတွေ့လာခဲ့လဲ”

“တင်လတ်တော့ သူ့အိမ်ရှေ့မှာ သစ်သစ်နဲ့ စကားပြောနေတာ မြင်ခဲ့တယ်။ ကျန်တဲ့ လူတွေတော့ တစ်ယောက်မှ မတွေ့ခဲ့ဘူး”

“ကဲ . . . ဒီလိုဆိုရင် ဒီလိုလုပ်၊ မင်းတာဝန်မှူးကားနဲ့ဘဲ တင် လတ်ဆီသွား၊ လေယာဉ်ကွင်း အခုဆင်းခဲ့လို့၊ ငါဟိုဘက်ခန်းက စိုးမောင် ကြီးခေါ်ပြီး ခုလာခဲ့မယ် . . . ”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . ဗိုလ်မှူး . . . ”

တာဝန်မှူး ဗိုလ်မြမောင်မှာ ပေါ့ပါးစွာ ဗိုလ်မှူးထွန်းမင်းအခန်း ပြန်ထွက်သွားပါသည်။ ဗိုလ်မှူးထွန်းမင်းမှာ ဗိုလ်မြမောင်ထွက်သွား သည်နှင့် တစ်ဖက်ခန်းက အိပ်ပျော်နေသော လေသူရဲဗိုလ်စိုးမောင်ကြီးကို နှိုးပြီး လေယာဉ်ကွင်းသို့ ဆင်းလာခဲ့၏။

ဗိုလ်မှူးထွန်းမင်းတို့ လေယာဉ်ကွင်းသို့ ရောက်ရှိသောအချိန်၌ ဗိုလ်တင်လတ်မှာလည်း တာဝန်မှူးကားနှင့် အသင့်ရောက်ရှိပေပြီ။

“ဟေ့ . . . တင်လတ်၊ မင်း မယားဘေးက သွားဆွဲခိုင်းခဲ့ရတာ

တော့ ဝမ်းနည်းပါတယ်ကွာ၊ မတတ်နိုင်ဘူးကွာ၊ အရာရှိရိပ်သာမှာလဲ လူပျို
လေသူရဲတွေက တစ်ကောင်မှ မရှိတော့ဘူး။ မြို့ထဲ လစ်ကုန်ကြပြီ။ဟောဒီ
စိုးမောင်ကြီးတောင် အိပ်နေတာ တွေ့လို့ ငါခေါ်လာတာ၊ ဪ... မြ
မောင် လေယာဉ်ပျံတွေလဲ အားလုံးအဆင်သင့်ဘဲနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဗိုလ်မှူး”

“ဒို့ . . . ဒီလိုလုပ်မယ်၊ တစ်စီးနဲ့တစ်စီး ၁၀ မိနစ်စီ ခြားတက်
ရအောင် ပထမဆုံး ငါတက်မယ်၊ နောက်စိုးကြီးလိုက်ခဲ့၊ စိုးမောင်
ကြီးပြီးမှ တင်လတ်လိုက်ခဲ့”

ဗိုလ်စိုးမောင်နှင့် ဗိုလ်တင်လတ်တို့မှာ သက်တူရွယ်တူများ ဖြစ်ကြ
၏။ အသက် ၂၂ နှစ်၊ ၂၃ နှစ်ခန့်ရှိကြပေမည်။ ဗိုလ်စိုးမောင်မှာ အရပ်
၆ ပေခန့်ရှိပြီး ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း ဖြစ်သည်မို့ သူ့ကို အမှတ်
(၁) အုပ်မှ လေသူရဲကောင်းများက စိုးမောင်ကြီးဟု ချစ်စနိုးခေါ်ကြခြင်း
ဖြစ်၏။

မိနစ်ပိုင်းအတွင်းတွင်ပင် ဗိုလ်မှူး ထွန်းမင်း လေထဲ တက်ခဲ့ပါ
သည်။ ထိုနေ့က သွားရောက်တိုက်ခိုက်ကြရသော ပစ်မှတ်မှာ ခက်ခက်
ခဲခဲမဟုတ်ပါ။ လျှင်ကော်မြို့အောက်ဖက် မိုင် ၂၀ ခန့်တွင်ရှိသော
တောင်ကမူလေးထိပ်တွင် အခိုင်အမာ ဆောက်ထားသည့် ရန်သူ့စခန်း
လေးဖြစ်၏။ ဗိုလ်မှူးထွန်းမင်းသည် အလွယ်တကူပင် ပစ်မှတ်ကို ရှာတွေ့
ပြီး တိုက်ခိုက်နိုင်ခဲ့၏။

ဗိုလ်မှူးထွန်းမင်းပစ်မှတ်ကို တိုက်ခိုက်ပြီး၍ မှော်ဘီလေတပ်
စခန်းသို့ ပြန်လှည့်လာသောအချိန်၌မူ ငါးနာရီခွဲပြီးလေပြီ။ နေဝင်
တော့မည်ဖြစ်၏။ ထိုအချိန်၌ပင် ဗိုလ်စိုးမောင်ကြီး လေယာဉ်ပျံ ထိုးစိုက်
ဆင်းသွားပြီး တိုက်ပွဲစတင်ဝင်သည်ကို ဗိုလ်မှူးထွန်းမင်း မြင်တွေ့လိုက်

ရသေးသည်။

ညနေ ၆ နာရီခွဲခန့်တွင် ဗိုလ်မှူးထွန်းမင်းလေယာဉ်ပျံ မှော်ဘီ လေယာဉ်ကွင်းသို့ ချောမောစွာ ပြန်ရောက်ခဲ့ပါသည်။ ဗိုလ်မှူးထွန်းမင်း ပြန်ရောက်ပြီး ဆယ်မိနစ်ခန့်ကြာလျှင်ပင် ဗိုလ်မှူးစိုးမောင်ကြီး လေယာဉ် ပျံ ပြန်ရောက်လာသည်။

“စိုးမောင်ကြီး . . . အဆင်ပြေတယ်မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . ပြေပါတယ်ဗိုလ်မှူး၊ ဗိုလ်မှူးနဲ့ ကျွန်တော် ပစ်ထားတာနဲ့ဘဲ ပစ်မှတ်တစ်ခုလုံးနီးပါး ပျက်စီးနေပါပြီ။ ဟိုကောင် တင်လတ်ရောက်သွားရင် သိပ်ပစ်စရာတောင် ကျန်မယ်မထင်ဘူး”

“အေး . . . အေး. . . သွားတော့ကွာ ၊ မင်းလည်းချင်ဆီ ထွက် လည်တော့၊ ငါတော့ ဟိုကောင်ပြန်ရောက်တဲ့အထိ စောင့်လိုက်အုံးမယ်”

ဗိုလ်မှူးထွန်းမင်းမှာ ထိုအချိန်အထိ ဗိုလ်တင်လတ် လေယာဉ်ပျံ အန္တရာယ်တစ်ခုခုနှင့် လမ်းမှာတွေ့နေသည်ကို လုံးဝမတွေးမိသေး။ သူ့ စိတ်တွင် ချောချောမောမောပင် ဗိုလ်တင်လတ် ပြန်ရောက်လာလိမ့်မည် ဟု လုံးဝထင်မှတ်နေခဲ့၏။ ထို့ကြောင့်လည်း လေယာဉ်ကွင်းရှိ လေသူရဲ အပန်းဖြေခန်းတွင် အေးအေးဆေးဆေးပင် ထိုင်စောင့်နေခဲ့၏။

နာရီဝက်ခန့်ကြာသွားလေပြီ။ ဗိုလ်တင်လတ်လေယာဉ် ပြန်ပေါ် မလာခဲ့။ ဗိုလ်မှူးထွန်းမင်း ချက်ချင်းခေါင်းကြီး သွားလေပြီ။ မျှော်စင်သို့ လှမ်းဖုန်းဆက်ကြည့်သည်။ ဘာမှ အကြောင်းကြားချက် သတင်းမရဟု ဆိုသည်။ ဗိုလ်တင်လတ် ပြန်လာမည့် လမ်းခရီးနှင့်နီးသော တောင်ငူ လေယာဉ်ကွင်းသို့ ကြိုးမဲ့ကြေးနန်းဖြင့် လှမ်းစုံစမ်းခိုင်းသည်။ ဘာမှ ထူးခြားချက်မရဟု ပြောသည် ။

ည (၇) နာရီခွဲခန့် ရှိလေပြီ။

လေသူရဲအပန်းဖြေခန်းရှိ ဗိုလ်မှူးထွန်းမင်းဘေးတွင် တာဝန်မှူး ဗိုလ်မြမောင်နှင့် ဗိုလ်စိုးမောင်တို့သာမက အခြားလေသူရဲများလည်း ဘယ်သို့ သတင်းရကြမည်မသိပါ။ အများအပြား ရောက်နေကြသည်။ ဗိုလ်တင်လတ် လေယာဉ်ကွင်းပြန်ရောက်ချိန်တန်လျက် ပြန်မရောက်ဘဲ ရှိနေသည်မှာ တစ်နာရီကျော်သွားလေပြီ။

“အင်း . . . နောက်နာရီဝက်အတွင်းမှ ဒီပြန်မရောက်ရင်တော့ သွားပါပြီ”

ဗိုလ်စိုးမောင်က ငြိမ်၍ထိုင်နေကြသော သူ့ရဲဘော်လေသူရဲများ ကြားမှ စကားစပြောလိုက်သည်။ သူ့ကို မည်သူမှ ပြန်မပြောပါ။ ထောက်ခံခြင်းလည်းမလုပ်။ ကန့်ကွက်ခြင်းလည်း မလုပ်။ သို့သော် ယခုကဲ့သို့ တိုက်လေယာဉ်ပျံတစ်စီး တစ်နာရီခန့် နောက်ကျနေပြီဟုဆိုလျှင် ဘာဖြစ်တော့မည်ကို သူတို့အားလုံးသိပါသည်။

“ကံဆိုတာ ရှိပါသေးတယ်ကွာ၊ သူ့ကုသိုလ်ပေါ့”

ဗိုလ်မှူးထွန်းမင်းက လူကြီးပီပီ အားလုံးစိတ်ချမ်းသာအောင် သူ့ထင်မြင်ချက်ကို ဝင်ပြောလိုက်ပါသည်။ ထိုအချိန်တွင် သစ်သစ်က ဘယ်ကသတင်းကြားလာသည်မသိပါ။ လေသူရဲအပန်းဖြေခန်းသို့ ရောက်လာသည်။

“သစ်သစ် ထိုင်ထိုင် ဒုက္ခပါဘဲ၊ မင်းကို ဘယ်သူများ ပြောလိုက်တာလဲ”

သစ်သစ်က ဘာမှဗိုလ်မှူးထွန်းမင်းကို ပြန်မပြောပါ။ ဗိုလ်မြမောင်အနီးရှိ လွတ်နေသော ကုလားထိုင်တစ်ခုတွင် အသာဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ထိုအချိန်၌ လေသူရဲအားလုံးမှာ မည်သူမှ သစ်သစ်ကို သေသေချာချာ မကြည့်ကြပါ။ အားလုံးဟန်ဆောင်၍ အလုပ်တစ်ခုခု

ကို ချက်ချင်းထလုပ်ကြပြီး မျက်နှာလွဲနေကြသည်။ ထိုအချိန်၌ အခန်း အဝင်ဝရံ နာရီကြီးမှ ချိန်သီးလှုပ်သံမှာ တဂျောက်ဂျောက်ဖြင့် ကျယ် လောင်စွာ ကြားနေရ၏။

ည(၈) နာရီ ထိုးသွားလေပြီ။

ဗိုလ်တင်လတ်၏ လေယာဉ်ပျံသတင်းမှာ အစအနပင် မကြား ရသေးပါ။ ထိုအချိန်၌ တာဝန်မှူးဗိုလ်မြမောင်တစ်ဦးမှလွဲ၍ ကျန်လေသူ ရဲများမှာလည်း အလျှိုလျှို အပန်းဖြေခန်းထဲမှ ပျောက်ကုန်ကြပြီး ဖြစ်၏။ သူတို့ အဘယ်ကြောင့် ပျောက်ကုန်ကြသည်ကို ဗိုလ်မှူးထွန်းလည်း သိပါ သည်။ ဗိုလ်မြမောင်လည်း သိပါသည်။ သစ်သစ်လည်းသိပါသည်။ အခြားကြောင့်မဟုတ်။ သစ်သစ်မျက်နှာကို မကြည့်ဝံ့ကြ၍ဖြစ်၏။ မှန်သည်။ သူတို့အားလုံးမှာ အန္တရာယ်မျိုးစုံကို ပျော်ပျော်ပါးပါး ရင်ဆိုင် ရဲ၏။ ကြည့်ရဲ၏။ တိုက်ရဲ၏။ သို့သော် တိုက်ပွဲတွင် ကျဆုံးစ၊ သူတို့ချစ်လှ စွာသော ရဲဘော်တစ်ဦး၏ ဇနီးကိုမူ မကြည့်ရဲကြ။ ကြည့်မိလျှင် သူတို့ စိတ်ကို သူတို့ ထိန်းနိုင်ကြတော့မည်မဟုတ်။ ဝမ်းနည်းမှု၊ ပူဆွေးမှုများ ပွင့်ထွက်လာမည် ထိုသို့ ပွင့်ထွက်လာလျှင် နဂိုရံကမှ ပရိဒေဝမီး လောင်လျက်ရှိသော သူတို့ချစ်ရဲဘော်၏ဇနီးသည်မှာ ဘယ်သို့ဖြေဆည် နိုင်တော့မည်နည်း။ သို့သော် ယနေ့မြင်ကွင်းမှာ ကံကောင်းလှပါသည်။ သစ်သစ်သည် အလွန်သတ္တိရှိသည့် မိန်းကလေးဖြစ်၏။ စိတ်ခိုင်သည့် မိန်းကလေးဖြစ်၏။ မျက်နှာညှိုး၍ စကားတလုံးမျှ မပြောသည်မှအပ၊ သူမ၏ ပရိဒေဝမီးကို ဘေးမှ ရဲဘော်များသိအောင် တစ်ချက်မှ မပြပါ။

ဗိုလ်တင်လတ် လေယာဉ်ပျံ ပျက်ကျသွားသည်မှာ သေချာလေ ပြီ။ မသေချာ၍လည်း မဖြစ်တော့။ အချိန်မှာ (၈) နာရီခွဲပေပြီ။ လေယာဉ် ပျံတွင် ပါသွားသော ဓာတ်ဆီများလည်း လွန်ခဲ့သည့် တစ်နာရီကျော်ခန့်

ကပင် ကုန်လေပြီမဟုတ်လား။

“သစ်သစ်၊ ထကွယ်။ ပြန်ကြရအောင်၊ တင်လတ် အခုဘယ် လိုဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ ဘယ်သူမှ မပြောနိုင်သေးပါဘူး။ အကယ်လို့ လေယာဉ်ပျံ ပျက်ကျသွားတယ် ထားဦး။ သူ့မှာ လေထီးရှိသေးတာဘဲ။ လေထီးနဲ့ဆင်းနိုင်သေးတာဘဲ။ ခုတော့ ညကြီးမင်းကြီး မှောင်နေတဲ့အချိန် ဆိုတော့ ဘယ်လိုမှ လိုက်ရှာလို့ မရသေးဘူး။ နက်ဖြန်မနက် အစောကြီး ကိုယ်ကိုယ်တိုင် လိုက်ရှာပါမယ်။ ငါ့ညီမကလဲ ကြိုးစားစိတ်တင်းထား ပေါ့ကွယ်”

သစ်သစ် မတ်တပ်ရပ်လိုက်သည်။ ထိုအချိန်၌ပင် ဗိုလ်မြမောင် ကလည်း ရော၍ထလိုက်၏။ သစ်သစ်ကလည်း ဘာမှမပြောပါ။ ဗိုလ်မြ မောင်ကလည်း ဘာမှမပြောပါ။

ဗိုလ်မှူးထွန်းမင်းသည် သစ်သစ်၏ လက်မောင်းလေးကို ယုယ စွာ လှမ်းကိုင်တွဲမ၍ လေယာဉ်ပျံရုံရှေ့တွင် ရပ်ထားသော သူ့လှစ်ကား လေးဆီ တွဲခေါ်သွား၏။ စန္ဒာငွေလဝန်းကြီးလည်း ထိုအချိန်၌ အရှေ့ ဘက်ကောင်းကင်ပြာတွင် လှပစွာ ထွန်းလင်းလျက်ရှိ၏။ သစ်သစ်တို့ အိမ်ရှေ့တွင် ကားထိုးဆိုက်လေပြီ။ ဗိုလ်မှူးထွန်းမင်းသည် ကားပေါ်မှ ပေါ့ပါးစွာဆင်းပြီး သစ်သစ်ဘေးတွင် ရပ်လိုက်၏။

“ကိုင်း ညီမလေး ဆင်း”

သစ်သစ်က ဖြည်းညင်းစွာ ကားပေါ်မှ ဆင်းလိုက်၏။ သူမသည် အခုအချိန်ထိ စကားတစ်လုံးမှ မပြောသေးပါ။ ဗိုလ်မှူးထွန်းမင်းကလည်း သစ်သစ် ပရိဒေဝမှူး သက်သာရာ သက်သာကြောင်း စကားအမျိုးမျိုး ပြောလိုက်ချင်လှပါ၏။ သို့သော် သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း နှုတ်မှစကားတစ်လုံး မှ ပြော၍မထွက်။ တကယ်တော့ သစ်သစ်ကိုလည်း သူမလိမ်ညာချင်

ပါ။ ကယားပြည်နယ်၏ တောတောင်ထူထပ်သောဒေသ၌ ညဘက် လေယာဉ်ပျံ ပျက်ကျရင် လေသူရဲအတွက် မည်သို့မျှ မျှော်လင့်စရာ မရှိသည်ကို ဖြစ်နိုင်လျှင် သစ်သစ်အမှန်အတိုင်း သိစေချင်ပါသည်။ သို့မှလည်း သစ်သစ်သည် သူ့အနာဂတ်၊ သူ့ဘဝအတွက် အမှန်အတိုင်း ပြင်ဆင်နိုင်မည် မဟုတ်ပါလား။

ဗိုလ်မှူးထွန်းမင်းသည် စောစောက လေသူရဲ အပန်းဖြေခန်းမှ ထွက်လာသကဲ့သို့ပင် သစ်သစ်လက်မောင်းကလေးကို လှမ်းကိုင် ဖေးမပေးပြီး အိမ်ဝအထိ လိုက်ပို့ပေးလိုက်၏။

“ညီမလေး ဒီညကြိုးစားအိပ်ကွယ်။ ဒို့လဲ ခုချိန်ဒါဘဲ ပြောတတ်သေးတယ်”

သူသည် စစ်သားပီပီ သစ်သစ်စိတ်သက်သာအောင် လှည့်ပတ်၍ ပြောတတ်သူမဟုတ်သဖြင့် ရိုးရိုးပင် အားပေးစကား ဆိုလိုက်၏။ သစ်သစ်က ယခုအချိန်အထိလည်း ဘာမှ ပြန်မပြောပါ။ ဗိုလ်မှူးမျက်နှာကိုသာ တည်ငြိမ်စွာ တချက်လှမ်းကြည့်ပြီး ကျေးဇူးတင်ကြောင်း သူမ၏ လှပသော အပေါ်နှုတ်ခမ်းကို ဘယ်ထောင့်စွန်းသို့ ဆွဲယူလှမ်းမ၍ ပြုံးပြပြီး အခန်းတွင်းသို့ တလှမ်းချင်း ဖြေးလေးစွာ ဝင်သွားခဲ့၏။ ဗိုလ်မှူးထွန်းမင်းမှာ ရုတ်တရက် လှည့်မပြန်ခဲ့သေးပါ။ စက္ကန့်အတန်ကြာအောင်ပင် သစ်သစ်၏ပြုံးသွားဟန်ကို ငေးကြည့်ပြီး ကျောက်ရုပ်လိုပင် ရပ်နေမိခဲ့၏။

ယနေ့ ဤအဖြစ်အပျက်ကို ကြုံတွေ့ခဲ့သည်မှာ ၁၅ နှစ်ရှိသွားပြီ။ အမှန်တော့ ဗိုလ်မှူးထွန်းမင်း၏ စိတ်တွင် ဤအဖြစ်အပျက်ကို လုံးဝ မေ့သလောက် ဖြစ်နေပြီဖြစ်၏။ ယခုသစ်သစ်ကို ပြန်တွေ့၍သာ သူ့စိတ်တွင် အသစ်ပြန်ဖြစ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

တကယ်တော့ ၁၅ နှစ် ဟူသော အချိန်ကာလမှာ တွက်ချက်ယူ ကြည့်၍သာ ၁၅ နှစ်ဟု ဆိုရသော်လည်း အသက်ကြီးသူက အသက်ငယ် သူကို ဆီးကြည့်နေရ၍ပင်လား မပြောတတ်ပါ။ သစ်သစ်မျက်နှာမှာ မည်သို့မျှ ဒုဗိုလ်မှူးကြီး ထွန်းမင်း၏စိတ်တွင် ၁၅ နှစ် အိုလာဟန်မရှိ။ ဟိုလွန်ခဲ့သည့် ၁၅ နှစ်က သူမြင်ခဲ့ရင်းနှီးခင်မင်ခဲ့ရသည့် သစ်သစ် အတိုင်းပင် နုပျိုဆဲ လန်းဆန်းဆဲ၊ ကြံ့ခိုင်ဆဲဖြစ်၏။ အနည်းငယ် ပြောင်း လဲသွားသည့် အချက်ဟူ၍ သစ်သစ်၏ ၀ လာဟန်ရှိသော ကိုယ်အနေ အထား အချိုးအစားတစ်ခုသာ ဆိုစရာရှိပေမည်။

သစ်သစ်က ဗိုလ်မှူးထွန်းမင်းမေးသည့် ဗိုလ်တင်လတ် ကျဆုံး သွားပြီးနောက် သူမဘဝအကြောင်းကို သွက်လက်စွာ ပြန်ပြောပြပါ သည်။ တကယ်တော့ သူမဘဝ အပြောင်းအလဲများမှာ ပြောပလောက် အောင် မရှိပါ။ ဗိုလ်တင်လတ် ကွယ်လွန်ပြီးနောက် သူတက္ကသိုလ် ပြန်တက်သည်။ နောက်ဘွဲ့ရသည်။ ဘွဲ့ရပြီးနောက် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် ၌ နည်းပြဆရာမ ဝင်လုပ်နေသည်။ ယခု သူသမိုင်းဌာနတွင် လက် ထောက် ကထိကပင် ဖြစ်နေပြီဟု ဆိုသည်။

“ဗိုလ်မှူး၊ ဒါ ကိုလတ်ဆုံးတုန်းက သုံးလသမီးရှိသေးတဲ့ ခလေးလေ. . . .”

“ဪ. . . .”

“သူတောင် ခု ၁၀ တန်းကျောင်းသူကြီး ဖြစ်နေပြီဗိုလ်မှူး”

“ဪ. . . ဒါထက်၊ မင်းနောက်ထပ် အိမ်ထောင်ပြုသေး သလား. . . .”

“မပြုတော့ဘူး ဗိုလ်မှူး. . . .”

“မင်းအသက် ခုဘယ်လောက်ရှိသွားပြီလဲ”

“၃၆ နှစ်ထဲ ရောက်နေပြီ”

“အင်း တင်လတ် လေယာဉ်ပျံ ပျက်သွားတုန်းက မင်း အသက် ၂၁ နှစ်ရှိသေးတာဘဲ မိန်းကလေးရယ်၊ ဟိုတုန်းက မင်းအရွယ် လည်းရှိ၊ ရုပ်လည်းရှိ၊ ပညာလည်း ရှိသေးတာပဲ၊ အိမ်ထောင်ထပ်ပြုလိုက် ရောပေါ့၊ ဘာဖြစ်လို့ အထီးကျန်နေရတာလဲ”

ဒုဗိုလ်မှူးကြီး ထွန်းမင်းက သူ့ရင်ထဲရှိသော စေတနာကို ရိုးရိုး ရှင်းရှင်းပင် ပြောချလိုက်၏။ သစ်သစ် ဘာမှပြန်မပြောပါ။ သူမ၏ လှပသော အထက်နှုတ်ခမ်းလေးကိုသာ ဘယ်ထောင့်စွန်းသို့ ဆွဲမအားယူ ၍ ပြုံးပြလိုက်၏။ ဒုဗိုလ်မှူးကြီး ထွန်းမင်း၏ ရင်ထဲတွင် ရုတ်ခြည်းထား ခြားသော ခံစားမှုတစ်ခုကို အံ့ဩစွာ ခံစာလိုက်ပါသည်။ ထိုအပြုံးမျိုး ကို သူမြင်ဘူးသလိုရှိသည်ဟုလည်း ချက်ချင်း အမှတ်ရလိုက်၏။ မှန် သည်။ ထိုအပြုံးမှာ လွန်ခဲ့သည့် ၁၅ နှစ်၊ တင်လတ်ကျဆုံးသည့် ညတွင် သစ်သစ်ကို သူ့အိမ်ပြန်ပို့စဉ်က အိမ်ထဲဝင်ခါနီး သစ်သစ်သူ့ကို ပြုံးပြ သွားခဲ့ဘူးသော အပြုံးမျိုးပင် မဟုတ်လား။

ဦးလှဝင်း (လေသူရဲတစ်ဦး)